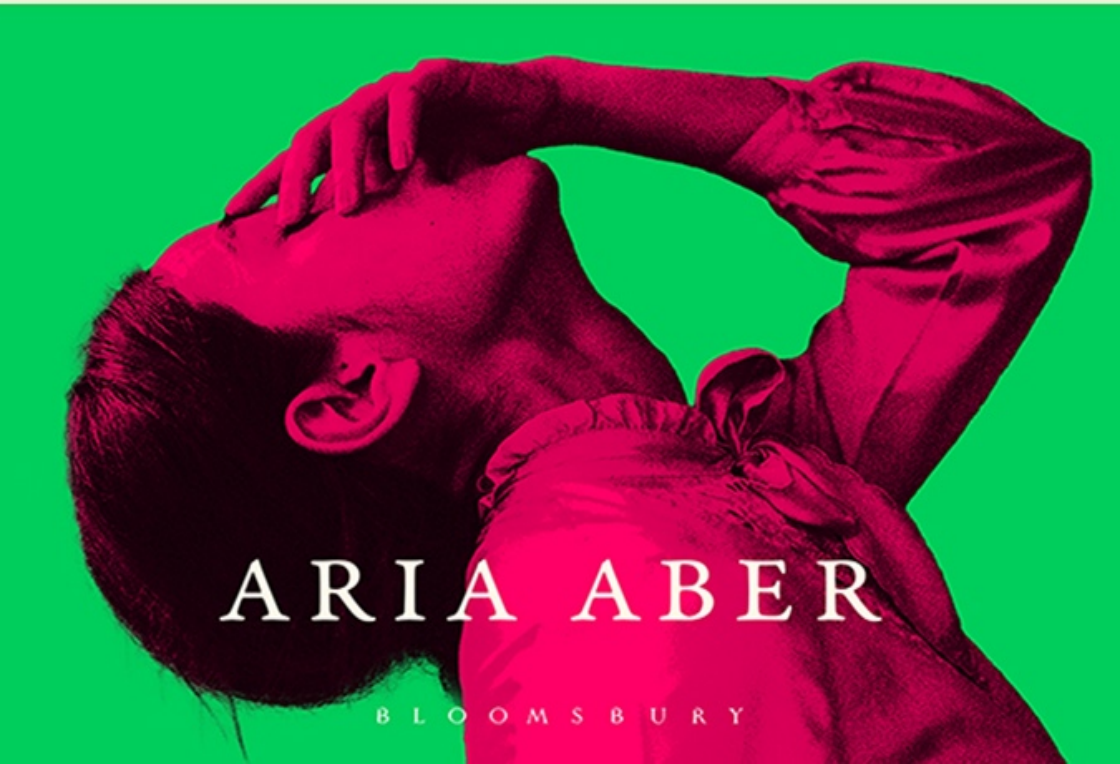
İYİ KIZ

İyi Kız

1. Visar için
2. Müzik onu böyle harekete geçirebilirse, bir hayvan mıydı?
3. Birinci Kısım
4. Bir
5. İki
6. Üç
7. Dört
8. Beş
9. Altı
10. Yedi
11. Sekiz
12. Dokuz
13. On
14. İkinci Kısım
15. On Bir
16. On İki
17. On Üç
18. On Dört
19. On Beş
20. On Altı

21. On Yedi
22. On Sekiz
23. On Dokuz
24. Yirmi
25. Üçüncü Kısım
26. Yirmi Bir
27. Yirmi İki
28. Yirmi Üç
29. Yirmi Dört
30. Dördüncü Kısım
31. Yirmi Beş
32. Yirmi Altı
33. Yirmi Yedi
34. Yirmi Sekiz
35. Yirmi Dokuz
36. Otuz
37. Otuz Bir
38. Otuz İki
39. Otuz Üç
40. Otuz Dört
41. Otuz Beş
42. Otuz Altı
43. Teşekkür
44. Yazar Hakkında
45. BLOOMSBURY Yayıncılığı

İyi Kız

Aria Aber

Türkçe çeviri - kullanıcı tarafından
sağlanan EPUB dosyasından hazırlanmıştır.

Visar için

Müzik onu böyle harekete geçirebilirse, bir hayvan mıydı?

F. RANZ KAFKA , Metamorfosis

Birinci Kısım

Bir

Berlin'e dönüş treni yedi saat sürdü ve valizimdeki havlu hâlâ gölde son yüzüşümden sonra ıslak ve en sevdiğim kitapların sayfalarını ıslatıyordu. S-Bahne'yi aldım ve sonra Lipschitzallee'ye giden U-Bahne'yi aldım ve indirimli süpermarketin, eski eczane ve Qurbani Bakery'nin yanından geçti. Kapının dışında turuncu dükkân kedisi yatıyordu. Binamızın asansöründe, burnumda bir iç koku vardı: İdrar

külle karıştırılmıştı. Merhaba örümcek, dedim, köşedeki çöp ağına bakarak.

O yaz günü on yıldan uzun bir süredir, ama o yaz günü renkleri dünki kadar kesin: Ben 18 yaşındaydım ve yatılı okuldan döndüğümde, melankoliyemin duygusu tahminimden daha da fazlaydı. Kuzenlerim beni iddialı olarak adlandırdılar.

O zamanlar hâlâ fotoğrafçı olmak istiyordum, sırt çantamda çalkaçlayan küçük bir Olympus atıştığı. İlk günlerimde Berlin çürük çöplerle çiçekler çiğnedi. Babamın oturma odasında, küçük bir sokakta, duvara ve pencereden çıkmış olan karıncalar, elektrik prizlerine ne

kadar zehir püskürttikten veya kaydettikten sonra da onlar geri döndüler.

Ağustos ayında, Humboldt Üniversitesi'ne felsefe ve sanat tarihi için kaydoldum, çünkü öğrenmek istemedim, ücretsiz U-Bahn geçişini istedim. Böylece Berlin'in parlak, yıkıcı alt dünyasının bana dişlerini batmasına izin verdim, yalnızlığım sadece geceleri dışarı çıktığımda ve Ulrike Meinhof'un çerçeveli bir resmin altında popper yapan dövmeli erkekler ve kadınlar ile bir dairede kaybolduğumda hafifleşti. Sonra eve döndüm, burnum kanıyordu, saçlarım sigara dumanı kokuyordu ve babamın

yüzündeki hayal kırıklığıyla karşı karşıya kaldım, büyükannem sonsuz bir kaş içinde asılıyordu.

KÜÇÜK kısa ve nemliydi ve sonra gece gündüz kıştı. Haberlerde, inci gülümsemeleri olan orta yaşlı erkekleri ve sarışın genç televizyon sunucularını gördüm. Karışık takım elbiseyle finansal kriz, işsizlik, tıkanmış Eurotunnel, Kuzey İtalya'daki bazilikelerin kuleleri üzerinde kar toplama raporları, ve her yerde kayıp bir kız, terör suçundan tutuklanan bir Arap adamı veya sığınmacılarla yakılan bir bina. Berlin'de, katedral camları dondurulmuştu ve çoğu gün kırmızı şapkamı ve siyah

ceketimi giydim ve eski çemberlerimi izledim.

ŞUYUNDA KALİBİMİ tamamladım ve şehrin en ünlü kulübüne yürüdü. Strasse der Pariser Kommune'daki ağaç aç DDR tarzı konseye bloklarının ötesinde durdum, rüzgar yüzüme vurdu. Binanın arasında hala Doğu hayaletleri vardı, karla kaplı her çatlakta gölgeler filtrelenirdi. Şimdi yüksek binalarda sadece yabancılar yaşıyordu, bana benzeyen ve avlularında sweatpants içinde toplanan insanlar, sigara içiyor ve kumarhaneler hakkında sohbet ediyorlardı. Yüksek binalar ve konseye blokları her yerde aynıydı.

Bu kadar soğuk bir soğukta gözlerimi açık tutmak zordu ve kulüp için sırada uzun bir şey vardı. Önümde iki İspanyol vardı. Pahalı kıyafetler: siyah deri, koyu platform ayakkabıları. Onlar benden farklı bir dünyadanlardı ve yine de, naivlik veya sıkıntı nedeniyle, Kate Moss'in hücre hastalığı hakkında konuşmalarına kendimi soktum ve bana Nike mavi ekstazi haplarından birini altı euroya teklif edinceye kadar şaka ettik. Mavi Nikes o yaz ortaya çıkmaya başladı ve güvenli tüketim web sitelerine göre, 183 miligram MDMA'dan oluşuyordu. Muhtemelen 2C-B'ye bağlıydı.

Tekno kapı bekçileri tahmin edilemez despotlardı. Cyclopes gibi büyük ve efsanevi, tamamen dövülü yüzleri, sanat ve edebiyat yapmalarının diğer hayatları vardı ve entelektüel meraklarına rağmen burada karda durup prestij ve eşsizliğe dayanan bir güç kullanmayı severlerdi. On altı yaşından beri buraya gelmesine rağmen, bir avuç kez geri çevirildim. Bu her zaman bir kumar oynardı. Bu gece ucuz, büyüklükteki bir faux kürk ceketini giydim ve pizza yağı ve popcorn gibi kokuyordum, ama bir kızdım ve bu yüzden gelebileceğim en aptalca gülümsemeni yaktım.

Yalnız mısın? diye sordular ve bir bakış açısı ile karşılık verdiler.

Ne düşünüyorsun?

Dışarıda dikkatli ol bebeğim. Bana elini yumrukladılar.

BUNKER, çelik ve beton, cam ve zincirlerden oluşan bir şoktu. Altmış metrelik tavanlı bir tavan vardı. Sıcak hava ve susamış tekno duvarı beni dövdü ve bir dakikada elbisem terle kaplıydı, ama kulüp karanlıktı ve karanlık benim teslim olduğum bir yetkiliydi. Müzik yerin derinliklerinden bir yerden geldi gibiydi, sanki magmatik çekirdeğin içinden titreşti.

- Diş fırçası mı?

Evet, dedi, üç gündür buradayım. Her seferinde onu görüyordum.

Ne yüksek bir at kuyruğu, köpek kuşaklı bir genç siyah adam bana Amerikan İngilizcesi'nde fısıldadı. İrislerini kırmızıya çeviren kontakt lensleri giydi ve gülümsediğinde altın kollekörler parıldadı.

KLUB'un adı aslında BUNKER değildi, ama ben buna öyle diyeyim çünkü bunu böyle yaşadık: günlük yaşamımızın savaşından bir sığınak, bu şehrin, bu ülkenin tarihinin ayaklarımızın altında çürümüş olduğu bir bina, bedenimizin makineleri özgürce dolaşıp rüya edebildiği bir yer. BUNKER gibi

bir yer, çok çeşitli gestalt karışımı çekiyordu ve ben de hepsini severdim. Ama en çok siyasi bağlılıkları, hesap dengeleri ve cinsel tercihleri sınıflandırılamayan garip kel adamları severdim. Onlar Detroit, Freiburg veya Dublin'dendi; Rilke'den ve amfetaminlerin son damlalarını güneş doğmasında seninle paylaştılar. Gözleri büyük ve gizemli ve bir suyla doluydu. Onlar hayatın sonuna kadar tüm geceyi geçirdi. Ve onlar, yaşamlarının bu önemli bir parçası olarak, bu tür bir performans için dışarı çıkmak için dışarı çıkıyorlardı. Ve onlar, aslında, bu tür bir şey için hiç kimseye bahsetmiyordu. Çünkü

onlar, doğduklarından beri, bu tür bir şey için hiç kimseye bir şey söylememiyorlardı.

Bir arkadaşım yoktu. İlk erkek arkadaşım Felix'i terk ettim, ikinci olarak okuldan döndüğümde, çünkü teknik olarak erkek arkadaşım olmasına izin verilmiyordu ve yatakta kötüydü. Melanie de tekstil tasarımını incelemek için Londra'ya taşındı. Geriye kalan tek kişiler Anna ve Romy'ydi. Ben de okulda okudum ve üniversiteye gittim. Son zamanlarda bana yavaşlamanı söylüyordu, ama benim göğsümde hızlanan duyguyu anlamadılar.

Onu görmeden önce onun kokusunu fark ettim: pembe biber ve duman. Orada Marlowe Woods, altı metre üç inç boyunda, dövülmüş deri ceket giydi. Genellikle erkeklerimi sarışın ve sert veya tar gibi karanlık severdim, ama Marlowe hiçbir şey değildi, orta bir yerde, kare çenesi ve delikli çene, imparatorun burnu. Kız gibi dalgalarla çene kadar düşen yağlı saçlar.

Hey. Ben Marlowe. Herkes onun kim olduğunu biliyordu: her zaman hız taşıyan Amerikalı yazar. yirmi yaşlarının başında birkaç dile tercüme edilen bir kitap yayınlamıştı. Berlin sanatçıları üzerine bir dergide

onun fotoğrafını görmüştüm. Detayları hatırlayamamasam da, o çekici fotoğrafta yüzünü hiç unutmamıştım. Rüzgarı yıkar ve ciddi, dudakları arasında bir sigara. Resim tek başına bana garip bir çekiş uyguladı; mavi gözleri akıl akıl ile sayfayı geçirdi.

Ben Nila. Onun çılgın elini sıkdım, şaşırtıcı bir şekilde resmi bir hareket.

Bu arada bunu kaybetmişsin. Elini uzattı ve ışıkları körükleyen yerde küçük bir gri ışıklandırıcı gördüm.

Benim değil.

Evet, muhtemelen cebinden düşmüş. Başımı salladım ve

gülümsedi. Gülümsemeği tüm dişleri boş ve delikli.

Sanırım onu tutmalısın. Nefesini boynuma sıktı, yakıcıyı çantamın içine sürükledi ve kalbimde bir çizik hissetti.

Tamam dedim, bakışını göremiyorum.

Önce sana bir içki ısmarlayabilir miyim?

20 dakika sonra banyoda bana sert bir şekilde bastı, her şey pislik ve terle yapışmıştı.

Üzgünüm, burada çok sıkı. İstickerlerin ve etiketlerin görsel gürültüsüne karşı, kalanını inceledim: yeşil gömleğinin V boynusu, parayı kırmış altın bir tasası. Bu da oydu, dergiden

gelen çekici adam. Gülümseyerek yüzüme üfledi ve bir çizgi karşılığında ne kadar ileri gitmeye hazır olduğumu hesapladım, ama pantolonunun cebinden küçük katlanmış hız ilanını çıkardıktan sonra, sadece nereden geldiğimi sordu.

Ben de söyledim, bu da doğruydu. Ama o, insanların her zaman yapacağı korkunç şeyi yaptı.Benim gerçekten nereden olduğumu sordu, ve kafamın yapısız bir serotonin erimiş çömlek olduğu ve çenem bir karusel at gibi davrandığı için, ya da burada bile korktuğum için, dedim, "Ailelerim Yunanistan'dan, bu bir yalan ama benim karanlık ve akilin yüzüm,

benim kontrolsüz kıvrım için yaklaşık bir açıklama gibi görünüyordu. Bazen ben Kolombiya'lı olduğumu yalan söyledim; bazen ben İspanya veya İsrail'denydim.

Yunanistan'ı tekrarladı. İlginç. Hız ıslak ve güçlüydü. Ve çizgiyi yutunca yanma hissi sinüslerimi açtı ve yalanın düşük çekimini unuttum.

Bunu sadece araştırma için yapıyorum, kokuyorum ve o güler. Erkekleri güldürmek çok kolay. Dünyadaki en kolay şeydi.

Amerikalıyum. Her şeye inanırım, sesinde yumuşak bir sessizlikle dedi.

Biliyorum.

O halde sizi şaşırtmak için kendimle ilgili başka gerçekler bulmam gerek.

Almanca neden bu kadar iyi?

Çünkü ben... bir kız arkadaşım vardı.

- Gerçekten? Lisede Almanca konuşmayı mı sakladın?

Annem de teknik olarak Almanca.

Teknik olarak, bu adamın bir Alman annesi olduğunu hesaplamaya çalıştım. Ailesinin nereden geldiğini, Almanca ne tadı olduğunu.

Benim sıram. İngilizcen neden bu kadar iyi?

"Yarıncı dil okul" dedim ve inanmak istediğine inanmasına

izin verdim. Neyi düşündüğümü biliyordum. Paradan gelen biri gibi seslenmeme neden olduğunu biliyordum. Flyerini geri verdiğimde, elimin bir an için onun üzerinde kalmıştı. Havanın düzensiz titreşiminden dolayı birbirimize bakmıştık. Kafasından kırmızı renkli güneş gözlüklerini aldım ve giydim; lensler lekelenmişti. Koltuklarım arasındaki boşluğu dokundu ve dans pistinden sürüklenen sıcaklığa ve yumuşak techno'ya gözlerimi kapattım, yan kabinlerde İspanyolca ve Almanca parçaları.

"Çok güzelsin" dedi. Gülmeye başladım ve başımı geri attım, çünkü hiç güzel olamadım.

Yüksek yanak kemiklerim ve badem şekilli gözlerim nedeniyle yüzüme güçlü, kral görünüm vardı ve belki de gençtim, ama güzellik ne olduğunu biliyordum. Benim farklı bir niteliğim vardı, annem benden çiğnemek istediği ve babam tükürdü. Erkekler ne sever. Güzellik sıklıkla kötüye kullanılır çünkü onunla kandırılıyoruz, ama ben daha karanlık bir şey, daha çirkin bir şey ortaya çıkardım. Hayat için bir açlık gibi, her şeyi yapacağımı söyleyen bir ses gibi.

Amerika'da övgüye teşekkür ediyoruz. Ve yüzümden güneş gözlüğü aldı.

Gülümsüyorum. Teşekkür ederim efendim.

SOR KALKALK, barın ötesinde çığlık atan, koridorda çarpık yüzler. Gülüş. Müzik çok yüksek olduğu için birbirimizi duyamadık. Marlowe'nun elim sırtımın küçük kısmında ya da omzumda, kulaklarımda bu gibi yerlerin önemini yüksek sesle konuşuyordu. Gülümsüyordum ve başını çevirdim, çünkü hayal kırıklığı vardı ve saklanmalıydım. Arkasına sürükleniyordum ve o çamurlu deri kaneplerden birinde oturmuştuk.

Kar, gülümsedi. Saçlarımda kar var.

Neredeydin? Onun yanakını öptüm. Onu Marlowe'ye tanıttım, ve onunla birlikte gelen bir gruba

işaret etti, kimseyi tanımıyorum. Onun bir bebek yüzü vardı ve konuşurken nefesinin bulut gibi algın olduğu ve onu kollarımda kucaklamak istedim. Çok soğuktu mu? Onu sevdim. Evdeydim, sonunda. . . . . Marlowe'nun yüzü bana ağzımı açmamı söyleyerek tekrar ortaya çıktı ve dilimin ortasına çöken bir hap ekti.

Anna, "Ya Allahım, senin öğrencilerin yemek tabağına benziyor". Sonra kulaklarımda binlerce yangın alarmı gibi yüksek bir gürültü geldi.

Marlowe elimi değil bileğimi aldı. Bu alışılmadık hareketimi hatırlıyorum. Beni karanlık, dans eden bir masadan geçirdi. Yüzleri

bir fotoğraf gibi, yüzüstü ışıklar içinde parıldayan insanlarla birlikte beni bir sonraki merdivenin aşağısına, deri giyimli erkek ve kadın grupları ile, kapıdan, Siklopların yanından, içeri girmeyenlerin utançlı yürüyüşünün yanından, buzlu sabah havasına, bir arabaya götürdü.

İki

Bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,

bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,

bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,
bir gün, bir gün, bir gün, bir gün,

bir gün, bir gün, bir gün, bir gün, bir

- Gelecek misin? - Mavi kapıyı açık tuttu.

Evet. İçine nefes aldım ve onu takip ettim. Avlu boyunca yürüdük, sonra Edie Sedgwick'in yaşayacağını hayal ettiğim arka binaya, beş kat yukarı, ve ilk savaş başlamadan önce bile benden önce yüzlerce insanın dokunduğu duvarlara dokundum. Onun dairesinin, hemen fark ettim ki, çerez ağacı olduğunu bildiğim bir çelişki ifadesiydi. İnsanların söylediği tavan değil. Gerçekten yetişkin bir kişinin dairesidir bile değildi, ama yine de Edie Sedgwick'in yaşayacağını hayal ettiğim bir

yerin sert sofistike türünü yayıyordu. Orada bir yol yoktu; odaya doğru kapı açıldı. Yüksek tavanlar, altın ışık armatürleri ve şimdi kiraz ağacı olarak bildiğim bir kahve masası vardı. Ama sonra sadece nadir bir şey olabileceğini şüphelendi. Giysiler artanmış ve nadir bir şekilde bozulmuştu. İki tane soğuk ve incant ash. Teknoloji ve kayıtlar, bir kenara ve bir parça, bir parça, bir parça ve bir parça ile dolu bir mavi tomur ile, bir parça ve bir parça ile, bir parça ile, bir parça ve bir parça ile, bir parça ve bir parça ile, bir parça ile, bir parça ve bir parça ile, bir parça ile, bir parça ve bir parça ile, bir parça ile, bir parça bile, bir parça ile,

bir parça ve bir parça ile, bir parça bile, bir parça ile, bir parça bile, bir parça bile, bir parça ile, bir parça bile, bir parça bile, bir parça, bir parça, bir parça

parça, bir parça, bir parça, bir
parça, bir parça, bir parça, bir
parça, bir parça, bir parça, bir
parça, bir parça, bir parça, bir
parça, bir parça, bir parça, bir
parça, bir parça, bir parça, bir
parça, bir parça, bir parça, bir
parça, bir parça, bir parça, bir
parça, bir parça, bir parça, bir
parça, bir parça, bir parça, bir
parça, bir parça, bir parça, bir
parça, bir parça, bir parça, bir
parça, bir parça, bir parça, bir
parça, bir parça, bir parça, bir
parça, bir parça, bir parça, bir
parça, bir parça, bir parça, bir
parça, bir parça, bir parça, bir
parça, bir parça, bir parça, bir
parça, bir parça, bir parça, bir
parça, bir parça, bir parça, bir
parça, bir parça Friedrichshain,
Oberbaumbrücke, Kreuzberg

suların arkasında, ceketini giyiyorken sigara yanıklarıyla işaretli bir halı üzerinde yatmıştım.

Yere hareketini duyabileceğini bilmiyordum.

"Bina nefes alıyor, canlı", dedi mutfağa girdiğinde.

Müzik çal, şeker halı arasından bağırdım.

- Ne dinlemek istiyorsun? - Diğer odada sesleri çok sessizdi.

Kulaklarım kulüpten gelen teknoyla doluydu ve her şey bulanık ve uzak sesliydi.

Bu şarkı, bir şarkıydı. Bu şarkı, bir şarkıydı. Bu şarkı, bir şarkıydı. Bu şarkı, bir şarkıydı. Bu şarkı, bir şarkıydı. Bu şarkı,

bir şarkıydı. Bu şarkı, bir şarkıydı. Bu şarkı, bir şarkıydı.

Buraya gel dedim.

Henüz değil. Elleriyle garip bir hareket yaptı ve mutfağa geri kayboldu. Önce burun geçitlerimizi bazı amfetaminlerle yenilten bir şeyler yapmalıyız. Kırımlı, acı içecek içmek için ayağa kalktım ve kitap rafına gittim. Amerikan ve Rus romanları, mimari, fotoğrafçılık, karanlık felsefe ve kafaslı fantezi romanları. Kendi kitabının üç kopyası, Ceremony, orijinal İngilizce ve Almanca çeviride iki kopyası.

Seni fotoğraflar mı çekiyorsun?Bunu sorunca, üzerine küçük beyaz hizmetçiler

boyanmış mavi bir bez taşıyarak döndü.Karavanı kahverengi bir kot geliyordu ve omuzları daha geniş ve daha büyük görünüyordu.

"Gerçekten değil" dedi, sonra bir çizgiyi çırpıp kapaktan çekmiş. "Artık değil.

Yani yazmayı bıraktın mı?

Neden bu kadar önemsiyorsun? Parti kızlarını seviyorum çünkü genellikle önemsemezsin.

Sanırım meraklıyım.

İş zayıflar için. Buna inanmıyorum.

Ama parti dışında yaptığımız şey en samimi şey değil mi?

Ben katılmıyorum. Hep yanılıyorsun. Parti benim için yaşıyor. O koyun gibi gülümsedi ve kolyeyi koydu. Kapitalist bir toplumda işsiz olmak yapabileceğiniz en radikal şeydir. ve parti Dünya'nın yeraltı ki kimliği serbest bırakıp gerçek arzularımızı sunarız.

Yani işsizsin.

Çok komik, dedi. Memurluk hakkında bir kitap üzerinde çalışıyorum.

- Kulağa harika geliyor.

- Öyle mi?

"Binaları seviyorum" dedim aptalca. Onun yanında oturdum, kanepenin yıpranmış yerinde. Bir çizgi içmek için başımı masanın

üzerine indirdim, siyah gri ayakkabıları taktığını fark ettim. Her zamanki gibi başka birinin savunmasızlığı yüzünden sinirlendiğimde şaka yaptım, ama beni görmezden geldi.

Kafamda bir daireler çizerek sordu, "Ve orada karanlık ne?"

Oh, ben bu konuda konuşmuyorum.

Gizemli olmaya çalışıyorsun.

Hayır, gülümsemedim. Ben sadece bir öğrenciyim.

Ve sen gerçek bir Berlinli misin?

Başını çevirdim.

Burada büyümek nasıl geçti? Örümcek ağıyla birlikte kırık bir asansör lambasını hatırladım.

Böcekler, inanılmaz derecede, o ampul çukurunda yaşıyordu. Ve ofislerde ve iş merkezlerinde, ebeveynlerimin belgelerini tercüme etmem gerektiği sırada beklemek için günler. Tuvalimizde yaşayan gümüş balık dalgası; karda otobüs durağının mavi ışığında beklemek; annemin sesi, çocukluk ülkesini ışınlayan bir yıldız gibi.

İyi, dedim.İyiydi.Bu bir hastalıktu.Yalanlar içimden fırladı: ona Rudow'daki bir evde yaşadığımızı, babamın mutlu ve sağlıklı olduğunu, bahçemiz olduğunu söyledim. Yaratılış fakültesine, kızların matte Longchamp çantalarına, deus ex

machina'ya takıntılı Latin öğretmenine, ağlayan salkımlara, kanallara ve beni her zaman Nina adayan eski, ölmekte olan rahiplere karşı bir gerçeklerle araştı.

Bu fikri seviyorum ama mimari açıdan sosyalist konutlar büyük bir hataydı. Parmakları siyah elbisemden, ucuz satininden kaydı. Yani güzellik nerede? Kim acımasız bir meydanda yaşamak ister ki?

Hiç kimse.Şu vahşilik meydanlarından geldiğimi unutmuştum. Ceketin bir kısmını kaydırıp omzumu ortaya koydu.Bunun gerçekleşmeden önce kafamda şu cümleyi denedim: Marlowe Woods ile

yattım.Şiddetli yazar Marlowe Woods. Çenesiye dokundu ve daha da yaklaştım.

Bacağımla bir el koydu, parmaklarıyla bacağımı sıktı.

"Oh," dedim ve kanepeye daha da derinleşti. Elini belime kadar sürükledi ve memeğimi elbiseye çevirmeye başladı.

- Kaç yaşındasın? - Bir de diğer eliyle at kuyruğumu aşağı çekip gezdirdi.

Bir hafta içinde on dokuz yaşına dönüyorum.

Bu doğru mu?

Kimliğimi göstermem gerek mi?

Ve saçımdan beni yakından çekip, "Sadece senin bilmeni

istiyorum, 36 yaşındayım". dedi.

İyi. Sesimin ne kadar küçük ve çırplak olduğunu görünce şaşırdım. Daha önce hiç yaşlı bir adamla yatmamıştım, ama tanıdığım herkesin vardı ve bunun yetişkinliğe geçiş töreni olduğunu hissettim.Cekil.

IŞİH MAKALİK BİR KALİŞİK BİRİŞİRİK BİRİŞİK BİRİŞİK BİRİŞİK BİRİŞİK BİRİŞİK BİRİŞİK BİRİŞİK BİRİŞİK BİRİŞİŞİK BİRİŞİŞİŞ

İŞİŞİŞİ

istemeyen Felix'ti. Arabaların arka koltuğundaki ve çamurlu, yapışkan kulüp tuvaletlerinde erkekler, ve bir yaz boyunca nemli çarşaflarını ve turuncu şampuanını benimle paylaşan inanılmaz göğüslü kız.

Hayır dedi. Seni ne zaman becermek istediğimi ben belirlerim. Bir anda heyecanlı ve dikkatsiz hissettim.

"Peki," dedim, rolümün teslim olmak olduğunu tahmin ederek. Benim düşük libido olan Felix gibi değildi, dokunma açlığımı iğrenç sandı. Ama Felix'i aldattığım erkekler gibi değildi. Pantolonlarını koparıp seksle bir sürücü gibi ilgilenen gençler gibi değildi.

"Sen çok iyi bir kızsın" dedi. "Gözlerimdeki aşağılanma yanıyordu".

Birkaç dakika sonra ayağa kalktı ve yüzü karanlıklaştı, sanki aramızda hiçbir şey aşık olmadı ve bunun hakkında kimseye konuşmamamı beklediğini anladım. Bu artık sırrımızdı. Sonra yavaş yavaş düşüncelerim geri geldi ve onlarla birlikte bedenime dair bir farkındalık. Utanmıştım ve giyinmek için tuvalete gittim. Hep giyinmenin soyunmaktan daha samimi olduğunu hissettim.

Ben de gitmem gerektiğini düşündüm. Kendimi işe yaramaz hissetmeye başladığım için dedim.

Türk etmeyin. Henüz seninle konuşmayı bitirmedim. Bu duymak istediğim şeydi. Belki şimdi seks yapabiliriz diye düşündüm, o yüzden kanepede oturup bekledim. Odadan çıktığında öksürüğünü, kapıların kapanmasını duydum. Bu dairede merdivenlerle değil, beyaz boyanmış bir merdivenle bağlanan ikinci bir kat vardı. Bu mimarisi benim sevdiğim krona şekillendirme, eski salonlar, musk ve toz kokusu, ön bina ve arka bina.

Böyle bir şey söyleyeyim, dedi. Onca yaşına kadar bir dağ dışında hiçbir yerde kar görmemiştim.Onca yaşına kadar on beş yaşına kadar Kuzey

Kaliforniya'da büyüdüğünü söyledi. Bana hep yazar olmak istediğini söyledi. Ama sonra annesi öldü ve bir cümle oluşturmakta zorluk çekti. Bohemik mutluluk dönemleri, güvensizlik dönemleri vardı. Ama burada kendi dairesindeydi. Beni tasarruflarımla satın aldım, dedi. Bana annesi öldüğünde on altı yaşındığını söyledi. On yirmi yaşındayken babası öldü.

- Şimdi ne olacak?

Yaratıcı olmalısın . . . ve bir sonraki kitap için bir avansım var. Bir internet forumunda Amerikalılar'ın para hakkında konuşmak için kaba olduğunu düşündüğü bir şeyi okuduğumuzu düşünerek

kafamda bir zayıf hatıra akıp geliyordu.

Ona annemin de öldüğünü, on altı yaşındayken öldüğünü söylediğimde, yüzü diğer yetimlerde ve yarı yetimlerde de fark ettiğim bir tür kırık duyguyla açıldı, sanki farklı çıkışlar yoluyla birlikte bir keder reformatörüne götürülmüştük.

Bu senin bir şeyi çözüyor ama bunu zaten anladın.

Konuyu değiştirmeye çalışırken, okyanusu ya da denizi hiç görmedim dedim. Bir keresinde okulumuyla birlikte İtalya'ya gittim, Roma'ya. Ama deniz hiç görmedim. Kuzey Denizi bile görmedim.

Bunu düzeltebiliriz. Gözünü kırptı. Ve hiç çocukça değil. Sadece ilçe.

- Harika.

Büyüyünce ne olacaksın?

Eğlenceli sormalısın. Aslında sanatçı olmak istiyorum. Hayatımda hiç bir şey bu kadar ciddi bir şekilde söylemedim. Çünkü hiçbir şey beni bu kadar alay etti. Herkes sanatçı olmak istedi, özellikle benim yaşımdaki erkekler, Berlin kızlarının çıktığı soğuk.

"Sana inanıyorum" dedi ve yine yüksek sesle güldüm, çünkü insanlar beni ciddiye almasına alışmamıştım.

Bir süre sonra benimle gelmelisin dedi. Fotoğrafını çekmek istiyorum. Müze olma zamanı geldi. Beyaz merdivenle tırmandım, bu da eğilip tavanlı büyük bir yatak odasına götürdü. Zemin tahtası beyaz boyanmıştı. Yere bir yatağın yanı sıra bir gece masası olarak çalışan bir kürsü vardı, üzerinde bir Proust kitabı, kulaklık tıkağı, cam su şişesi ve bir bira kutuyu fark ettim. Odanın bir tarafında giysiler vardı, küçük bir masa vardı. Bir başka SLR kamerası aldı ve bana yatağa oturmamı söyledi.

Güzel Minolta.

Kim sana kameraları öğretti? Lens kapısını çıkardı ve ayarlarla oynadı.

Oh, kimse. Matrasın altındaki bacaklarımı kesiyordum ve yatağının altında hala bulunan eski bir Minolta kullanan babamı düşündüm.

Burnumdan nefret ediyorum.

Benden hiç umursamıyorum. Üç veya dört fotoğraf çekti. Flaş yoktu. Kamera şutörünün sessiz tıklaması. Hareketsizce, sarsıldım ve sonuncusu için gözlerimi kapattım. Sonra pozisyon değiştirdik ve onun yatağın önünde durduğunu fotoğrafladım.

Yeter. Sustu ve pencerenin yanına gitti. Onu bir çatlak açtı, odaya soğuk hava girdi. Bir kenara bir kenara, diğer her şeyden çok yüksek bir daireden şehre baktı. Görüş Spartan diğer

çatılar, avlu, bazı bisikletler, mavi ve gri parıldayan balkonlardıAma önemli olan fikirdi, şehrin yokluğunun gücünü ifade ettiğini ve gücünü arttırdığını söyledi.

Keşke bu konuda yazabilseydim, dedi. Kar kadar mükemmel bir şey yok.

Hâlâ bu konuda yazabilirsin.

Bunny, saçıma dokundu çünkü dünya seni henüz kırmadı ama kıracak bana inan.

Eminim, güldüm.

Ama bu beyazlığa bak, sesinde garip bir aceleyle dedi. Birisi buna her şeyi yapabilir, bu çok savunmasız.

Üç

O ilk pazar birlikte uyuduğumuzda bana yünlü bir ceket ödünç verdi ve ben de ona numaramı verdim. Birbirimizi tekrar göreceğimizi söyledi ve trenle eve döndüğümde ceket cebinden boş sigara filtreleri ve domates için bir makbuz aldım. Anım olarak sakladığım sona ermiş bir aylık tren bileti. Binalar birbiri ardınca karla dolu gölgelerle geçti. Sirenler. sert yüzlerle dolu kafeteryalar, kebab dükkanları, Spätis, şarap içen ve

akşam yemeği yiyen insanlar ve her yerde, aralarında bir Muhammed veya Ali veya Aisha geçmeye çalışıyordu. Trende çok paranoyak olduğum için hızla koşuyordum, bu yüzden kaygılarımın altında, karın altında geri dönüp gittim. Ama eski bir öfkeyle yakılan bir kaderin altında, benim için acımasızlık olması gerektiğini düşünmemiştim.

Beton mahallesine geldiğimde başka bir binanın kapısında durdum ve dilimi üç pompa ağız spreyiyle kapladım ve saçımı parfümle kapladım. Sonra asansöre yedi kat yukarı çıktım ve bir cerrahın kesinliğiyle 7C numaralı dairenin anahtarını

döndüm. Sınır koridorun sol tarafındaki odama gitmek ve sonra banyoya dönmek zorundaydım.

"Oh, şöhret var" dedi. "Kızıl gözbaşıyla. "Evine gelmesi için gösterdiği şerefe bakın. Ne bir onur.

Hiçbir şey söylemedim ve botlarımı açtım.

Neredeydin? Neden beni geri aramadın? Annen gibi bana da felç vereceksin.

Üzgünüm ama şimdi buradayım, değil mi?

- Ve bu kimin ceketidir?

Romy'ler.

O için oldukça büyük, değil mi. Onun yaşlı gözlerinde, erken

yaşlanmış yüzüne batmış, bir pislik parıltısı vardı. Sesinde kaygı dolu titreme hissedebiliyordum bıçak düşünmemi sağlayan titreme, bana ne olduğunu bilmediğini işaret eden titreme.

Birisiyle karşılaştın mı? Babam partilere gittiğimi öğrendiğinden beri, aslında dışarı çıktığımdan değil, komşular tarafından fark edilmemden endişeleniyordu.

Hayır dedim. Hâlâ onurlu bir kızım.

Banyoda kilitlendikten sonra, boğazımın mağarasına üç parmağım yerleştirdi ve hemen son şarabın içeriklerini bir kaç yıl önce bir pire pazarında satın

aldığım vintage uzunluklu aynalara baktım. Bu kendimi ayıklamaya çalışmak için bir girişimdi ve genellikle işe yaradı. Tüm kıyafetlerimi çıkarıp suyla dolduğu banyo kenarına oturdum. Orada otururken, buharda küçük ve koyu saçlı bir heykel, kendimi birkaç yıl önce bir pire pazarında satın aldığım vintage uzunluklu aynalara baktım, hala bu yeri güzel yapabileceğimize inandığımda. İki parlak halı böcek altınları tırmandı. Babam annemin ölümünden iki yıl önce dairesini temizledi. Ama ben korktuğum şey bu kenarın hayatının yalnızlığıydı. Bu dilçalıklar ve şalvarlar ve bu eski eşekler ile

konuşan herkesin sesi bu şekilde artarak, bu yüzden herkesin ağzının arkasında bir ses çıkması gerekiyordu. O anlarda partideki kel erkekleri düşündüm ve ne hissettiğini merak ettim, çünkü bazen ben de hissedebileceğimi düşündüm.

Dört

Ben de bir araya gelmeden sonraki aylarda, küçük, geniş gözlü bir sıçan olarak, getto kalbinde doğdum. Doğumumum, ABD Ulusal Güvenlik Danışmanı Brzezinski'nin Afganistan'ı Polonya'yı, evini kurtarmak için bir satranç tahtası olarak gördüğü ve bir on yıl sonra Rusların tanklarını kuzeye doğru sürükleyerek sona erdirdiği bir şeydi.

Almanya'da, sürgün edilmeyi ertelemek için bir bebek bir

demir olarak gerekliydi ve ben de annemin rahiminde öfkeyle çoğalmış hücrelerden oluşan bir grup olarak başladım. Neozistler sığınma evleri için Molotov kokteylleri fırlattıkları Rostock ayaklanmasından tam üç ay sonra ilk adımlarımı attım ve Neukölln'deki Gropiusstadt'da büyüdüm. Bahnhof Zoo'daki eroin bebekleri hakkındaki anılarından anlayabileceğiniz bir bölge. Ve tüm çirkinlikler doğru. Bizler 14 katlı bir binaya atıldık.

APAKlarım, anladınız mı, diğer ülkede iyi gidiyorlardı. Annem bir üniversite kimya dersi sırasında uzun siyah saçlı Anahita'ya aşık oldu. Bir yıl sonra da bir tepelik otelin dikenli

telinin arkasından evlendiler ve binalar şehirde düştüğünde dans ettiler. Sonra, ikametlerinin sonunda tıp öğrencileri olarak küçük burjuvazinin güvenliğini kaybetmek zorunda kaldılar. Kitap duvarları ve beyaz bir kuyucuğa sahip annem kahve yapmak istedi. Babam bir anahtarı cebine aldı, sonra Karte Char'daki sarı çatalı evden yaşayanlara yardım etti. Eğitimli, idealist çekirdekleri olan orta sınıf insanlardı. Gece yemeği partilerini ve parkta yürüyüşleri severlerdi. Bir gün bir uçağa binerek geri dönmediler.

Ama sürgünde olmak sizi en garip şeyleri yaptırır: Prag'a geldiklerinde, sınır kontrolü

annemi yabancı tohumlar getirmekten yasakladı. Sözsüzce, ölmekte olan çiçeklerini gövdelerinden koparıp birer birer yedi. Ve babam, kendi dairemize taşındığımızda, Kabil evinin anahtarını anahtar zincirine bağladı.

Prag'daki bir otele iki hafta kaldıktan sonra, annemin yatakta kramp olduğu yerde, Berlin'e trenle gittiler ve babamın ailesinin yedi yıldır yaşadığı Gropiusstadt'daki büyükannemin dairesinde kamp kurdular. On bir yaşına kadar sığınmacıydık ve sonra bir sabah, bir çakırlık takım elbisesi içinde bir adam bize vatandaşlık altın harfleri ile

çizilirmiş üç şarap-karan pasaport verdi.

Annem, yerel emeklilik evinde çalışmaya başladı. Aslında yaşlılar için sadece bir hizmetçi olmasına rağmen, nurs olarak adlandırılan ünlü adıyla çalışmaya başladı. Babam bir işten sonra diğerine başvurdu, ancak reddediler, şirketin mektup başlıkları olan zarflarda geldi. Onları net bir şekilde bir kırmızı plastik bağlayıcıya bağladı ve topladı. Okuldan eve geldiğimde babam kanepede uyumuyordu, ağzı biraz açılmıştı, alınındaki kıvrıklar gevşmişti, hiçbirimizi içermemiş bir rüya içinde sürükleniyordu.

Ailem işsizlikten geçiyordu ve okulumu finanse etmek için borç aldılar. Onlar çekilen sosyal sınıflara dönmek için çok istekliydiler. Eğer yapamazlarsa, belki de onlara bir el uzatıp onları çekip alabilirdim. Diğer Afganlar onlara Dr. Karim, Dr. Anahita diyorlardı. Aile toplantılarında akrabalarım, bombalarla kaybedilen büyük evleri ve herkesin bir aktivist olduğu umutlu, güneşli yılları hatırladı. İşte ben buradan geldim: gizemli bir zekâla dolu dağlar, mağaralarından parıldayan ve fısıldayan ultramarine ve amber mineraller, erkekler eşeklerin kıçlarına lapis saklayan erkekler,

Babam iyi bir yürek, bir sanatçı gibi bir tutuma sahipti. Yerin acımasızlıklarına karşı karşıya kalmak için çok hassastı, yüzü Nietzsche Urschmerz ile örtülmüştü. Ve yine de bir tirandı. Her şeyin paraya bağlı olduğundan nefret ediyorum, dedi. Amcam Rashid'in işinde taksi şoförü olarak çalışmaya başladı. Şafak vakti eve koştu, kanepede fısıldadı. Neredeyse yemiş. Ağzı, kül kokusu.

ANNEYEM bir tilki ya da bir Sovyet aktrisinin yüzü vardı: ince, dövme yapılmış gözbaşıları gri yeşil gözlerin üzerine, saçları her zaman sarışın beyazlatılmıştı. Şikayet etmeyi severdi ve babam

da dahil olmak üzere yedi çocuğu doğurdu.

Annem çok güzel ve çok sinirseldi. Her zaman uzun dalgalarını aynanın önünde fırçalardı. Evde kontrolü vardı: diş fırçamın ısıyı gerçekten fırçaladığımı görmek için kontrol etti. Temel okulda bile ayaklarımda buz paketleri ile uyandırdı. Hayatı sevmek istedi, bu hırslı kadın, tekrar doktor olmak, bir ev sahibi olmak istedi. Vardiyalardan sonra, kariyer için umutsuzca tıbbi mühendislik üzerine kitaplar okudu.

İRANlı kızlar bana karşı çıkıp bana "Gypsy Child" ve "Jewish Nose" dediler, ailemin barbarca konuşmalarını ve geleneklere katı

inancını alay ettiler. Ben de onların eğitimsiz ebeveynlerine, neşeli ve saygınlık eksikliği için üzüldüm. Ama gerçekte bizler hızlı, kızıl sıcak bir trenle yukarı doğru hareket etmeyi kaçırmış olanlardık. Başaramadık. Ailelerin tahrifi: Afganlar, Beyazruslar, Şantal ve Kevin gibi isimli Doğu Almanlar, skindler ve Kürtler. Yeni aileler, trajediyle şekillendirilmiş aileler.

Bölgeyi terk ederken, Rudow'a daha uzaklaşırken, onların yeni evleriyle karşılaştım, ellerim ceket cebimde gömülmüştü. Pencerelere bakışlar çaldım. Noel ağaçları. Yeni kanepeler. Kıskançlık, o karanlık, eski ağaç, reçini serbest

bırakıyordu. Köklerini kalbimin çamuruna kazıyordu.

Kuzenlerim geldiğinde ellerimizi kilitledik. Eski şarkılar söyledik. Birbirimize Almanya'da doğduğumuzu tekrar tekrar söylemeye karar verdik. Sanki bunu söylemek bize bir ayrıcalık verdi. Sanki bu gerçek büyük şeylerin planında hiçbir şey ifade etmediği gibi. Çünkü hala fakirdik, hala Neukölln'denydik, ve Naziler hayatta ve iyiydiler.

Bu ülkede kimseye güvenemezsiniz, babam her zaman kapıyı gözetlediğini söyledi. Yahudilere ne yaptıklarını görün. Ama onlar Naziler değil, Okul arkadaşlarım dedi. Naziler değiller,

Öğretmenim dedi, Bu kelime belirli bir şey ifade ediyor, genelleştirmek tehlikelidir. Onlar da bunu Bremen'in çoğunlukla Türk mahallelerinde bir bomba patladığında, yirmi kişi yaralandığında, mağazasında bir kiosk sahibi öldürüldüğünde söylediler. Muhtemelen sigorta sahtekarlığıydı, Polis dedi, İş içi. Kiosk sahibi'nin dulcası tüm mavi gözleri ve burnu vardı, Dediği gibi kameraya göz kırpıyordu, O normal bir adamdı; evde oturmayı ve çorba pişirmeyi severdi. O bir suçlu değildi.

Annem ağlamıyor bile dedi. Ona ne yaptıklarını gör. Babam haberleri kapattı, çatalını yere

koydu ve ceketini unutarak evden çıktı.

Onun hayatının uzunlukları bizim için görünmezdi, tıpkı benim doğduğum zaman gibi. Kabul'da, Hamburg'da, Montreal'deydi. Sistematik olarak Ekilmiş İskoç boru ve sıfır altındaki rüzgarları hor görüyordu. Bunun yerine mandarin ağaçlarını ve şiddetli güneş ışığını, savaş izlerini bile soluklayabilecek kadar meydan okuyan ve acımasız bir manzara arzusunu arardı. Güney Kaliforniya'nın çürük görüntülerinde aylar.

Baban hapiste, komşular kızlara alay etti. Dilara'nın babası gerçekten üç yıl hapisteydi,

beyaz bir kızı tecavüz etmesi için. Sasha'nın babası bir alkolüydü ve yağlı buzağılarını kumarhane lambaları altında masaj ediyordu. Baba'ımın farklı olduğunu biliyordum, şekilleri net olmasa da. Ne için çalıştığını hiç bilmedik ve Amerika veya Tayland'dan geri döndüğünde bize söylemiyordu.

Linden ağaçları sokakları süpürdü; arpalar alışveriş merkezlerini kapladı. Kürt pazarları düzensizlik kacofonisiyle saldırıya uğradı: yanaklarında şişman siyah solucanlı Rus erkekler komplo DVD satıyordu; annem sahte bir YSL çanta veya gerçek bir

vintage çanta için pazarlık ediyordu.

"Stil'i sevmeme izin yok mu?" diye sordu. "İyi bir kalp, stil olmaması anlamına mı gelir?"

Parkta yapılan barbekülerin külü ciğerlerimizi karaladı. Yoksulluk her köşeden yayıldı ve bağırdı, yoksulluk ve ihtiyaçlar ve kendimi yanlış anlaşıldı gibi hissettim, sanki hayatımda korkunç bir şey ters gitti. Karıncalar ve hamamböcekler gibi bölgeyi dolaştık. Ve zaten kendimi evde hissetmiyordum: bağlanmamıştım. Annemle babamın geş hareketleri, Almanca iletişim kuramadıkları beni utandırdı. On yaşındayken bile yetişkin oldum, yürüyüşe

devam ettim, tercüme ettim, dilbilimlerini düzelttim.

İlköğretim okulunda hepimiz birbirimizle alay ediyorduk. Benim taşıyacağım hacim, mümkün olan en ucuz su benim. Aldi'de su kim alır? alay ettiler. Kim bu gibi ayakkabılar giyer? Mobilyalarımız parçacık tahıl ve kartondan yapılmıştı, duvar kağıdı da parlak gümüş çiçek-delis taklitinde parlamıştı. Uyurken, tedavi edilmemiş ahşap ve yüksek tavanlar, stil hayal ettim. Uyanıp garip, koyu saçlı bedenime bakınca yirmi dakika boyunca bağırdım.

Bir zamanlar normal bir hayatımız vardı. Çocukluğumun bir parçasıydı. Annemler bu

ülkede, yıkılmış camiler ve sokaklarda bıçaklı baş örtüsü olan kadınlarla kaderlerinden utanıyorlardı. Babamın McDonald's'ta kısa bir süreliğine büyük bir sır vardı: Gece vardiyaları üzerinde ısrar etti, sırtına burgerler çevirdi, görülmekten korktu. Koltuğu sabah kanepede çöktüğünde kızartılmış yağ kokusuyordu. Ve ben böyledim: daha adil, daha iyi bir yaşamın gölgesinde. Babam Atina ve Roma'nın harabelerinin resimlerini severdi; annem Elvis Presley'i severdi ve yaşlı kadınların hayatlarını izlediği radyo istasyonlarını dinlerdi.

Beş

O hafta iletişimden yoksundu. Marlowe bana bir mesaj göndermedi ve çoğunlukla geliştiğim bir aşıklıktan utanıyordum. Boşuna, o dergi makalesinden fotoğrafı Google'a çalıştım ama bunun yerine onunla bazı eski röportajlar buldum. Kitabının incelemeleri öngörülebilir bir şekilde olumluydu. Onu bir çocuk korkunç, cins konvensiyonlarını çiğneyen, ... şiir ve belgesel film arasında dönmüş saydılar. Bana

yalnız bir çocukluktan gelen ateşli sahnelerini tasvir ettiğini ısrar ettiler. Gözlerimi tamamen kıskançlıktan yoksun bırakmadım, ama yine de herkesi yetenekli olan bir şekilde ona çekildim. Bir röportajda, T. S. Eliot'un şiirinden ve Christopher Doreen'in oyunlarından bahsettiler. Ve son kez, kendi yüzünü kırmıştı. Ve bana bir kaç saat önce Facebook'ta bir sosyal sitesinde bir sosyal profilini görüntüledi.

Londra Moda Koleji'ne kaydolmuş olan Melanie bana başvuruda bulunacak üniversiteler listesi göndermişti: Londra'da dört tane, Bristol'da bir tane ve Paris'te iki tane.

Almanya'dan ayrılıp sanatçı olmak için Londra'ya taşınmayı hep hayal etmiştik. O bir tasarımcı, ben de bir fotoğrafçıydım. Melanie için Londra hedefdi; bana tek gerçekçi seçenek gibi geldi, efsanevi New York şehrinden önce bir adım adım gibiydi.

Fotoğraflarımı taramalarıma bastım, yaz günlerinden arkadaşlarımın yüzlerini şekillendiren Portra 160 filmi. Annem portakal tutuyordu. On dört yaşındayken çekmeye başlamıştım, hayatımı belgelemeye zaten takıntılıydım. Bir fotoğraf çekmek anlatımı kontrol etmenin, sadece görmek istediğiniz şeyi çerçevelemenin

bir yoluydu. İlk nokta ve çekim dijital fotoğrafçılığının katı düzlüğünü küçümsüyordum, 35 mm filminin tekstürünü ve katılığını özledim. Estetik ve ihtiyaç nedeniyle dijital bir SLR'e sahip olamadım. Sadece analog olarak nasıl çalışılacağını biliyordum. Bana başlık verdi. Resimlerin nadiren benim anlamımda göründüğü gibi görüntülere dönüştüğü: Aile ve arkadaşlar, görmek istediğim zaman, çok elverişsizdi, öngörülmezdi. Gözlerimdeki ışık parçasını, 35 mm filminin dokunuşunu ve katıksızlığını özlemle bekliyordum.

Scening, sınırsız denemeler ve tam kontrolüm olduğu kendi

portrelerle daha kolay oldu. En sevdiğim fotoğraflardan birinde tüm siyah giyiyorum, bir internat okulunda boş bir sınıfın bir sandalyesinde oturuyorum, öğretmenin masasında yerleştirdiğim kameraya boş bakıyorum. Babamın blazerini omuzlarımdan bir üniforma gibi asıyorum, ancak hiç giymedim. Filmde bulanıklık yüzümün sert açılarını düzeltir ve beni benden daha genç ve sert görüyor. Güneş ışığı sol taraftan içeri girer, siyah tabloyu yıkıyor. Çiçekler masada dağılmış.

Ama sadece iki fotoğrafla bir portföy oluşturabilirdiniz. Berlin'i terk etmek için yeterince iyi olmadığımı biliyordum.

Bir hafta boyunca, soluklu hava içtiğim tek şey balkondaki soğuk rüzgardı. Babam evde olmadığı zaman sigara içiyordum, otobüs durağını ve şisha barının dışında dolaşan çocukları izliyordum. Aksi halde, perde kapalı yatakta kaldım. Gündüzü görmek, yemek yemek veya bir şey tüketmek istemedim, babamın buzdolabında sakladığı kurabiyeler ve marka dışı diyet kokası hariç. Marlowe'nin sesini, yazma hakkında konuştuğu şekilde hayal ettim. Kürpünün flaşı. Telefon asla bir mesajla aydınlanmadı, ancak o zaman doğum günümdü ve babam ve Romy'den başka hatırlayan tek kişi Setareh'di. Aşık olduğum bir

kızdı. Profil fotoğrafını düşündüm: saçları, burnunu ve ince ağzını.

Fransız katedraleleri üzerine seminarımdan sonra ertesi gün Alte Bibliothek'e yürüdüm. 19 yüzyıldan kalma ahşap ahşap zeminlerde ve dikenli merdivenlerde kolonial ahşap lekesi parladı. Döplere ait parlak ışıkta derim yeşil bir renk vardı. Barterde bana yabancı kan diyen kızları hatırladım. Biyoloji dersi sırasında parçalanan domuz kalbini yemek ister miyim diye sordular. Bir gün, okulumuzun komşu kasabasında biri bir restoranı yaktı çünkü sahibi Müslüman olduğunu düşündüler.

O zeytinli değil mi? Oğretmenlerimden biri gazeteye bakarak yüzüne işaret etti, tahıl ve yıkanmıştı. O güneyli görünüyor.

Sonunda Amerikan edebiyatının yığınlarında Marlowe'nin kitabını buldum parlak ceket, kullanımı ile sert köşeler Adrienne için adama ve sonra okumaya başladım.

Annesi bir hippie idi. Amerika'da ayak basıyordu, Illinois ve ailesinden Champaign'ın dışında sıkılıyordu. Çimdikleri deri botları ve zümrüt küpeği giydi, çiçekleri içti ve Kaliforniya'ya gitti. Atlara tapıyordu. Tek çocuktu ama evlatlık çocukları kapılardan

taradı. Anneleri onları yol duraklarında terk etmiş olan Blueberry Jean ve Amerada gibi isimli kızlar, ebeveynleri kulte olan erkekler. Ve ilk aşkı da kitaptaydı.

Babasının yaşadığı çiftlik Mendocino yakınlarında, evkalipt kokusunu içeren ormandaydi. Tavanın üzerinde karanlık ahşap paneller, yatak odasında bir kertenkele sürüklenir. Yalnızlık ve vahşilik, geceleri yıldızlarla kaplı bir gökyüzü.

İlk sayfadan, kelimelerden ve sonra çocukluk yatak odamda neredeyse hiçbir şey kalmadı, annem bana plajda topladığım taşlar için verdiği mavi bezden başka, kitabı atmak istedim.

Midem döndü ve mavi kapısının önünde anımsadım, diğer tarafta da bir sarsıntı fark etti. Bu insanı sevebilirim, düşündüm ve düşünce bir germen gibi midemin acı çukurunu yarattı, olasılıklarla vahşice.

Babası, İrlanda kökenli, melankolik ve kahkahalara eğilimli olduğunu söyledi. Annesinden on üç yaş daha büyüktü, obezdi, egzotik mutfaklar hakkında bilgi sahibiydi. Sabahları halk şarkıları söyleyen, kahvesi içen ve gece kapılarını tekmeyerek bağırıp duran bir çırpıcı adamdı. Aile köpeğini, tatlı bir havluyla sınır kolisini tekmeledi. karısına vurdu.

Marlowe'nin annesi gençken ayrıldı, ancak tek oğluyla bağlıydı: San Jose'daki halı dairesini ziyaret etti. Ona dondurma sandviçleri aldı, onun horoskopunu okudu. Daire kompleksindeki yüzme havuzu; ondan çekip çıkardıkları kahverengi yapraklar ve böcekler. Uykusunda ona tanışmadığı ebeveynlerinden hikayeler anlatarak konuşurdu. Güney Kaliforniya'ya yolculuğu, kanyonlar, safır kıyısı, tüm bu kırıklıklı dükkanları.

Kütüphaneden çıktığımda ateşliyordum, sanki ellerimde ıslak ve çaresiz bir hayvan taşıyıyordum. Nefesim hızlandı, yüzümde aptalca bir

gülümsemekle bir kahveye girdim, menüdeki en ucuz şeyi sipariş ettim. Zencefil çayı çok kötü tadlıydı, ama umurumda değildi. Ne kadar önemli görünüyordu aniden, Hollanda hizmetçilerinin üzerine boyanmış mavi seramik kapak, annesi çamaşır divanında tırnaklarını ısırıyordu. Sanki kendi hayatımda olmuş gibi, sanki bu detaylar bana ait.

Altı

Çünkü O bana hiç mesaj göndermedi, Marlowe ile yapay bir koşuşturma yapmayı denedim: her partiye gittim, kapaklarımda gözlük kemikleri vardı, siyah kovboy botları olan eski, büyüklüğü büyük bir süde ceketimi giydim, saçımı sıkı bir at kuyruğu ile bağladım. Otobüs durağında titriyordum ve rüya görüyordum, ancak yeni bir, şaşırtıcı bir kararlılıkla güzel ve elektrikli hissettim. Londra'da Melanie'ye habersizce e-posta

gönderdim, kar fırtınasından bahsettim veya kahvaltımın resimlerini gönderdim, yeşil bir kase içinde avız mısırlısı buhar ediyordu.

Anna ve Romy'yi yanıma almaya çalıştım, ama Romy ilk iki kez gelmeyi reddetti. Tüm bu partiler cildime zarar veriyor, dedi. Bana pembe ve laklanmış tüplerle Japon cilt bakım ürünlerinin fotoğraflarını gönderdi. Denemelisin, dedi. Bana yumrukla sisli aynaları silmeye ve duştan sonra por ve cildimi incelemeye teşvik etti. İki koyu göz bana baktı, burnumun köprüsünü örten soluklar.

Anna, diğer taraftan, partiye düştü. Okulda hep birlikteydik,

arkadaşlığımız birbirimizi dışlamamıza bağlıydı.Pircingler ve punk müziği için bir iştahı olan bir garip kızdı. Ralph Lauren sweaters ve deri kalem çantaları ve yüzyıllar öncesine giden aile ağaçları olan kızlar arasında göründü.Ama yatılı okul sınırları olmadan, yapı çok gevşekdi. Burada gerçek dünyada artık birbirimize uymadık. Bizi uyuşturucuyla tedarik edebileceklerini bildiğimiz bir arkadaş grubuna girdiğimizde, konuşmaların ortasına girdi ve beni görmezden gelmeye başladı. Çok iyi bir şaka yapardı ve izleyicilerinin dikkatinden uzakta, hemen daha zayıf, daha fazla tatlı yorumlarla takip

ederdi. İnsanlar daha az gülünce veya onu görmezden geldiğinde, onu vurduğum hayal ettiğim aşağılanma dalgalarından zevk alıyordum. Şakalarından gülmeyi reddettiğimi fark ettiğini merak ettim.

Bana kızgın mısın? Trende sordum.

Hayır, Tanrım, bu senin doğum günün için mi? Üzgünüm unuttum! Sana kızgın değilim. Beni ne kadar mutlu ettiğini, onun sevgisini görmek beni dehşete düşürdü. Ama genelde, kenarlarda durup bira şişesini tuttum veya kıvırık bir alınlı bir adamın bana kız arkadaşını nasıl özlediğini anlatırken elini

omzumun çıplak kısmına koyduğunu dinledim.

İkinci partide onu görmedim. Herkesin PCP'de olduğu ve Kill Bill sesliğine sahneden çıkarılmış pembe peruklu bir kadın vardı. Ve onu üçüncü partide veya dördüncü veya beşinci partide görmedim. Ve yedinci partiden sonra o kadar açlıktan etkilendim ki onu kafamda hayal etmiştim. Dolabımın arkasından ceketini koklayıp yumuşak yünü dokunmuştum. Sınıflara gidip sonra çalıştım, köşede kapakları parlattım ve tatil yaptığım sırada İngiliz ve Amerikan okullarının temizliğe dayalı modern web sitelerini taradım.

Sonra Anna'yı yine Bunkere çektim, ama o mürekkep karanlığa kayboldu, kıvrık saçlı bir adamla dans ediyordu. Aynı eski güç dinamikleriydi. Onun dikkatine değildim. Onun dışında burada gerçek arkadaşlarım yoktu ve ona göre bir iştim: vücudumda rahatsızlık ve heyecan içinde dans etmeye hazırdım. Onun için ya da Anna için kalabalığı taradım. Bir kasma gömleğinden şişip çıkmış olan bir adama iki tekila atışını almam için izin verdim ve beni Bunkerin daha önce görmediğim bir bölümüne götürdüm. Dans pistinin ve koridorun arasında sadece birkaç sapık insanla geçen dikdörtgen bir alan. Derinde bir

masa çamaşırığı ve merdivenin içinde sütlü bir pencereden kapalı.

Yüzünde yaşın çırpıntısı vardı, benim anlamadığım bir deneyim.

Evet. Gülümsüyorum. 40'lı ya da 50'li yaşlarında.

Derin bas duvarlar, zeminler arasında yankılanıyordu. Eski bir kötü nabız. Anna'nın üzüntüsü yüzünden çamurdan batmış ağlamaya gidiyordum. Yine de serin oynamak için şaşırtıcı bir kararlılıkla hareket ediyordum. Sanki başka birinin ellerinde bir Marionetmişim gibi. Ruhum başka bir yerde, başka bir odada Anna'yı bulmaya çalışıyordu.

"Gelin oturun" dedi ve beni çiyli pencerenin karşısındaki sandalyelere götürdü. Çoraplarımın nilonuyla plastik deriyi, kalçalarımın üzerine soğuk hissedebiliyordum. Dizime bir el koydu ve terk edilmiş miyim diye sordu.

Evet dedim, arkadaşım terk edilmedi ama dans etmeye gitti.

Şimdi, neden senin gibi güzel bir kızı yalnız bıraksın?

Meme memelerim bana rağmen sertleşti. Bir senaryoydu, eski bir senaryoya bağlıydık, mesela kafede çalışırken ve bana dokunan erkekleri hayal ederken. Ekrandaki katod ışını tüplerinden yanan porno siteleri gibi, kızların pikselleşmiş pembe ağızları bir

çığlık çıkardı. Aile bilgisayarının parıltısı retinasıma karşı, gençliğin zorlu bir gerçeği. Elini dizime ve bıçaklarım arasında dolaştı.

Oh, sen zaten ısındın. Tatlım. Aşağı dudakımı ısırdım. Pantolonumdaki nilonla, iç çamaşırımla sıkıca sürtüyordu. Onun deneyiminden ve yaşından ve suçlulukla olası bağlantısından korktuğumu fark ettim, ama onu durmasını istemeyecek kadar değil. Bana sürekli sürtüyordu ve fısıldadı. Diğer eli boynumu masaj ediyordu. Duman kokusunu, çiğnemesi çamaşırın patlamasını.

Benim sıram. Gülümsedi ve gülümsemesinde gümüş

kesicileri, sağ gözünün altında bir elmasın dövmesini gördüm. Gözyaş gibi. Gülümsediğimde diğer tarafa yürüdüm ve sadece kapıdan çıktığımda ayrıldığımı fark etti. Adam, bağırdı. Şaka mı yapıyorsun? Acıvericik küçük şey! Ama beni almaya gelmedi. Bu deneyimden heyecanlandım ve dehşete düşdüm. Anna ve Elias'ı bulmak için basamaklardan tırmandım, ona anlatmaya çalıştım, ne yaptığımı inanmayacaksınız.

Nila? Sesini, içten olsa da, beni şaşırttı. Nila, Eli tekrar söyledi, bu sefer daha kesin.

Sesin her zamanki gibi sinir bozucu, dedim.

Beni kucakladı. Beni özlediğini söyledi. Yüksek, ama sevgi dolu bir ses duydu, kolları benim etrafımda tanıdık bir ağırlık. Onu burada bulmanın bir hayali, sanki kendim hakkında derin ve gerçek şeyleri hatırlıyorum. Sanki hava için çıkıyordum. Onu gördüğümde her zaman böyleydi. İnsanoğlumuzda tanıştım. Eli Felix ile okula gitti ve yaklaşık bir yıl önce üniversiteye Berlin'e taşındı. O zamanlar sık sık köşelerde satranç oynardık veya kafamızı kırmak için umutsuz ve sarsıcı bir ihtiyaçtan ötürü gruptan geceyi biraz daha uzatmak için yalvardık. Kaybolduğumuzda, birlikte

kaybolduk. Bizi birbirimize bağlayan şey, erken anladım, aileler hakkında konuşmak istemediğimiz ve eve gitmek istemediğimiz, ayaklarımızı kirli, kanalı öldürerek ellerimizi kirlettik, birkaç saat bekler boyunca kanalı, güneşten daha yaşlı bir saçımız vardı.

Yanında Doreen vardı: Marlowe'nin kız arkadaşı. Aramızda bir tanıma şıklığı geçti. Beni etrafta gördüğünü biliyordum. Bana bir gülümsemeyle baktı, yüz kasları amfetaminler nedeniyle aşırı aktifdi, bence. Çenesine maskara sürdü. Onu çıkarma isteğine karşı koydum. Hem heyecan hem de kıskançlık içimde ikiz

katalizörler gibi hareket etti: Eğer burada olsaydı, Marlowe mıydı?

"Ben Doreen'im" dedi ve ben birdenbire fiziksel varlığından etkilendim: omzumda yas tutan sarı eli, vücudunun tuz ve ter kokusu ağır bir parfümle karıştırılmış. Anna'yı aramak için planımı unuttum.

Giysileri siyah pamuk parçalarıydı, yırtılmış ve büyük güvenlik iplerle dekore edilmişti. Nefes aldığında kafasının sıkan kahverengi meme meme meme meme memeleri, soluklu göğüs kafesinin rahatlığını görebiliyordum. Müzelerde veya eski paraların profillerinde gördüğünüz büstler gibi hoş bir Roma yüzü vardı. Adı Rico idi ve

tuvalette iki ayakla dikti. Bizler de etrafında çiçek üzerinde petal gibi sarılmış ve yukarı bakıyorduk. Kabineye çok fazla insan sıkışmıştı: Rico, Eli, Doreen ve Laura ve Tamara adında iki elbise, elektrikli siyah kollar içinde. Ve ben.

"O Eli'nin eski arkadaşıydı. "Doreen benim hakkımda söyledi. "O bizimkilerden biriydi. "O, "Freak"ların şanını çalmaya başladı. O anda ondan nefret etmek istemeseydim de, bir soğuk heyecan beni ele geçirdi. Utanç verici bir şekilde, onlardan biri olmak istedim. On üç veya on dört yaşındayken, geceleri gözlerimi kapatırdım ve tam olarak bunu hayal ederdim: seks

ve dışkı gibi kokuya sahip bir çamurlu kulüpte bir bakteri tuvalet stallı değil, beni kabul eden bir grup sanatçı. Romy ve Anna ile farklıydı.

Bir sonraki gün, Eli ve ben arkadaşlığımızın boşluklarını fark ettik: Su yüzlü kötü kız arkadaşıyla ayrılmıştı; Bunker'de bir ceket kontrolcisi olarak çalışıyordu ve evet, misafir listesi geçişleri alabilirdi; üniversiteden ayrılmıştı; Felix'i bir daha görmedi.

Beni biraz sıkmıştı.

Bu da demek oluyor ki tekrar arkadaşım olabilirsin? Eli gülüp elden döşeklenmiş bir sigara içti ve bacaklarını çarptı.

Felix'in Münster dışında ailesinin geniş evini, yedi kardeşini, babasının sabah işe gittiği zaman yapıştırılmış takım elbisesini, annesinin uzun koyu saçlarını ve dolgun dişlerini hatırladım.

Büyük yemek masasının başında oturmuş olan bir egzotik yüz, dedesi bana söyledi. Altmışların moda duygusu. Benimle tanımlanmak için yalvaran yabancı bir şarap gibi konuşmayı severdi. Herkesin kendi odası vardı ve Felix'in tavan arasındaydı, büyük pencerelerinde elma ağaçlarına bakan bir yer vardı ve yaz geceleri, bahçesindeki soğuk taşları ayaklarınızın altında

hissettiğinizde, gökten yarasalar, çimenleri çürüyen fareler görüyordunuz. Uzakta bir kurtın çığlık atması, çırpıcı bir şeye. Onların küçük buzdolabı parlak biberlerle ve mandarinlerle parlaktı ve bir şey olduğunda, hızlı bir şekilde atmak için bir yer vardı. Gözleri bana sızdı. Ben deftekli koltukları üzerinde yatırdım, sıvı çanları ve kız arkadaşları için bir sürü çanaklar kullandım, böylece ben deftekli bir okulda otururken, bana bir sürü kızlar için bir sürü çanaklar ve terörekler sızdı.

GÜNÜNÜN KÜÇÜNÜ nostalji yoğunluğunun bulanık bir şekilde bozuldu. Duman kesinti sırasında Brecht'ın bir

kitabı hakkında rahatça konuşan Doreen'i gözlemledim. Saçlarıyla çekici bir şekilde oynarken veya büyük bir ritm duygusuyla dans ederken, ellerini havaya atarak ve kalçalarını techno müziği için çok duygusal bir şekilde döndürerek, gözlerini kapatarak, dudaklarında zayıf bir gülümsemeyle.

Ben, yüzlerce yıl önce, bir kez daha bir kez daha,

bir kez daha, bir kez daha, bir kez daha,

daha, daha, daha daha, daha,
daha, daha daha, daha, daha
daha, daha, daha, daha, daha,
daha, daha, daha daha daha,
daha, daha, daha, daha, daha,
daha daha daha, daha, daha,
daha, daha, daha, daha daha,
daha, daha, daha, daha, daha,
daha, daha, daha, daha, daha,
daha, daha, daha, daha, daha,
daha, daha, daha, daha, daha,
daha, daha, daha, daha, daha,
daha, daha, daha, daha, daha,
daha, daha, daha, daha, daha,
daha, daha, daha, daha, daha,
daha, daha, daha, daha, daha,
daha, daha, daha, daha, daha,
daha, daha, daha, daha, daha,
daha, daha, daha, daha, daha,

daha, daha, daha, daha, daha,
daha, daha, daha, daha, daha,
daha, daha, daha, daha, daha,
daha, daha, daha, daha, daha,
daha, daha, daha, daha, daha,
daha, daha, daha, daha, daha,
daha, daha, daha, daha, daha,
daha, daha, daha, daha, daha,
daha, daha, daha, daha, daha,
daha, daha, daha, daha, daha,
daha, daha, daha, daha, daha,
daha, daha, daha, daha, daha,
daha, daha, daha, daha, daha,
daha, daha, daha, daha, daha,
daha, daha, daha, daha, daha,
daha

Doreen gülüyordu, ama sarhoşluğuma rağmen, sadece bir şey bilmek istedim.

- Bir erkek arkadaşın var mı? - Elini dokundum, parmaklarında gümüş yüzükler soğuk.

Evet, dedi. Ama karmaşık. Yüzünde endişeli bir ifade veya bir uyarı vardı, bunu söyleyemedim. Ama bildiğim şey, daha fazla soru sormaya davet edilmediğimi biliyordum. Taşlarda oturup insanları öptüğümüzü izledik. Bir adam bir köpek kucağına başka birini çekti, parmakları metal halka girmişti. Pixie kesimleri ve eşleşen septum piercings ile üç küçük kız, bir yeni ritüelle başlatılmış gibi çaresizce gülümsedi. Tarantino filminde Uma Thurman gibi görünüyordum, değil mi? Doreen

dedi. Onlar bir gençlik erkek arkadaşım gibi görünüyordu. Çocukluğundan beri yapay saç boyası ile onu çekmeye çalıştım.

Cevaplarımı tarttım, aklımda farklı versiyonları denedim. Sonunda ona, "Neden?" diye sordum.

Bu benim için değil, onun için. O hayatından memnun değil. Biraz sinirlenerek omuzlarını eğip uzaklara baktı. Yanlış soru sordum. Onu seviyorum, bluzunda bir yırtıcı düzelterek söyledi.

Senin daha iyi birine layık olduğunu söyledim, bunu anlamıştım: İçimde heyecan ve suçluluk karıştı ve yanlışlarını düzeltmek için sapık bir arzu

hissettim. Bu tamamen sempatiye benzemiyordu.

Telefonum öldü ama Anna'yı aramak gibi garip bir sapıklık fark ettim. Bir kez aşağıda tekrar buluşmak için bir planımız vardı: Artık çok geçti. Beni gerçekten bulmak istiyorsa, bulacağını kendime söyledim. Eli beni Rico'nun evine davet etti ve ben de grupta bir kaç blok yürüyerek günün buzlu çarşısında yürüyerek, herkesin yüzünü sabah ışığında görerek katıldım. Kalbim titriyordu. Her zamanki gibi, önde taksi karışımı görünce küçük ve korkmuştum, amcamın veya babamın bir arkadaşı tarafından görülmekten korkmuştum, ama Doreen kolunu

benimkinden doğru tuttu ve birdenbire çocukların utançsız bir dileği düşüncesiyle yaptıkları gibi Marlowe'un bizi orada karşılayacağını ummuştum.

Rico ince duvarlarla birlikte bir dairede yaşıyordu, bu yüzden birlikte takılabileceğimiz tek odamız büyük mutfaktu. Boş şarap şişelerine damlayan şamları yakıp sıcak bebekler içtik, içiyoruz ve hiçbir şey hakkında konuşmuyoruz. Rico perdeyi kapattı ve masanın en uzak ucunda oturdu, Dorine solunda, Tamara sağında. Eli ve ben siyah ve beyaz sanat dekor duvar kağıtını çırpmış bir duvara doğru ittiğimiz sert bir kırmızı kanepeye oturmuştuk. Bir süre

tarot oynadık, Tamara Rico'nun servetini okuyordu. Benim için Tur'u çekti, yanmakta olan bir binayı gördüğünüz karanlık bir kart.

Bu kötü değil mi? Ona sordum.

"Şu 9/11'te" dedi Eli, benimle alay ederek.

Tamara, tüm sigara içmekten sesinin çırpınmasını söyledi. Bu, bir dönüşümden geçiyor olman anlamına gelir. Konuşma kayıplaştı, ama kartın ağırlığını hissetmekten ve günün serrulat kenarlarını fark etmekten vazgeçemedim. Önceki geceki sihir kum gibi ellerimizden geçti. Biz onu tutamadık, ama pazar öğleden sonraydı ve kendi

başımızda olmaktan korkuyorduk. Tamara beni kucakladı, elimi dokundu. Saat 7:00'de, Rico bir donmuş pizza fırına koydu. Sonra müziği kapattı ve masa üzerinde küçük bir TV'yi açtı. Ve müzik veya ironik bir prosedür yerine, bize hala var olan gerçekliği sinyal etmek gibi akşam haberlerini yayınladı: Bir kadın bir elbise içindeydi ve bir çekme atıştı.

Son bir satır içip ağzını silerek, "Sırıltıcı derecede iyiyim" dedi.

TAMARA, dışarıda kalan herkesi yemek almaya davet etti. Pizza yerinde çırpılmış bir iç mekan, plastik mobilya ve her şey için çığlık atan sarı işaret

vardı. Orada çalışan erkekler çizgi filmli fırındalar gibi şapkalar giydi ve içimde ölüm arzusu uyandıran karanlık yüzlerinde ciddi ifadeler vardı. Havadaki kızartılmış yağ ve pişirilmiş ekmek kokusu kalın duruyordu. Doreen alayını durdurmadı ve bize daha fazla içki içmek ister miyiz diye birkaç kez sordu. Sonunda iki pizza ve birkaç limon bira paylaştık, ama Doreen'in kendiliğinden vardı. Pencerelere bakarak oturduk. Barlar ve diğer restoranlar sokakta yarıtsız ağaçlarla sırtınıyordu. Tamara kar atmayı bıraktı, ancak ışık aynı kaldı. Eli ve ben birbirimizin karın nereden geldiğini meraklıydık.

Yüzümden bir sinek çekerek söyledim.

Eli'ye göre, "Bu kadar karmaşık değil. "Nila arkadaşım Felix'le çıkmıştı.

Teknik olarak, sen hala gençsin. Tamara gülümsedi.

"Yirmi beş yaşındayım", dedi Eli. Onlara Potsdam'da mimari derslerini bıraktığını ve üniversiteden bir mola aldığını söyledi. Şehir haritaları hakkında çok şey okuduğunu düşünmüştü. Doreen'in mimari üzerine bir kitap yazıyor olduğunu söylemesini bekliyordum, ancak tüm gece onun adını söylemeden kaçındı ve diğerlerinden biri yaptığında, onun hakkında kötü bir yorum yaptı.

Eğer iyi bir şirkette çalışsam bile asla mutlu olamayacağım çünkü her zaman gerçekten inandığım şeye ihanet etmek zorunda kalacağım. Ve inandığım şey anti-gentrification.

Tamara, meraklı bir gülümsemeyle, "Bu konuda gerçekten bir şey yapamazsın.

Yüzü gerginleşti. Bütün bu süre boyunca sessiz olan Doreen, konuşmaya başladı. Gülüyordu. Tüm söyleyeceğin bu? Bunun karşısında yapabileceğimiz bir şey yok mu? Bu ülkenin bu kadar tanınan tutum bu.

Biz binalardan bahsediyoruz, insanları öldürmüyoruz.

Doreen pizza parçasını yere bırakıp dudaklarını yaladı, sonra da masaya bir elma koydu. Görüyor musunuz? Bu anlamlı bir şey değil. İnsanların hayatı.

Gropiusstadt bir getto değil. . . . . Tamara şimdi gülüyordu. Kendini konuşurken duyabiliyor musun? Gropiusstadt'ın anılmasını duymak beni incitti ama kimse fark etmedi.

"Fasizm birçok yüzlüdür" diyor Doreen. "Bütünümüzde var. Sadece aynaya bak".

Pizza inanılmaz bir şeydi, dedim. Sence öyle değil mi? Bütün insanlar, konuyu değiştirme girişimimden etkilenmeden bana baktılar. Yaşımızdaki ve eğitim

düzeyimdeki insanların açıkça gentrification için konuşması büyüleyiciydi. Ama yine de Tamara olsaydım, eğer zemin çatısı pencereleri olan Prenzlauer Berg dairemi olsaydı ve bir Vietnamlı ailesini bunun için zorlamış olsaydım muhtemelen aynı şeyi düşünürdüm.

Eli'ye göre, o ve Doreen birbirlerine sonsuza dek bakıyordu. Tamara'ya ne yaptığını sorduğumda, ne yaptığını söyledi. Tamara da şu anda modellik yapıyor, sanat yapıyor ya da her ikisini de yapıyor, ama aynı zamanda işsizlik avantajlarından veya nesiller zenginliğinden geçimini sağlıyormuş.

YOLUYLA eve giderken Eli ve ben aynı trenle U1'nin neon çirkinliğiyle sarıldık ve kulaklıklarını paylaştık. MP3 çalarakına bağlamadan önce, onları çözmek için endişe uyandıran bir sonsuzluk aldı. Temiz şekilde kesilmiş tırnaklarına baktım ve kırmızı tırnak lakım beni utandırdı.

Elias. Tam adını söylemek uygun görünüyordu.Senin Tom'ları gerçekten sevdiğin.

Telefonunu kullanıp gülümsedi. Sonraki şarkısı Radiohead'in bir şarkısıydı. Yıllar önce bir partideyken, bir ince bir çikolata içmek için dışarı çıktık ve gökyüzüne bakıyorduk. Geri döndüğümüzde, DJ bu şarkıyı

çalıyordu. Eli beni gülümsediğini gördü.

Kottbusser Tor'da indiler. Hoşça kal, ben yağmurda bir çimen sapı gibi şaşkın ve gergin sallandım. Eli hala platformda kara ceketindeydi, telefonunu tutardı, tren ondan sonsuz bir şekilde uzaklaşırken. Elime baktım. Tren şimdi yerin üzerindeydi, cam panellerine yeni kar düşüyordu. Gözlerimi kapattığımda, kulübdeki adamı kısa bir süre hatırladım, kesicilerinin gümüş parıltısı ile kırılan ışık. Gözlerimi açtığımda, şu yılları hatırladığımda hâlâ gördüğümü gördüm: karlı şehir manzarası, bölgem, binaları sarı ışıkta yaktıran sokak lambaları.

Yedi

Bir yabancı için, ben bir vurma ailesinden gelen gibi görünebilir. Ama bu bizim aşk diliydi. Bazen tek şekilde dokunurduk. Annem ve babam, amcam ve teyzem bile eldivenlerini yuyamadılar. Kuzenlerim ve beni refleksik şekilde yumruklamayı severlerdi, elleri bulaşıklarından veya yüz kremleriyle yağlıyken ıslak ellerle, ve bunun karşılığında tabakları kırıp bağırırdık. Sonra saçlarımızı sıkı iplere fırçaldık, çırpılmış kıyafetlerimizi giydik,

okula gittik, birbirimize gülümsüdük ve kızdık, ya da kendimize, açlıktan oluşan bu boş karanlığın sıcak bir kucak gibi hissedene kadar, derimizi masanın altına çakıpırdık ya da yemekleri atladık.

Babam çocuktuk demiş. Bizim için normaldi.

Şiddet bu mahalleleri önemsizlikle durdurdu. Sandalyeler odadan odaya fırladı, küçük çocuklar yetişkinler gibi çırpınarak: Neden yere süt döküyorsunuz, aptal mısınız? Kreuzberg'de bir Sırp adam kafasını kesti ve kız arkadaşının kafasını pencereden attı.

Ama babam beni tehdit etti, çünkü babam bana öyle yaptı. Ya

da kemerimi çıkartıp sana bir şey vurmalıydım, ama hiç bu kemerle temas kurmadım. Ondan korkmuştum ve bu yüzden çocukların yaptığı gibi ondan nefret etmeye başladım. Ama babam bana sadece özellikle vahşi bir şekilde kötü davrandığımda tokatladı ve zamanları bir elden sayabiliyorum. Bir keresinde babasını kırıp saçlarımı mavi boyamakla hakaretlediğim için. Bir yaz yemek yememiştim ve Mars barının önünde ağlamıştım.

Daha sık, annelerimiz kötülüğün arkadaşlarıydı: Kendilerini camide şallarla dövdüler, Tanrı'ya olan

sevgilerini kanıtlamak için acı çekmek için sabırsızlanıyorlardı.

Kurallar vardı: evde vaktinde olmam, ödevimi yapmam ve yaşlılara kibar olmam gerekiyordu. Aksi halde annem kollarımdaki deriyi döndürürdü, yüzüme yumruk attı, ya da o kadar yüksek sesle bağırdı ki eşyaları tekmelemeye başladım ya da durana kadar başımı duvara çarptım. Annemin vahşiliğini, düzenliğe olan tatmin edici ihtiyacından, öğleden sonra çay ve akşam yemeği partilerinin dostça ışığından kaynaklandığını biliyordum.

Anne-babayla öğretmen konferanslarının sadece benim huzurumda yapılabileceği açıktır.

Gözleri daha parlak bir renk, öğrencileri iğne başları kadar küçük oldu. Koridorda düz bir araba ile duruyordu ve başka kimse olmadığı zaman, arkasındaki duvara değil, bana bakıyordu renkli bilim projelerine ve çocuk çizimlerine ve bana bir yumruk verdi. Bana bir yemek tabakası verdiği gibi bana sıradan ve kibarca. Kendime çekildim, onu yaraladığımı biliyordum. Ama bir süre sonra oyun oynadığımız bir oyuna dönüştü: Eğer yeterince sabırlı olsaydım, şikayet etmeseydim veya incitmeseydim, beni geri gönderdiğini kabul etmeseydim, sonra bana üzgünüm.

"Seni sevdiğimden daha fazla kimseyi sevmiyorum" dedi. Ve ondan daha fazla kimseyi sevmedim. Sabahları radyoyu açıp rock şarkıları mutfağı geçmiş zevklerle doldurduğunda dans etti. Anlamadığım ama kendisini beyinime yazdırmış olan resimli bir eski Farsca çizgilerinde şiir okudum ve beni yerel kütüphanelere götürdüm.

Yapma bunu,Bir keresinde annem beni bacaklarımın arasında yeşil ayı ile yakaladığında azarladı.Bu iğrenç. İyi kızlar böyle şeyler yapmaz. Ve çocuklar yakalandığında nasıl utandığını ama aynı zamanda titreler. Şimdi bir sırrım olduğunu fark etti.

Annem beni kütüphaneye götürdüğünde, başını sarı bir hukuk kağıdı üzerine eğerek masada geçirdi.

"Oruç yazarım" dedi, ancak bana aşina olmayan bu Farsca mektupların adresini hiç açmadı. Ölümünden sonra bu mektupların hiç kimseye gönderilmediğini fark ettim. Annesinin üç fotoğrafı olan not defterlerini eski bir ayakkabı kutuunda, pembe bir kasette tuttu. Portakal satış stickerleri çırpıldı.

Eve giderken, kapalı bir antik mağazanın penceresi önünde durdu, donmuş lampanın, uzun boylu altın aynaların büyüleyici bir şekilde. Lampanın Rus halkının dairelerinde asılan

Ortodoks simgeler gibi annemin yüzünü ışınladı. Perikle ceketinin, dolusu dudakları olan yuvarlak yüzünün. Gözlerinin altındaki boşluklarla bile, ölümün yakın olduğu hayaletli bir şekilde güzeldi ve beni korkutuyordu. Kendisine bakmıyordu. Lampanın arkasındaki bir şeye bakıyordu, ya da geleceğe ya da geçmişe, bir şeye bakmıyordum.

Kültür FUND, ders dışı eğitimim için para çağırdı, çekmeceye nilonları arasında dikkatli bir faturada faturayı topladı. Müzik dersimi üç kızla paylaştım. Evde piyano için paramız olmadığı için, evin yanındaki kızın piyanoda pratik yaptım, Frau Storz, 70'lerden beri

binamızda yaşayan Alman hanım.

Çocuklara vurmak aslında iyi bir şey, Frau Storz gençlik komutanlığından insanlar o ay üçüncü kez Litvanya'nın kapısını kuşattığında söyledi.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra şehrin yeniden inşa edildiği hakkında anlık fotoğraflar, tarihsel gerçeklerle hayranlık uyandırdı. Checkpoint Charlie, Berlin'in kalbi dört parçaya kesildi. Frau Storz'a göre, bir kötü kalbi teşhis edebilirsiniz çünkü taşıyıcıya

DÜZ yaşındayken annem tekrar hamile kaldı ve Frau Storz, kalıp tadı olan dev bir kahve kekle sarı bir seramik tabak

çıkardı. Gülüştüğünde annemin gözlerinin altında soluklar ortaya çıktı, evde çok nadiren kullandığı gerçek ve kaba bir sesle. Parmaklarım piyano üzerinde dolaşırken, ona bakışlar çaldım.

Bir gün bahar ve hava toz doluydu, sadece yapabileceğim için yanlış davrandım. Nedenini bilmiyorum; çocuklar, sanatçılar gibi, sadece dürtü ve ilhamı izler. Bu yüzden okuldan hemen sonra eve yürümek yerine arkadaşım Sasha ve ben bir köprünün altında oturup kanala baktık.

Eve geldiğimde, dairenin karanlığı vardı ve korkunç bir koku da vardı. Pencereler açıldı ve iki sinek tavan ventilatörlerini dolaşarak içeri girmişti. Annemi

bulamadım. Genellikle çamur ve karışıklıklarla gürültülen mutfak ıssızdı. Havada radyo frekansları uçuyordu, bazı haber haber habercilerinin sakinleşen sessizlikleri vardı.

Ben de onun ağlayan bir atak bekleyerek yatak odasında onu aradım. Ama o da yatak odasında değildi. Onu, deliri içinde, pembe renkli tuvalette buldum. Vücudunun sıcaklığı yayıyordu. Saçları alınında yaktı. Alnına su, havlu getirdim. Bir yaratığın yüzdüğü, kardeşim olan bir yaratığın ılık karnı ıslatmıştım. Ona dua fısıldadım ve annem ambulans çağırmamamı rica etti. Saatler geçti.

Babam eve geldiğinde ayakkabılarını çıkarıp bize baktı. Şımartıcı koridor ışığı altında dev, üzücü görünüyordu. Yüzü yorgunluk ve iğrençlikten çarpık. Sakınırmış ama sonra yatmak için oturma odasına düştü. Öfke kendim için, annemin güzelliğini düşünme çılgın dürtümüm için yanıyordu.

Uyup yatmasına izin verin. Annemin sesi zayıf, işe yaramaz bir protestoydu.

"O hastaneye gitmesi gerekiyor" dedim, babamı uyandırarak. Babam, kışkırtıp kabul etti. Asansör katındaki annemin ayakkabılarının arasında kan akıyordu. Lampayı çalıyordu. Uzun, anlamsız bir

gece boyunca sürdük. Taksiyi kurtarmak için arka koltuğa havlu koydu. Annemin gözleri kapandı. Elimde bir buz parçası vardı. Ter içinde batmıştı, ama arabanın kokuyu tuz ve penny, deri ile karışmış bir çekici tatlılık vardı. Babam radyoyu açtı ve Dolly Parton'un yüksek sesli sesi kıskançlıktan şaşırdı.

Bu şarkıyı seviyorum, annem gözleri açıldığında söyledi.

Bu sabah bebeği kaybetti. En azından hayatta kaldı, herkes söyledi. Hastaneden üç hafta sonra döndüğünde annemin saçları daha kıvrık, gözlerinin altındaki şişkinlik gençlik yıkımını sağladı.

Onu öldürmek istedin, her şey için intikam olarak suçladım. Amcalara çay vermeye zorlamak ya da pirinçimi bitirmek.

Ölmek istemedim. Annem gülümsedi. Hastaydım, beni kurtardın, şimdi de yaşıyorum.

Annemin içinde korkunç bir karanlık yaşadığına ikna olmuş, saçlarımla oynadım. Onu hala özledim, ama bana iyi davranmaya çalıştığında, çekildim. Koruyucu, kovucu bir zar büyüttüm. Sonraki aylarda, doğa belgesellerinin mavi ışığıyla hipnotize edilmiş, televizyonun önünde saatlerce vakit geçirmiş. Ruhanilik hakkında kitapçıklar, hiç okumadığı felsefe ve etik kitaplar, raflar dolduğunda

kanepe ve yatak altına doldurduğu kitaplar toplamıştı. Ne zaman? Ne zaman? Dil öğrendiğinde, nihayet. Beni müzik derslerine getirmeyi unutmuştu ve çoğu zaman beni dışarı çıkarmayı reddetti.

İKİ yıl sonra bir Noel pazarında çikolata kaplı bir çilek istediğimde, yine eski bir refleks vardı: Gözleri parıldadı, gülümsemesi bir yüzüstü şekil aldı ve ben de bir yumruk almak için yanakımı sunmayı biliyordum.

"Köçücük çocuğunuza vurmayın. Şimdi Almanya'dasınız", dedi masaüstü arkasındaki kadın. Annem ona kinle baktı.

Bu benim çocuğum, senin çirkin çilek işinden biri değil. Bu kadınla ilgili bir hayal kırıklığına uğradım.

Yardım ister misin? kadın aceleyle bana sordu. Neo-Nazi'lerin sakladığı deformasyonlu köpeğin, ya da bir şişe votka taşıyan kesilmiş bacaklı dilenci içinde gördüğümü içimde görmüş olmalı.

İyi, annem dedi ve göz kırptı. Şimdi başka bir dükkan bulup sana çilek alabiliriz.

Sekiz

Gökyüzü parlak mavi bir renk haline geldi ve tüm şehir karı yırtmaya ve sokakları tuzlamaya meşguldi. İş yolumda burnumuzun saçları donmuştu. yirmi dokuz bira ve üç kirli martini servis ettim, Marlowe'yu hayal ederken bir tabak düşürdüm ve patronum beni tüm Berlin'in en çirkin garsonu olarak adlandırdı. Daha sonra Eli'yle Bunker'de tanıştım. Bana misafir listesini verdiler, bu yüzden

sıraya bile kalmak zorunda kalmadım.

Ben de üç hafta sonra Marlowe ile eve gittim ve bir köpek gibi onun varlığını hissettim. Bir grup arkadaş tarafından kokonlanmıştı, ama gözlerimiz tanıştığında pozisyonu anlık bir şekilde değişti. Bana hoş karşılanmayan bir tanıdık gibi sallandı. Ben de bir oyun gibi serin oynadım. Doreen'i de gördüm ve ona karşı ahlaki yükümlülüklerimi kısaca gözden geçirdim, ama işlemek için çok fazla şey vardı: o küçük burun kemikleri, gülümsediğinde dişlerinin parıltısı.

Doreen'le birkaç kez takıldığımdan sonra, çocukluk

kabuslarını ve kız kardeşinin adını bildiğimden, ona hala çekici geleceğimi düşünmemiştim. Beni gördüğüne sevindim.

Marlowe'un dediği gibi, "Merhaba, Marlowe'un gülümsemesi bile olmadı. İçim buz gibiydi. Eli ve diğerleri ile küçük sohbet ettim, sonra Marlowe'u dikkatle gözlemledim: etrafındaki insanlar bir izleyici kitlesini oluşturdu. Kendisine bağlılık gösterdi, birkaç şaka yaptı. Anna'yı hatırladım, insanların dikkatini nasıl istediğini, herkese nasıl dokunmayı sevdiğini hatırladım. O geceden beri onu görmemiştim ve kötü bir arkadaş olduğumu

söylediğinde cevap vermedim. Gözlerinin altında koyu döngüler, yüksek beşli deri kraliçeler olan erkekleri kucakladı. Bugün pembe bir kadına yavaşça yapmasını söyledi ve o da döndü, gülümsedi, yüzünü sessizce tuttu ve onu çenesine öpdü. O sırada, küçük bir yumruk altında geniş bir ipekle çekip duran yatakta yakaladık. Marlo'nun ağzını açtığı gibi, saçlarını biraz daha sıkı bir şekilde çekti ve bir kaç saniye sonra, onu bir araya getirdim.

Tamara ve ben bir tuvalet kabinine kaybolduk ve mor bir torba içinden MDMA'yı döktük. Saf kristaller o zamanlar hala bir yenilikti, beni yumuşak ve esnek

kıldı, sanki bir dilli bir hayvanım. Bazı koltuklarda sarılıp, yüzümde soğuk bir ter tabakasıyla, aşk hakkında konuştuk. Rico bana katıldı ve Nietzsche hakkında sorular sordu ve zorlukla heyecanlandım, David Foster Wallace'ı çok ciddiye alan ve deodorant yeterince ciddiye almamış arkadaşlar. Çikolata çiğnediğim; tekrar tükürdüm. Tamara'nın bir kıvırması vardı ve her zaman dans etmek istedi.

Dans zeminde birbirimizi sarıp sarıyorduk. Melodi daha hafif ve disko parçalarıyla örtülüyordu. Diana Ross kayıp bir aşk hakkında dalga geçiyordu, şarkı söylemişti, Love bana

patron kim olduğunu öğretmişti, kafaları yukarı ve aşağı atıyordu. İnsanlar kollarını havaya fırlattılar, sözleri ağızdan çıkardı, biraları ve sigaralarıyla birbirlerine işaret ediyorlardı. Pencereler ritme açıldı ve kapatıldı, güneş doğu kısa bir süre sahneni doldurdu. Yapışkan ve uyandırılmıştım, bir barda bir bar su istekle çarpıldım. Ve işte yine: Marlowe gümüş ışığında bana sinsice gülümsüyordu. Sarıldığımızda, elini sırtıma kaldırdı, saçımı fırçaladı. Boynumu dokundu. Bu kadar uzun süre beklemek için haklıydum.

Nila, dedi. Seni özledim.

"Seni özledim" diye tekrarladım, gülümseyerek, sarı sandalyelerden birinde yanında oturan Doreen'in parmaklarının kalçalarına vurduğunu, mavi gözlerinin ondan bana doğru fırladığını fark ettim. Masumca gülümsedi. "Bu kadar zamandır neredesin?" diye sordum. Bileğimdeki bileziği sıkıştırdı.

"Ben çalışıyordum" diye bağırdı. "Amsterdam'da. Kitabı yazıyorum.

Kitabı bir firma ile mi yazıyorsun?

Evet, projesini kaplıyorum. Onları gölgeliyor, onlara yardım ediyorum. Resimler olacak sanırım. İki sigara yakıp bana bir tane verdi, parmağımı aşağı

dudaklarımı bastı. Kül elbisemden düştü.

Projenin konusu nedir?

Berlin'deki göçmen toplulukları için sosyal konut, ama heyecan verici çizgilerle, farklı şekillerle. Kulağımın yakınına konuşuyordu, bağırmaktan çok fısıldıyordu ve kül olduğu boynumdaki parçanı, lekeni sürüklemek gibi dokunuyordu.

Evet. Bir başka Nike'nin mavi hapının dörtte birini ısırdım ve içkisini içtim. Doreen birdenbire titrilip dans edeceğini söyledi, ama gizli bir şey gözlerinden onun gözlerine geçti.

Bunker'ın mimarisini hatırlamıyorum. Bir saat önce çalmış olan DJ'den bahsediyoruz. Marlowe'un bir festivalde yaptığı bir şey hakkında konuştuk.

- Üzgünüm mesaj göndermedim ama sonunda üfledi.

İyi, yalan söyledim. Kısa bir süre birbirimize gülümsüdük. Üst dudaklarımda ter tabakası hissettim. Kalem yanıyordu. Burgun toprakları çiğnemek, birinin penisini emişmek ya da dans etmek istedim. Sonra kolumda parmağını yavaş dalgalar çizerek hissettim. Ve işte yine çıplak ve savunmasız ve çok soğuk hissettim. Elimi tutup beni

koridora, bir banyo kabine çekmiş.

Marlowe, evinin kapısından düştüğümüzde, başımı kırdığımda, banyoda sıcak bir parmak dışında hiçbir şey olmadı.

Size bir şey göstermek istiyorum İyi mi? O, beyaz boyalı merdivenden yatak odasına tırmandı ve ben de onu takip ettim. Küçük bir lamba yaktı ve kendimi çok yüksek hissettim. Proust'un kırık kopyası hala gece masasındaydı. Su çuvalının kapağı açıldı ve resmini açıkça görebiliyordum: Marlowe uykudan çıkıp su içti. Dolabından büyük bir kitap çıkardı.

Sen bana onu hatırlatıyorsun. Bana eski bir Egon Schiele kitabında bir kadının resmi gösterdi. O ilk gün, görüntüyü çağrıştırdın. Seni ilk gördüğümde. Kadın kayalık, modernist çizgilerle bir yatağa yatarak siyah çorap giyiyorken boyalandı. Sonra bana o pazar günü kendi yatağında otururken çektiği fotoğrafı verdi.

- Sen kimsin Robert Mapplethorpe?

Çok komik, dedi.

Ben bunu ciddiyim. Çok iyi bir resim. Bana çektiğim fotoğrafları gösterdi, bunlar nesnel olarak daha kötü ve odaklanmamıştı.Onlardan sadece biri ikinci biri, yan tarafına ciddi

bir şekilde bakarak iyi sonuçlandı.O fotoğrafta masasının üstünde bir kelebekle ilgili küçük bir resim gördüm.Kaliteden utanmış olarak hiçbir şey demedim.

SLR bir teknoloji parçasıdır.Bunu öğrenmelisin.

Biliyorum, savunmaca dedim. Sadece f/1.8 lens ile nasıl çalışacaklarını bilmiyorum. Kitap sayfalarını inceledim.

Schiele narsistti. Sigara yaktı. Ben daha doğrusu ayağa kalktım ve aynada pratik yaptığım gibi ağzımı biraz açtım.

Belki de bir narsistim dedim. Bir tabloyla karşılaştırmak övgüye değer. Gülüyordu ama

sonra çaldığını duyduk. Telefon ekranında Doreen'in adı göz kırpıyordu.

- Sen de cevap verebilirsin.

- İstemem. - Telefonunu kapatıp koltukta attı.

Önemli değil, yaptığımızın gizli olduğunu biliyorum.

O da gülüp dedi ki, "Biliyorsun ki bu karmaşık. Gerçekten ilişkimiz yok. Başka bir soru sormamı beklediğini biliyordum, sorguya çekilmeyi bekliyordu. Ama Doreen'in spektral varlığı beni çekingenlikten korkutuyordu. Birkaç metre uzaklıkta yatağa oturduğumuzda hayal kırıklığına uğradım. Belki de sonuçta

olmayacaktı; belki de beni bir Jungian psikoterapi, konuşabildiği bir teyze veya kız kardeşi olarak düşünmüştü.

Gitmeli miyim? Sordum.

Bana eğlenceli bir ifadeyle baktı.

Beni yanında istemediğini hissediyorum. Tabii ki gitmek istemedim.

Biz de bir süreliğine kitap ve film hakkında konuştuk. Dostoevsky'nin en sevdiği yazardı, dedi, ve Akira Kurosawa'nın filmlerini en çok seviyordu.

Bir şey sorabilir miyim? Bir süre sonra dedim.

- Kesinlikle.

Bir kitabı tamamlamak nasıl bir his?

Sigarasını kül çömlekine koydu. Eğer dürüstümse, artık benim değilmiş gibi hissediyorum. Bazen nefret ediyorum. Gurur duymak neredeyse zor çünkü yazdığım zamanki kişiyle gerçekten bağlantılı hissetmiyorum.

Ne demek istiyorsun?

O zamanlar çok gençtim. Hayatımda bir işim vardı, sonra da büyük bir sessizlik oluştu. Bu sessizlik hem korkutucu hem de rahatlatıcıydı. Sanki daha yüksek bir güçle bir sözleşmeden kurtulmuştum.

Faustian anlaşması.

Eğer anlaşmanın sonunda bir hayatı tamamladığını düşünürsen, belki evet.

Şimdi daha mutlu olduğunu mu düşünüyorsun?

Tavana bakmak gibi yukarı baktı.

Kitabını okuduktan sonra ne kadar savunmasız olduğumu düşünüyordum. Ama sanatı yapmamak onu yapmaktan daha tatmin edici değil mi?

Çoğu sanatçı, size söyleyeyim, kötü insanlar. Açıkçası kötü insanlar: kötü kocalar, kötü arkadaşlar. Sanat yapmak fedakârlık gerektirir. Bu sizinle ilgili değil. Sen meslek öğrencisi, kendinizden daha

büyük bir şey için. Siz ikincilsiniz. Sihir olur, tanrılar size konuşur. Eğer şanslıysanız, dil ölülerden söylenen bir şey gibi sizin içinizden geçer, bu doğru. Ama bu dürtülere açık kalmak için gerçek yaşamdan sürekli uzakta, etrafınızdaki insanlardan uzakta, dalga geçmek zorundasınız ve ben bunu artık istemiyorum.

Babamın bana kitaplar hariç kimseye güvenemediğini söylediğini hatırladım. Kitaplar seni terk edemez. Ama insanlar seni incitti.

Sanat sana da zarar verebilir, dedi.

Gerçekten mi? Sanat mı yapıyorum?

Bir hediye almak doğal olarak bir yük olabilir ama sanatın deneyimlenmesi seni incitebilir: Sanat ruhunu açıp hayatın temellerini yeniden şekillendirebilir.

Okulda duyduğum bir hikayeyi ona anlattım: Kızlardan birinin annesine genç bir iş arkadaşı tarafından Tolstoy'un Anna Karenina'sı verilmişti ve onu iki kez sırada okudu. Karakterlerin trajedisi ve kaderinden etkilenmiş, çocuklarını ve kocasını meslektaşına bıraktı. Morfin bağımlılığı, İspanya'da bir yerlerde kiralama, aceleyle gözlerine bakış.

"Gerçek sanat en şiddetli bir etki yaratır. Velásquez, Mozart, Brecht... cehennem, hatta Salinger John Lennon'u öldürdü. Keşke kitabım bunu yapabilse, birinin hayatını değiştirse.

Kitabın henüz bir Beatles'ı öldürmediği için üzgünüm. İçimde bir şey beni ne kadar etkilediğini söylemeden zorlandı.

Gülüyordu. 17 yaşındayken ilk kez ekstazi aldım, biraz fazla dozajlı pembe hap aldım. Psikotik bir kırıklık yaşadım, nefes alamadım bile. Bundan sonra sürekli panik ataklarım oldu. Gökte renkler değişti. Sanki her şeyi ince bir grafik kağıdı takmış gibiydi. Dışarı çıkmaktan, hatta ayakkabıları bağlamaktan

bile çok korkuyordum. Yıllarca korkmuştum. Sonra bir gün bu şarkıyı dinledim. Bir gün kayıt kutularında bir şeyler dinlemeye başladı. İğneyi vinil'e bağladı ve konuşmacılardan çiçek açtı. Kırpınlığı beni şaşırttı. Özel bir şey yoktu, sadece Jeff Mills'in bu şarkısı.

Bir şey alınmış mıydı?

Uzun zamandır canavar olduğumu düşündüm. Bir sigara daha yakmak için durdu. Gerçek bir duygu, aşk için yetersiz olduğum gibi.

Buna gülmeye başladım ama cevap vermedi. Ona baktığımda ciddi olduğunu anladım.

Ben sadece şaka yapıyorum. O gülümsedi, gözlerini genişletti. Ben canavar değilim. Onun yanakındaki bir yaralara baktım ve müziği daha melodici bir şeye değiştirdiğinde minnettarım. Ama işte bir hikaye. Ben her zaman ayrılışlarda korkunç oldum. Hayatımın aşkı'nı Kaliforniya'daki bir plajda bıraktım ve ben . . . Ben yürüdüm. Adrienne. Normal bir Pazar öğleden sonra ve biz sadece yürüyüşe çıkmıştık, ve orada kum üzerinde piknik yapıyorduk, ve bu, bu şiltli çatının rengi hakkında bir şeydi bir buteri ve saçlarının doku, ve havada tuz tadını tadayabiliyordum, ve bana

annemi hatırlattı, ve ben dedim, geri döneceğim.

Bu yüzden bu Adrienne'di, kitapın kendisine adanan kişi. Onunla hâlâ iletişimde olup olmadıklarını sorduğumda, eve otobüsle dönmesi gerektiğini ve onunla konuşmayacağını söyledi.

Sanatçıların kötü insanlar olduğunu söylediğimde kastettiğim şey buydu.

- Evet dedim.

Tabii ki onu düşünüyorum ama ona kitap gönderdiğimde bile hiç bir cevap olmadı. Evli ve şimdi Los Angeles'ta bir yerlerde medya işi yapıyor. Kocası bir bankada çalışıyor sanırım. Ben bunu istemediğim gibi değil.

Evlilik ve bir ev. Ama bunun benim gibi biri için olması gerektiğini düşünmüyorum. Bana kolundaki balık ve serpence dövmelerinin eldivenini gösterdi ve diğer tarafta altın bir yumurta yatan yılanı gösterdi ve dövmelerini aldığını söyledi. Kendisine asla ihanet etmemesi ve bir bankada çalışması için.

19 yaşında gülümsemedim. Doğum günümü hatırladı. Bu benim hatam değil.

Bu şehirde bir yerde bir kız daha bekliyor. Ben korkunçum. Sözler ısırıyor. Doreen hakkında konuşmak istemedim. Yüzüme dönüp beni karşıladı.

Gülmeye başladım.

Şimdi neye girdiğini biliyorsun. Beni beklenmedik bir şekilde öptü. Ben çekildim, onu banyoda bana bir saat önce pantolonlarımın üzerinden dokunan adamla uzlaştıramadım. Birdenbire bir şekilde, daha önceki cesaretine rağmen, çok utangaç ve çok utangaç bir şekilde dönüşüm aldım. Onu cesur eden benim sertliğimdi. Elbisemi çıkardı ve pantolonlarımı açtı. O zamana kadar herkes görmezden gelen ucuz dantolon iç çamaşamalarıma yorumladı, derimi çok hızlı öpüp ıslak olmamıştım.

Sorry, mutlağıyordu.Ne için özür dilediğini bilmiyordum;

bunun bir fikirle yapıldığını düşündüm. Çok utandım ve acı çektim. Bir şey nasıl yapacağımı bile mi biliyordum? Aramızda kırılgan bir şey bölündü ve o da büyük boyuna rağmen daha az güvenliydi.Allah, bana ne yapıyorsun? Beni karıştırıyorsun. Seni korumak istedim.

Korunmak istemiyorum, alay ettim.

Evet, bunu anlıyorum. Bu kafa karıştırıcı bir şey.

Bir süreliğine onun yatağında yatıp uykuya dalmıştık ve ben de şehrin yalnızlığını hissedebileceğimi düşündüm. Çöp dumanları, şarap ve kirli kar göğsümde hareket ediyordu.

Bu işi sık mı yapıyorsun? Bir şişe kırmızı şarap bitirdikten sonra sordum. Kızları evinize çekiyor musunuz? Zaten aramızda bir tanıdıklık, bir başkasını incitmek istek yankılanıyordu.

Cevap vermeden önce bir sigara yuvarladı ve yarısı içti.

- Öyle olduğunu hiç söylemedim.

Henüz onu bırakamıyorum.

- Önemli değil dedim.

Seni mahvettiğimi biliyorsun, değil mi?

Beni mahvetmiyorsun.

Evet, ben. Gülüyordu, ama yüzünde ciddiyet vardı, sonra da tekrar bana girdi, yarı sert. Bu

kez aklım başka bir yerdeydi Onun koku ve omzundaki çırplaklar beni dikkatimi dağıtamadı ve aniden korkmuştum. Evet, fısıldadı, bu iyi, bu çok iyi. Gözlerimin içine bakıp onu yenmeye çalışmış gibi tavanı dikip baktım, ve bir anne babamın görüntüsü odaya girdi, sonra geçti.

Dokuz

Tabii ki iyi olmaya çalıştım. Ama ailemdeki kadınlar her zaman uygunsuzdu. Annemin ailesini hiç tanımadığım ve yaşadığım tek kişi babamın yanındaydı. Onlar geleneksel Afgan onur hukuku ve Şiit İslam dinine sıkı bağlıydı. Bu da büyüklerimizin önünde eğilmemiz, ellerini öpmemiz ve onlara hitap etmek için resmi bir şekilde konuşmamız gerektiği anlamına geliyordu. Ve hala benim yerime

geçemediğim kadınlarda büyük bir öfke vardı.

Ben asla bir çocuk istemedim, Düşeni yıkamak için mücevherlerini çıkarırken mutfakta söylediğini duydum. Çocuklar sizi zayıflatır. Kızının yedi yaşındaydı, ben altı yaşındaydım ve ikimiz de onu açıkça duyabiliyorduk.

Ancak kızının zihinsel olarak hastalanması ve neredeyse dövülmüş kocası doğum günü için verdiği kemerle duştan kendini asmaya çalıştı. Ve belki de bu öngörülemeyen trajedi onun üzüntüsünü ve tekrar tekrar Gropiusstadt'a ziyaretlerini açıkladı.

Diğer teyzeler yeterince yememiş, çok zayıf, hiç uyuyamıyor, sağlıklı değilmiş.

Sabrina en iyi kızım, dedem dedi. Ama bir oğul olmalıydı.

Sonra kuzenim Nadia vardı. O, ailemi güzelliği ve güvenle şaşırttı ve karıştırdı. Çok uzun boyluydu, babamın küçük kız kardeşi Fairuz'un kız kardeşiydi, Rus bir adamla evlendi. benden üç yaş büyüktü ve babamın yanındaki tüm kadınların sahip olduğu büyük, kediler, kötü gözler etrafında mor bir örtü boyamıştı. Ama kahverengi olanlardan farklı olarak, onun mavi sarı bir tacı vardı, sarı soluklar tacıyla şaplakları etrafında sıçırdı. İnşaat

alanlarında dururken, kara süveterini çıkarıp metal bikiniyi ortaya çıkarırdı. İşçiler ona sigara, su verdi ve onu Miss Universe olarak adlandırdılar.

Nadia 15 yaşında, bir karısını ve yeni bir bebeğini terk eden otuz sekiz yaşındaki komşusu olan Ukrayna elektrikçisiyle birlikte kaçtı.

Biz o medeni olmayan Müslümanlar gibi değiliz, hatırladın mı?

O sadece bir çocuk.

Sonunda teyzem onu Çek sınırındaki bir benzin istasyonunda aldı. Evine telefonla telefon ederek kaygıdan dolayı annesi, teyzem Fairuz'dan

açıkça sormuştu. Ağustos ısı Nadia'nın saçını üzücü bir sıvıya çevirdi ve orada çıplak ayak ve utanç içinde duruyordu. Yüzünün bir kenarında mavi bir yara ve burnundan bir burun çıkıyordu. Ailelerinden kalan otuz bin euro parası, dirsekleri, bir kaç çıkış kondisyona ve yüksek topu bağlı stiletteleri olan bir plastik çantaydı. Arka tarafta dizlerini kucakladı. Sabrina ona arabada sigara içebileceğini sorduğunda tek şey, 'Siz hepiniz benim.

Ama birkaç dakika sonra göz kapağımdaki renk maviyi sürdü ve "Ne diyorum? Aşk her şeye değer". dedi.

Kadın, ailemin şerefini mahvettiği saçma sap operası

gerçeklerine rağmen beni çok sevdi. Ama şimdi genç ölmüş yıldızlar gibi trajedinin çekiciliğiyle besleniyordu. Bir hikâyesi vardı. Biz yeni ülkede doğmuş çocuklar: Bizler, tarihsiz, bağlanmamıştık. Ne burdan ne de oradan. Nadia bir iz bırakmıştı. Ve ben de küçük yaştan beri onun hastalığının bende bir tekrar olduğunu biliyordum. Çünkü babam ve annem ve amcam ve teyzem buna derlerdi, bu onun acı çektiği bir hastalığıydı, özgürlük, seks, vahşilik ve alkol arzusu doğurduğu bir hastalığı. Kadınlar saçlarını açığa vurmak, siyasi görüşler ve tadı edinmek ve üniversiteye gitmek istediler. Ama bizler hâlâ ölü kuralları ve

kuralları ile mecbur kalıyorduk. Ama bu, babacılık ve arapça bir hayat tarzıydı. Eğer bir kızın, bir yeni bir hayat tarzı, bir kötü bir yapısı, bir kötü bir yapısı, bir kötü bir yapısı, bir kötü bir yapısı, bir kötü bir yapısı, bir kötü bir yapısı, bir kötü bir yapısı, bir kötü bir yapısı, bir gerçeklik, bir kötü bir yapısı, bir kötü bir yapısı, bir kötü bir yapısı, bir şey yapısı, bir şey yapmak için herkesin, bir kötü bir parçasıydı.

Başka modern Afganlar vardı, bazen Wuppertal veya Hamburg gibi şehirlerde düğünler veya cenaze törenlerinden sonra evlerine gittik ve kızlar babalarının önünde erkek

arkadaşları hakkında konuşuyordu.

Nadia'nın hatırımda kaçtığından bile daha gençken, daha gençtim. Bu olayın hatırımda öyle keskin bir olay vardı ki, hayatımın önünü ve sonrasını belirleyen bir olay vardı. Bu eşitsizlikler hakkında isyan ederdim. Anneme bağırırdım, neden özgür olamayacağım? ve senden nefret ettiğim gibi daha orijinal olmayan şeyler. Bu hayatı nefret ediyorum. Bu aileye nefret ediyorum, hepinizi nefret ediyorum. Annem ya da babam beni sessizce şaşırtıncaya kadar. Sorun onların gerçekliğini doğru olarak kabul etmemekti. Ben

farklı bir gerçekliğe sahiptim. Ben sevgi ve etrafındaki her şeyi istedim. Erkek kuzenlerimden sahip olduğum şeyi istedim, bu da onur ve saflık eski bir fikriyle sınırsız olma ayrıcalığıydı.

Anne babam, arkadaşlıkları cesaretsizleştirdikleri için, ama sonsuz bir kitap kaynağı güçlendirdiği için, içimde hastalık büyüdüğünü hissettiler. Ama istediğim gerçek bilgi, gizlice okuduğum romanlardan ve filmlerden ve resimlerden aldığım bilgiydi. Kendime yemin ettim ki, bir gün Ginsberg ve Burroughs'ta belirtilen gibi bir yaşam yaşayacağım. Andy Warhol'un Edie Sedgwick'in ve Vera Chytilova'nın Daisy's's'inde

keklerle doğan Çek kızlarının resimlerini çok sevdim. Siyasi sonuçlar çok karmaşıkdı, ancak isyan duygusunu anladım. Ya da Diane Arbus'ın veya Nan Goldin'in'in resimlerinde yüzler grotesk ve üzücü, ama çok, çok canlıydı.

On

Bir kaç hafta boyunca partilerde, ama aynı zamanda arkadaş olarak, karlı sokaklarda yürürken tanıştık. Bana Berlin'in gürültülü yirminci yıllarda patladığını anlattı. Friedrichshain dikişleri açtı. Mutfak masasına yaslanıp buzları içkiye karıştırırken gözleri parıldadı ve bana Detroit'ten sekizinci yıllarda göç eden DJ'ler hakkında anlattı. Kanepeye binerek ders için okuduğum şeyleri paylaştım: kafamdan geçen analitik felsefe

ve estetik teori. Marlowe sadece Vasari'nin tablo ve heykel sanatının en yüce biçimleri olduğunu iddia etmesinden gülümsedi.

Marlowe'un dediği gibi, müzik en yüce şeydir. Sonra dans, sonra resim, sonra yazı, sonra belki de heykel.

Ama Michelangelo'nun Sistine Kapel'deki tabloları

Kor ve organ seni ölümle ve Tanrı'nın sözüne bağlar.

Bana 70 Nikkormat SLR hediye etti. 50mm f/1.4 lens için doğru konum bulmama yardım etti. Omzumda yaslanmış ince eliyle. Eldivenimi çekip bileşimden parmağımı bastı.

Yatağında onun onlarca fotoğrafını çektim, yanaklarına ışık üçgenini çektim. Gölgeye diz çöküp gölgeyi kusursuz hale getirmeye çalıştım. Kimse hiçbir şeyi kesmediği gibi görünen dürüst fotoğraflar çekmek istediğimi söylediğimde, sanatım için bir vizyon ihtiyacım olduğunu söyledi.

Yağlı, temizlenmesi gerekiyor. Kendi filminizi mi geliştirirsiniz?

Aslında değil. Okulda bir iki kez yaptım. Karanlık odalarda kendimi çirkin ve kör hissediyordum.

Onu bir daha gördüğümde bana siyah beyaz Neopan 400 Fujifilm, bir bobin ve tank

geliştiren üç rulo ile bir plastik torba verdi.

Çarşamba günü, Doreen, Mitte'deki ikinci el bir mağazada çalışırken bana ecstasy verdi ve beni dairesi yakın bir kırıntılı Fransız kahvehanesinde akşam yemeğine götürdü. Vegan seçenekleri ve pis ve patchouli kokan dondurucu bir banyo sunmuşlardı. Bana özgür ve sosyalist bir toplum için vizyonu hakkında konuştu. Ben onu bitkisel yiyecekleri ayırt ederken izledim. Bıçakıyla çok hassasdı ve dişleri arasında hiçbir parşöy takılmış değildi, ve sırtını düz tuttu ve garsonlara benzersiz bir güvenle komuta etti. Onun içinde bir utanç vardı.

Bu akşam yemeğini okuma zamanı olarak adlandırdı. MDMA iki içki içtikten sonra, ana yemek sırasında işe yaramaya başlardı ve ben de tuvaleti gidip kusmak zorundaydım. Ben de mide bulantısı başladığında hep kusardım. Bu bir refleksti ama sonra bulanık bir akılsızlık oluştu. Şarap bardağından değil erotik bir şekilde yüklenen bir kaseye tutmanın özel bir yoluna sahipti. Ben terlemeye ve dudaklarımı ısırmaya başladığım sırada bazen tuvaleti uzattı.

Bir gün karbon ayak izimi azaltmak için sebzeci olmaya karar verdiğimi sordu.

Dalga geçtim ama sonra biftek sipariş etmeyi bıraktım. Tatlı için kaldık ve onu bir gümüş kaşıkla panna cotta'ya dokunurken izledim. Beyaz soya kremi kırmızı berry sosuna karıştı. Sonra da bir sigara içmesini izledim.

Evine girdiğimiz ve birkaç dakika hazırlanmak için geçirdiği anlar benim favoriyimdi. Kanepede oturup nefesimi dinliyordum ve özel ve sıradan faaliyetlere katıldığını dinliyordum: dolaplar açtı, musluğu kullanıyordu, ayakkabıları yere doğru hareket ediyordu. Bazen derin bir sessizlik içine düştü ve kafasında ne olduğunu hiç anlayamadım.

Bazen bana Anna'nın onun hakkında söylediğini hatırladım. Karanlık bir yaratık olduğunu söyledi.

Tam çok dikkatli olmayın, dedi, ona inançsız bir şekilde bakınca, bana bakınca onu banyoya kadar takip ettim, ve o da benim önünde kalsiye edilmiş duş başının akışının altında diz çöktü. Yeşil bir sabun çubuğu ile, hava ucuz verbena kokusuyla dolana kadar bacaklarımı sıkıştı, dizimin arkasında durdu, en çok kıvırtıldığı yer. Kıçımdan aşağı doğru akıp giden bir soğuk damla titremiştim. Bana bakınca Ama iç bacağımda durdu, nefesim yavaşladı. Dışarıda, çocuklar bağırıyordu, birisi avluda cam

atıyordu, neredeyse havada komşunun radyolarının yaraları vardı, ve ben de anne babamı ve Grusstadt'daki binayı unuttum ve kendi hayatımdaki bu üzücü bir şeyi öğrendim.

Marlowe ile aramızda sıkan hava, oksijen kalınlığıyla güldük. Bana olan en kötü şeyi anlatmamı istedi. Ama başıma gelen en kötü şey gizlidi; çocukluğumun bataklık ormanında gömülü olan binamızdı, yaprakları parlak ama ulaşamayacak kadar uzak olan orman. Hatırlar ağrının nedeni olsa da, topraklara zehir döken ağır bir taş gibi, onlar hakkında konuşmayı dayanamadım. Yine de ona razı oldum. Parmaklarıyla

kaburga kafesimi izlemesine izin versin ve yatılı okuldan, yalnız kışlardan, Romy'nin mavi gözlerinden bahsetsin.

Dünyada hiç kendimi evimde hissetmedim, ona bir kere söyledim.

O kadar korkmamalısın, dedi.

KABİRİN kurallarını anlamadım. Tam olarak anlamadım bile bir oyundu. Beklediğimiz gibi görünüyordu, sonunda bir eşiğime bir tekerlekten beyaz bir odaya götürülürdüm ve bana ne olduğunu görüyordum. Bazen hiç seks yapmadık. Gece boyunca aramızdaki kahve masasıyla konuşuyorduk, sıradan sıradan içiyorduk. Beni kilitledi,

korkunç, şiddetli bir kısıtlama. Onun saatinin altında gerginydim, ve ben çok kolayca yükselmiş ve kaz yumruklarıyla kaplıydum. Ve beni eve geri döndüğümde otobüste yerleştirdikten sonra, çocukluk yatak odamın karanlığına geri döndüm, mastürbasyon yaptım. Zihnimle yakın idim, ama sürekli fotoğraf çekiyordum, tüm hayatım boyunca siyah-beyaz koltukta oturmuşken, tüm el koltukta hiçbir şey yapmamıştım. Evde, tüm el koltukta, tüm el çubuğumu yaktım.

Ama belki de o zamanın en iyi resmi Marlowe'dur: O, koltuğunda yatıyor, sadece bir saat ve koltuğu, cinsiyetini

kapsayan beyaz çarşafı giyiyor. Kolunun başının altına dayanıyor, sağ elinde sigara duruyor. Fotoğraf şaşırtıcı derecede hassas, vücudunun tüm damarlarını ve yaralarını, solmuş dövmelerini gösteriyor. Işık, bir tabloya kaçmış gibi, gövdesine derin bir fırça gibi düşüyor. Filmde bir ince bir çizik var, bir yarı ay şeklinde, çerçevenin solundan gelen ışığı bulanıyor. Ama gözleri siyah ve saf görünüyor.

Resimleri geliştirmek de bir kimyasal ve sabır ve hassaslık eylemidir. Karanlık pencerenin, suyun ve çözünürlüğün tam sıcaklığı, sabitleyici 7 dakika boyunca, bir kum saatine benzer

şekilde, tankı tekrar tekrar döndürerek filmi hareket ettirdim. Filmi yıkamak, ıslatma çözünürlüğünü unuttuğumda su işaretleri. Görüntü beklenirse ya da değişirse karşı tarafta ne göreceğinizi asla bilmiyorsunuz. Banyoda kurumaya negatifleri asmak; babam engellenmiş duştan şikayet ediyor. Ve negatifleri taramak için yedi dakikalık harcadığım filmleri incelemek için tarama yaptım. Filmde granüler kırıklık dizüstü bilgisayarımda. Çenesindeki küçük yara gölgesine yaklaşmak, onun gözlerini değiştirirken, gözlerimde, siyah bir köpek gibi, tüm dünyamın üzerinde ateş açtığı tüm fotoğrafçıların, karlı

bir komşumla bağlantısı varken, tüm dünyamın üzerinde ateş açmaya çalıştığı tüm süreleri, karlı bir köpek gibi, bir köpek gibi, bir otobüs görevlisiyle, bir komşumla, bir komşumla temas kurmak için.

Bir akşam, elektrikli bir şekilde ve amfetaminlerden hala düşen bu zihinsel durumdaydım. Melanie'nin e-postalarını tekrar açtım. Mavi pikseller. Sözleri vurguladım, kursorumu metin üzerinde yüzerken bırakın. Bu okullara başvurmalısınız. . . . dizüstü bilgisayarı kapattım, tekrar açtım.

İkinci Kısım

On Bir

ÇOKKİKİKİK bir çift kardeşin sahibiydi. Ama onlar kafeterya gibi bir mekanı idare ediyorlardı: masalar ve sandalyeler, öğle yemeği için salatası ve lentil çorbası olan cam vitrine. Kendi ekmeklerini ve kurabiyelerini, yağlı bir çantada parlaklık gösteren Danimarka meyveleri ve peynirlerini hazırlıyorlardı.

"Merhaba," dedim kapı çanının çınlamasını dinleyerek çarşafta botlarımı silerken. Bütün gün yemedim ve partiden sonra

biraz karbonhidrat aradım. Parfümden önce yanmış kahve ve şeker kokusu vardı ve pencereden sadece bir çift vardı, çay üzerinde fısıldıyorlardı. Ali, küçük kardeşim, siyah üniforma içinde kostümlü biri gibi saçma görünüyordu. Kırk yaşına gelmesine rağmen, kendini bir genç çocuğun tutumuyla sürdürdü, açgözlü ve gözleri rahatsız ediyordu.

Bir sandalyeye, mağazanın kedi Jackie oturdu. O, sokak kenarındaki kioskta bir fareciydi ama bakery'yi tercih ettiği ev olarak seçmişti. Tatlılardan doğan turuncu tabı. Büyük kardeşi Agha Javed, duvardaki sessiz TV'ye bakarak başını sıkkı, bir haber

kanalı donmuş bir tren olarak göründüğümü bildirdi.

Herkes iyi, dedim, bir kutu zencefil kurabiye dokunarak. Çok genç bir Elvis Presley'in bir afişesi duvara yapıştırılmıştı, Afganistan Elvis adını verdiğimiz Afgan rok yıldızı Ahmad Zahir'in bir fotoğrafının yanında, şarkıları çok daha da bozuk olsa da. Çocukken bile bu karşılaştırmalı gösterimi inanılmaz derecede süslü buldum. Bir mavi beri Danimarka, iki kardamom kurabiye ve bir kahve sipariş ettim. Kedim sandalyeden atladı ve bana doğru koştu, başını ayağımın üzerine attı. Onu kucaklamak için diz çöktüm.

Küçük Qurbani, sahte bir gülümsemeyle, "Babana ekmek al" dedi. "Bayanın gözleri soluk ve akıllı bir tek gözlüğü vardı, bu da ona dünya dışı, neredeyse yakışıklı bir nitelik verdi.

Beni utandırmaya çalışıyordu, nefis Afganca gibi: Yeni yıl gecesinde sadece kötü bir kız dul babasını yalnız bırakır. Onun edepliği ikiyüzlüydü. Bunlar sırtımın arkasında benim kısa elbiselerime yorum yapan, geleneklere korkunç bir şekilde bağlı olan adamlardı. Büyükannem onları seviyordu, çünkü eşlerini seviyordu. Özellikle de Agha Javed'i kastediyordu, o da sık sık ona tatlı sepetler getirirdi.

Babam senin iyiliğini takdir edecek, dedim çantayı bana verdiğinde, ama neredeyse gülümsemedim.

Yeni yıl kutlu olsun,Ağa Javed'in kapı çığlıklarından bağırmasını duydum. Daha öğleden sonra, ama sokaklar zaten Çin krakerleri ve havai fişekleriyle doluydu, erkekler birbirlerinin arkasından yanıp duran şeyleri fırlatıyordu. Nefret içinde, köşede bulunan mağazadan ve sonra şisha barından geçtiğimde. İçeride bulunan buhar ve kömürden bulanık cam paneler, yum kulthum yapay karıştırma dumanı yüzünden patladı. Tanışıklık beni geri çevirdi: kardeşlerim gibi

görünen, benim kadar kayıp ve sevinç ve şiddet için de aynı derecede aç erkekler.

Danimarka'yı ve kahveyi aşağıya çektim ve iki otobüs durağı boyunca yürüdü, sonra ekmekleri köşede bir evsiz adamla bıraktım. Köşkesini eğip arabasını uzaklaştırdı. Benden daha huzurlu görünüyordu. Treni beklerken sigara içmek, Yeni Yıl kararımın, bir kızın evlenmedikçe veya üniversite için başka bir şehre taşınmadan taşınmadığı kuralını atmak olduğunu düşündüm.

U7'ye çıktığımda biri kıçımı çekti. Şoktan döndüğümde, gözleri bulanık, dişleri renksiz,

kafası tıraş, deri ceket ve siyah dövüş çorapları vardı.

"Seni yüzüne vurmak istiyorum" diye fısıldadı. Nefesindeki sarımsak ve alkolden kaynaklanan temel korkudan felç oldum, mabetlerimde bir ağrı titreşti.

Kırkırkırkırkırkırkırkırkırkırkırkı
rkırkırkırkırkırkırkırkırkırkırkırkı
rkırkırkırkırkırkırkırkırkırkırkırkı
rkırkırkırkırkırkırkırkırkırkırkırkı
rkırkırkırkırkırkırkırkırkırkırkırkı
rkırkırkırkırkırkırkırkırkırkırkırkı
rkırkırkırkırkırkırkırkırkırkırkırkı
rkırkırkırkırkırkırkırkırkırkırkırkı
rkırkırkırkırkırkırkırkırkırkırkırkı
rkırkırkırkırkırkırkırkırkırkırkırkı
rkırkırkırkırkırkırkırkırkırkırkırkı
rkırkırkırkırkırkırkırkırkırkırkırkı

rkırkırkırkırkırkırkırkırkırkırkırkı
rkırkırkırkırkırkırkırkırkırkırkırkı
rkırkırkırkırkırkırkırkırkırkırkırkı

bana yayıncı ve mimari firmasının Bienal'ı kutlamak için bir otel salonu kiraladığını ve herkesin Rico'lara gideceğini söylemişti.

Kapıcı sağya gitmemi istedi ve renessans salonunun parket koridoru üzerinden yürüdüm. Ivy tavanın üstüne tırmanıyordu. Ekzotik petaller su taslarında yüzdü. Laklanmış tabaklarda kışkırtılar. Gümüşten parlaklık, kristalden ışık kırıldı. Büyük Chanel gözlükleri olan ve bir dal gibi yarıya kırılabilecek gibi görünen bir bayan kolumu yakaladı ve bana klasik müziğin bitkiler için iyi olduğunu söyledi. Herkes siyah giydi, fark ettim. Ben kendim hariç. Aynada bir

bakış açısı yakaladım: çok fazla çizgi, el-eğitimin parlak zümrütlü elbisesi. Dizimin üstünde duran nilonlardaki bir gözyaşım vardı ve kıvrımdaki göz kırpıları, sırtımdaki ponyumun sırtından çıkıyordu.

Onu odanın karşısındaki DJ masasının yanında gördüm ve hemen konuşmadan uzaklaşıp bana doğru ilerledi. Saçları arkaya kaydı, omuzlarından asılı olan büyük bir kablo-knit sweater. Tam orada çıplak olmak istemeyi sağlayan bir şekilde gülümsedi. Ama ona emir veren mimarı, orada gri saçlı bayanı göstermeye çalışıyordu.

"Wow, dedim. "Kredit kartı reklamında olduğum gibi

hissediyorum.

Bu daha çok Fellini filmi.

Burada ne demek istiyorum: Burası muhteşem. İç mimarinin ne kadar güzel olduğuna inanamıyorum.

Bu güzel bir bina değil mi? 1903'te inşa edilmiş. Sonra da bildiğim şeyi söyledi: sokakın karşı tarafında Nazi'lerin 1933'te kitap yakmış olduğunu. Beni masamıza götürdü ve beni görünce Doreen'in yüzü sertleşti.

Doreen yanındaki ahşap sandalyeye dokunarak dedi ki, "Sen burada oturacaksın". Onun açıklamasının çığlıklarından, buzlu ama kırılgan bir şey

hissettim: Sesinin yüzü bir erimiş göl gibiydi.

Ne oldu?

Doreen, oturduğumda şampanya içti.

Evet, parazit eğilimim var.

Gülmedi, sadece kaşlarını kaldırdı ve saçlarının bir ipini döndürdü.

Herkes, dedi. Bu Nila. Yeni arkadaşımız. Masada kalanları tanıyordum. Sadece Rico ve Tamara.

"Hayatında birbirimizi tanıyoruz" dedi Tamara ve gözlerini döndürdü.

Doreen dişsiz gülümsedi ve Marlowe özür diledi.

Bu konuyu uzaklaştırmaya çalıştım. Kim yazarların böyle partiler düzenlediğini tahmin edebilirdi?

Gabriela sadece bir mimar değil. Doreen sesi ortak bir ton geri aldı. Marlowe size bunu anlatmadı mı? Gabriela ailesi bu otelin sahibi; kardeşi bir yayıncı mogul.

Tanıştıkları zaman bile vize yoktu, dedi Tamara.

Her neyse, Gabriela'nın ailesi mavi kanlı.

Oh wow. Gözlerim Marlowe'ye doğru fırladı. Bedeninin farkındalığım beni taşladı. Doreen'in sözlerine neredeyse odaklanamıyordum:

Şehrimin bana kendini açığa vurduğunu; bilmediğim çok şey vardı. Buradan olduğumu düşündüm; bu yeri onlardan daha iyi biliyordum.

Küçük erkek arkadaşın yakışıklı değil mi? Tamara Marlowe'ye işaret etti.

Ben de onun camında yüzen yumuşak çilek üzerine odaklanıp, kızgınlık kömürünü bastırmak için dudakımı ısırdım. Kurbani kardeşin bakışlarını düşünerek. Onun şüpheli bakışları, "Ya da çıkmaya gidiyorsun?" dediği gibi. Ben o fırıncıdaki insanlara ait değildim, ama ben de bu insanlara ait değildim. Buradaki herkes muhtemelen Bauhaus'a saygı duyuyordu ve Gabriela'nın

Habsburg'un bir mirasından geldiğini ve benim bilmediğim şeyleri bildiğini düşündüm.

DJ müziği durdurdu ve siyah bir kıyafetli genç bir kadın mikrofon aldı ve firmanın ve yayıncının büyük başarısını anlattı. Kendisi için ya da başka kimse için alkışlamayan Gabriela ve gerçekten onu sonunda tanıdım: yeşil renkli gözlükler ve portakal renkli ruj, gençken bile gerçekten güzel sayılmayacak kadar zeki bir kadının yakışıklı yüzü. Alkışlar ve fısıltılar bir başka kadına önleşti.

Bu çok acıklı, dedi Rico, gülümsüyor. Tamara'nın etrafında bir kolla masaya oturdu. Bu yoksul insanlara bak. Hiçbiri

gerçekten nasıl yaşamayacağını bilmiyor.

Eli! Tamara'yı şaşırtarak biraz yüksek sesle bağırdım. Ayağa kalkıp ona koştum, onu ve soğuk ceketini kucakladım. Geri oturduğumuzda, Doreen bana bir yıl önce Marlowe'nun düzenlediği partilerden birinde Eli ile nasıl tanıştığını anlattı.

Doreen istiridyeyi emiyor ve tabakasına nasreous mermiler yığıyordu. Sonra Yugoslavya ve komünist savaşları hakkında konuşmaya başladı, çok yüksek sesle, sık sık Eli'ye bakarak, ona gülümsüyordu. Ne hakkında konuştuğunu bilmiyordum, Shkodra ve Tito gibi kelimeler atıyorlardı. Bilge performansının

önemine kapılıp sorularımı görmezden geldi. Daha fazla içerek ve Rico'ya bir el masajı veren Tamara'ya bakarak kendimi meşgul ettim, onların özel gürültüsüne karıştı.

"Doreen, Marksist" dedi Eli bir süre sonra.

Düzgün olmak için Marksist-Leninist. Düzgün dişlerini açığa vurarak gülümsüyordu. Düzgün olmak her zaman önemlidir.

Duren, sohbetlerinden kaçmak için banyoya gitmem için özür dilediğimde, sesleri heyecanla doluydu. Yalnız kalmak istedim, ama biz mavi bezelerle ve swan duvar kağıdıyla dekore edilen kadınların toz odasına gittik.

Ellerimi yıkamak için kalktığımda, lavaboya gitti.

- Kafanı karıştı.

Sana biraz ruj koymak istiyorum, sanırım sana çok yakışır.

Tamam, ben teslim oldum. O çok yakında duruyordu, omzumla bir el koydu.

"Sen çok tatlısın" diye fısıldadı. Nefesinin sıcaklığı vardı ve kızarmış ekmek ve gül suyu kokusu vardı.

Kulağımın arkasına bir kıvrım koydu ve başımı çeneğimle yumuşatdı. Vücudumdan ısı aktı, nabzımı artırdı, bu yüzden gözlerimi kapattım ve soğuk yağla ağzımı saldığında ya

titriyorum ya da bir şey söylemeyecek kadar kibar biriydi.

"Böyle oldu", sessizce dedi. Gözlerimi açıp aynaya baktığımda, Bordeaux ağzı her şeyi değiştirmişti. Yaşlı, sert. Annem gibi görünüyordum.

Kızıl dudakla çok klasik bir bakışın var. Neredeyse Fransızca. Ben ondan bir baş daha uzun idim. Sarışın bobu ince yüzlerini çerçevelemesiyle, çok zarif görünüyordu.

Sustuğundan beyaz bir toz torbasını çıkardı. Gülcük memeleri, kağıt deri altında mavi damarları gördüm. Tabii ki Doreen gibi kadınlar

sutyenlerinde uyuşturucu taşıyordu.

Marlowe son zamanlarda çok garip davrandı. Sinemaya yaslandı. Sana gelirse söyler misin?

Nefesimi durdurdum, kaşlarımı kaldırdım.

Hiçbir şey olmadı, değil mi?

Hayır, ben de çekilmedim. Beni kucakladı ve anahtarını biraz içtim.

Arkadaş olacağımızı biliyordum. Ama banyo kapısını açmadan önce, elini sıkıca düğmeye koydu ve "Biliyor musun, fotoğrafçı olmak istediğin için çok hoşlandım. Çok... dürüstüm". dedi.

Sadece sesindeki aşağılayıcılık değildi. Marlowe ile benim hakkında konuştuğunu yeni anlamama yardım etti.

Bal salonunda Marlowe ve ben barın yanında duruyorduk. Söylemek için akıllı bir şey düşünemiyordum. Vücudumuz arasındaki boşluk hem çok dar hem de çok geniş gibiydi. Servetimi, boş barkamı düşürdüm. Elimle ne yapacağımı bilmiyordum. Doreen'den kaçmak için oraya yürüdüm, yaralanma ve suçluluk duygularını incelemek için, ve bir dakika sonra bana katıldı. Belki de hayal ediyordum, ama içindeki gerginlik bir ipucu vardı

"Lilyeler gibi" diye fısıldadı kulağıma.

Ne tür bir çiçek?

Beni kaçıyorsun. Sadece bir nanosecond için kıçıma dokundu ama dokundu.

Hayır, değilim.

-Lilyeler gibi kokuyorsun.

-Bunu durdur, görecek. -Elini çaldım. Garson bize iki bardak parlak şarap verdi.

-Lilyeler ve sarımsak sosu gibi.

Kendime rağmen nefesimi kokulamaya çalıştım.

Şaka ediyorum. Bana temiz hava için gelir misin? Artık bitti. Elinde küçük bir kırıntı vardı.

Sonunda dedim. Çantamı alacağım.

Ama masaya geri döndüğümde Doreen zaten bana isimimi çaldı ve onunla gelmemi söyledi: "Yukarı, sadece bir dakika".

Yukarıda ne var?

Şehirdeki havai fişeklerinin en iyi manzarası.

Diğerlerine söylemeliyiz mi?

Kim diğerleri umurunda? dedi. Sadece sana ihtiyacım var.

Ben aptal değildim, sadece ona ihtiyacım olduğunu biliyordum bir tehdit ilan ettiğini, ailemin seni sevdiği gibi sadece bir amaçla manipülasyon stratejileriydi: bana zarar vermek.

Yine de, onu 12'inci katı kadar çok temiz olan asansöre kadar takip ettim. Sonra ağır bir yangın kapısından geçtik ve merdivenlerden bir çukurya tırmandık, Doreen'in kısa bacakları önümde koştu, sesleri havada dolaşarak Kosovo hakkında konuşuyordu.

Ta-da, dedi ki, geldiğimizde, rüzgar yüzümüzü çarpmıştı. Tavat barı elbette kapalıydı, ama girişini bildiğini söyledi çünkü daha önce buradaydı. Manzarası, başka bir şekilde söylemek mümkün değildi, inanılmaz. Fernsehturm, T-Mobile binası, göz kamaştırıcı alışveriş merkezlerini görebilirdiniz ve Kreuzberg'in Friedrichshain

köprülerini ve hatta bir falos gibi görünen kuleyi tespit ettiğimi düşündüm. Şehir uzakta parıldadı ve sisden her şey iyi ve güzel görünüyordu; her şey dolanan, trenler ve insan kütleleri ile kaplı binalar. Doreen'in ağzı agapeydi, dudakları arasında bir tükürük ipliği, gözleri boştu ve bir an için o, havai fişeklerine karşı gerçek bir hayranlık dolu bir çocuk gibi görünüyordu ve bu beni korkunç hissettim. İrisinin siyah küresinde, arkamdaki aydınlatılmış binayı ve kendimden küçük, çarpık bir versiyonu görebiliyordum.

Yeni yıl kutlu olsun, kulaklarımda bağırdı.

Yeni yıl mutluluğu, dedim ve sonra, kendimi durdurmadan önce, Marlowe ile yattım.

- Affedersiniz?

Evet, üzgünüm. Çürüyen hız boğazıma döküldü.

Üzgünüm.

Bütün bunlar bir kaza dediğim gibi.

Yere kayıp, tekrar tekrar onun pisliğine düştün.

Bunu ifade etmenin bir yolu bu.

Allah, biliyordum, Doreen, sanki beni kaşının kuyuuna boğmaya çalışıyormuş gibi tiyatro dalgalarıyla güldü. Şaşkın bir kararlılıkla kapıya doğru koştu. Sonra dönüp nefes aldı.

Bunu açıkça söyleyeyim. Hep garip olduğunu düşündüm. Eminim ki kendi arkadaşların yok, çünkü başka neden hep bizi ürkütücü bir sızıntı gibi tutarsın? Çok acınasısın, neredeyse yalnızlığın kokusunu alabiliyorum.

Ağır kapı kilidinin çubuklarına düşmesi daha önce hiç duymadığım bir sesdi.

On İki

12 yaşına geldiğimde, annem bana bana bana bana bana bana bana bana bana bir yumruk verdi ve bana bana bana bana bana bana bana bana bana bana bana bana bana bir yumruk verdi. Bana bana bana bana bana bir yumruk verdi.

Annemle babam beni bir çocuk psikoloğuna götürdüler. Sanki birisi bir çift gözlük ve kablo örgülü bir süveter kartona koymuş gibiydi. Bir zamanlar haberleri okudum ve İsa'nın stigmalarını düşünmeyi

önerdiğinde gitmeyi bıraktım. Bunun yerine, sigara içen ve ürün üstü giyen, anneleri Hıristiyan (yeni dönüşümlüler, babam onları Müslüman olarak adlandırabilirdi) ve çoğu zaman katılmasına izin verilmeyen faaliyetlere katılmaya teşvik edildi.

Ne diyeceğim? Ne diyeceğim? Ne diyeceğim?

Ağlayıp başımı duvara vurdum ve ağlamam da dairenin havanın değişmesine neden oldu. Babam beni kızdırdı ve annem de durmam için yalvardı. Babam da yüksek sesli ve histerik ağladığım her dakika ile daha da öfkeleniyordu. Ne yaptığımı biliyordum ama onu kışkırtmayı

bırakamadım. Yüzüne garip bir hava geldi ve beni vurdu. Ve bağırıp bağırıp her türlü kabaca konuşmaya devam ettiğim için babam bir yastığı yakalayıp yüzümü boğmaya başladı. Yatağımda bana yaslanıp yastığı ağzıma sıkıca basıyordu ve ne kadar süre bunu yaptığını bilmiyorum. Yastığı alıp götürürdü, nefes alıyordum, sonra yüzüme geri koydu, beni tekrar boğardı. Beni kapatmak için, gözüklemek için, durmak ve kötü şeyler yapmak için beni boğmak istedi.

Daha sonra oturma odasında oturdu, hayal kırıklığına uğramış ve kendinden korkmuştu, yaptıklarıyla gurur duymadığını

görebiliyordum, ama benden, benim ne olacağımdan daha çok korkmuştu ve kendimi ailemden, geldiğim herkesten ayrı olarak anladım.

Ama şanslısın, dedi, bir gün sonra beklenen ekleme. Bakın ne kadar yapmanıza izin veriliyor, diğer Afgan kızlardan çok daha fazla şey yapmanıza izin veriliyor. Doğruydu: Annemle babam afgan gelenekleri ile Batı özgürlüğü arasında bir yerde yumuşak başlıydılar.

"Seni seviyoruz" dedi. Bir dansçıya benzeyen tavanın su işaretine baktım. Genç kızlara özgü bir histrionik bir sap beni heyecanlandırdı: her yerde ölü kızların hayalini kurdum, saçları

kasaplarla ve samutla bağlanmış, maskara ile lekelenmişti.

Keşke beni öldürseydi dedim. Böyle yaşamak istemiyorum.

Annem birkaç gün boyunca babamdan nefret etti, kendini kilitledi. Bağırıyordu, ağlıyordu, Farsi'de sesler çırpıyordu. Babam kapıya vurdu, çirkin şeyler bağırdı. Ona telefonunu kapatmasını rica ediyordu. Kabloları duvardan çekti ve annem telefonunu kapıya attı.

Annem bana kızımı almana izin vermiyor. Neden kendi kızını oraya göndermiyorsun?

Liana zaten çok evli bir kadın. Kuzenimin evden çıkmasına izin verilmediğini biliyordum. Evde

nadiren bulunmasına rağmen Sabrina hepimizden daha deliydi. Sürekli belirsiz ama korkunç tehlikelerden korktu: çalılarda saklanan tecavüzciler, serviseye kloroform döken kaçıranlar, otobüste yalnız Liana iken patlayacak atom bombaları.

Babam dedi ki, ben de odama kapıya kulak basarak oturup, ona baktım.

Benim sahip olduğum tek şey o.

Çok geç değil.

Dünya her yerde kızları kırıyor, annem sesini ıslıklıyordu.

Sabrina'nın kibirli tutumu beni dehşete düşürüyor. O hiç yemek bile yemiyor. Onu aptal

fındıklardan başka bir şey yediğini kimse görüyor mu? Neden o evde çirkin kızının çürümeyeceğini düşünmüyor? Annem onu tekrar davet etti ve onları dinleyemediğim kadar düşük fısıltılar kullanarak yatak odasında saatlerce toplandılar. Sabrina uzun siyah ceketinde ayrıldı ve annem kızıl gözlü ve sarhoş bir şekilde kalkmıştı. Masada bir çömlek çay vardı, babası kardam kapları içine soktu.

Babam senin iyiliğin için, senin sınıfın en iyi öğrencisi olduğun için bu korkunç bölgede dikkatini dağıtmak istemezsin.

Küçüklüğümde anneme yapıştım, kollarının soğuk etine

dokunup tatlı kokusu nefes alıyordum, makyaj şişelerinin talkum tozu, jasmin sabunları. Onu korumaya çalıştım, benimle komplo yapmaya çalıştım. Ama saçlarımı soğukla fırçaladı, parmaklarını reddetti ve bana dikkatli gözlerle baktı, sanki kelimeler olmadan iletişim kurmaya çalışıyordu. Ne dediğini çözemiyordum.

İlk sınıftayken öğretmeniniz bizi davet ettiğini hatırlıyor musun?

"Frau Klein, senin Alman bir ebeveynin olduğunu sanıyordu çünkü dil becerilerin çok iyiydi" dedi annem.

Bize senin özel olduğunu söyledi. O zaman bile görmüştü.

Düşünün. Eğer o okula giderseniz, sonra istediğiniz her şeyi yapabilirsiniz. Potansiyelinize erişebilir, buradan çıkabilirsiniz. Her yere taşınabilirsiniz.

Ben protesto ettim ve ağladım, ama hiçbir işe yaramadı. Annemle babam benim adına başvurdu ve tam bir araba aldım. Sabrina'dan bir kafeterya kartı için bir çek aldım. Paris ve Roma'ya okul yolculukları veya Hundertwasser tarafından tasarlanan kalın, mükemmel Latin sözlükleri gibi diğer maliyetleri karşılamak için yeterli değildi. Annemle babam biraz borç çekmeye karar verdi. Çoğu insan Tanrı'ya inanıyordu ya da

geleneklere inanıyordu gibi davranıyordu. Bölge Hollanda sınırının hemen yanındaydı ve sonraki altı yılımı Latin dilbilgisini ezberlemek, rahiplerle konuşmak, aritmetik çözmek ve İngilizce öğrenmek için geçirdim.

Ancak arzu, özellikle de kızların vahşilik için hissettiği servetli, hayatı değiştiren, felaketli bir türü değil. Rosenwald'daki hayatım da bu şekilde bir deneyime dönüştü. İyi notlar aldığımda yalan söylemenin patolojik alışkanlığımı yakaladım. İnsanlara ebeveynlerim İtalyan, İsrail, Yunan ya da her şeyin bir karışımı olduğunu söyledim. İçimde ailemin bana öğrettiği

utanç patladı, ama orada istediğim herkes olabilirim.

Okul arkadaşlarım veya kız arkadaşlarımın online sohbet forumlarında tanıştıkları ve yazları Berlin'e gelen kişilerle yoğun sanal arkadaşlıklar kurduğumda ve evimi görmek veya ailemle tanışmak istediklerinde, bahane uydurdum. Kimseye fazla yaklaşmama izin vermedim. Çöp ve ıslak köpek kokusu olan bölgeye utanmıştım. Kimsenin gerçeğe şüphesi var mıydı? Koruduğum sırların büyüklüğünün normal bir iki odalı daire olduğu, sıradan yoksulluk olduğu konusunda şüpheleri vardı mı? Eminim ki sürekli yalanlarımdan

şüpheleniyorlardı, ama çelişkiler yükseldi. Okul arkadaşlarım bir keresinde ailemle tanıştılar, bazen de uykularımda Farsi konuşurdum, ama en önemlisi, Aldi'de satılan korkunç çantalarım vardı, arkadaşlarımın ekonomik ortamının kanıtları için baskı yapmayı bıraktılar. Felix ve insanlarla birlikte, okulumda yatmak ve çelişkili bir ortamda buluşmak daha kolay oldu.

Yazları, daha düz bir sırtla döndüm. Tren yolculuğu beni geri döndürdü, binanın görünümü her zaman, her zaman, kalbimi kırmıştı. Berlin'in gettosunun benim evim olduğuna inanamıyordum ve yine de bildiğim tek bir yerdi.

Öğretmenler bize olağanüstü olduğumuzu söylediler ve onlara inandıkça kendimi inek yüzlü kuzenlerimden üstün görüyordum, eski ülkede ailemin gurur duyduğu şekilde gurur duyuyordum. Sanat filmlerini izledim, indie müziği dinledim, daha büyük çocuklar ile arkadaş oldum. Kafka ve Büchner okudum, ailemin çok az anladığı bir kanonu yutdum. Elbette, matematikin her yerde aynı olduğunu biliyorlardı, tek gerçek, tekrarladıklarında ve emin olduklarında, onlara membran bağlanmış organlar veya mitochondria veya elektrik yolculuğu hakkında sorabildim. Ben ne sanat ve sürgünlük

kelimelerini anlayabilirdim, ne de kendi ağzımda bir ay boyunca çocuklarımın yazdığı bir mektup gibi bir kitap okudum. Ben de onları bir ay boyunca kendi ağzımdan ne de, kendi babam tarafından okumadım.

Okulda, kızlar sadece at reklamlarında gördüğüm dolmuş ceket ve botlar giydi. At sürmeyi biliyorlardı ve pahalı su içiyordu. O zamanlar çok pahalı hissettiğim Dr. Hauschka ürünlerini kullanıyorlardı, bence sadece milyonerlerin alabileceği. Uzun süre boyunca, onların krem pompasını kullanıyordum, bu bitkisel kokuyu inhale ettim. Bir gün Evian'a sahip olmayı hayal ettim ve atalarının da güvendiği

Alman tasarımcıları hakkında konuştuklarında gülümsedi.

Tüm akademik yıl boyunca, Norveç arpalarına bakan bir penceresi olan bir odada yaşadım. Kapıma yapıştırılmış bir kağıda Goethe'nin Die Leiden des Jungen Werther'den altın harflerle bir alıntı yazdım, evde duvara çizdiğim aynı alıntı: Şimdi resim yapamadım, tek bir bile atış yapmadım, yine de bu anda daha büyük bir ressam olmamıştım. Kitaplar her yerdeydi, kitap rafından dökülüyordu. YA: Gossip Girl, Goosebumps, iğrenç suç hikayeleri.

Güneş saatimiz ve büyük bir spor alanımız vardı, bir havuz,

buhur ve şişmemiş et kokusu olan soyunma odalarımız vardı. İki haftada bir misa için gidip, 'Gökte olan Babamız' diyecek bir gotik kilisemiz vardı. . . . .

On Üç

Karın içinde üç saat boyunca kendime değişmeye söz vererek, karın içinde yürüyerek evime döndüm. Bir daha asla uyuşturucu almayacağım. Sonraki günlerde Marlowe'nin çağrılarının çoğunu, bana gönderdiği mesajları görmezden geldim. Evimizdeki daireni büyük bir gayretle temizledim, televizyonun arkasındaki kabloları tozladım, tükenme kablosundan şirup pisliği

temizledim, babamın istediği her şeye evet ve amin dedim.

Yeni dönem Ocak ortasında başladı ve ben sadece bir sınıfa kaydolmuştum. Mezun ve lisans düzeyleri için çapraz listelenmişti. Kafka'nın Küçük Edebiyatı bir Perşembe günü akşam 5:00'de buluştu. Sınıf salonu ana binanın üçüncü katındaki küçük bir çöp odasıydı. Radyatör kırılmıştı ve odaya girdiğim anda sıcaklık düşüşünü hissettim. Oda çoğunlukla boştu, füzusent ampullar herkesi bağışlayıcı bir ışıkta boyardı. Önden üçüncü sırada oturdum, hala ilgilenmiyordun ama çok da ilgilenmiyordun. Bir kız önde profesörle sohbet ediyordu, onun

üzerine eğiliyordu. Gülümsedi. Büyük bir bira karnı vardı ve eski, çerçevesiz camları vardı.

Profesör ışıkları hafifletti ve kafka hayatına bir geziyle sınıfı başladı. Beyaz ekrana Kafka'nın bir fotoğrafı yansıtıldı ve slaytı hiç değiştirmedi. Duvarın karşısında bir sandalyeye oturdu, ellerini karın üzerine bıraktı ve bize kafka'nın biyografisini anlatmaya başladı. Doreen sadece bir şey yazdı ve onunla birlikte seyirci olarak her şeyi not almak için kendimi çok bilinçli hissettim.

Kafka'nın biyografisi hakkında çok şey öğrenmek zorunda değildim: bir hayranımdım. Löwy'nin

annesinin kız adının olduğunu biliyordum. Charles Köprüsü'ndeki noktaları sevdi. Kafka'nın iç dünyası, umutsuzluğu ve boğulması, ailesinin karanlık zulmü ile. O benim gibiydi, bazen kendimi hissederdim: Alman dilinde bir yabancı, ailesinde bir yabancı, ülkesinde bir yabancı. O yabancı bir ülkede bir yabancıydı. . . . Moleküler düzeyde, Gregor'u neden dev bir böcek haline getirdiğini bile anladım.

Sınıfdan sonra, üniversite meydanının dışında bir kahveye yürüdük. Tüm karanlık kapaklar ve tavanın üzerinde asılı bir sürü bitki vardı. Barın arkasındaki

uzun sanat dekor aynasına Doreen'in bakışını izledim.

Alman edebiyatını okuduğunu bilmiyordum.

- Hayır, sadece Kafka'yı seviyorum.

İkimiz de sevdiğimiz başka bir adam. Ona vermek zorunda kaldım, komikti.

Ve görünüşe göre paylaşmaya alışmamız gerekiyor. Bir filmden çizgiyi kaldırdığı şüphesinden kurtulamadım. Onun karşısında ilk kez oturdum, gerçekten ayık, onu tam olarak kabul edebiliyordum. Onu incelediğimi biliyordu ve kadehine bakmak için zaman harcadı. Göz kapağında gevşek parıltım vardı,

bazıları yanaklarında yerinden çıkmıştı. Güzel görünüyordu, yumuşak deri ve sağ gözünün altındaki güzellik izi vardı. Küçük bir yüzük burnunu vurguladı. Bulduğum tek hata, geniş ağzıydı, atı.

Onu seviyor musun? diye sordu.

Ne demek istiyorsun? Temel olarak onu yeni tanıştım. Bunu söylememiye pişman oldum.

Bu bir dakika bekledi, sanki konuşmamı bekliyordu. Marlowe'la tanıştığımda bana aynı şeyi yaptı.

Hayır.

İşte, adı Hannah'dı ve onunla arkadaşımdım Bir partide

tanıştım, biz de tanıştık. Marlowe ile aramızda başlangıçtan beri gerginlik vardı. Bir keresinde Hannah orada olmadığında seks yaptık. Kahverengi şeker paketini açtı ve içeriklerini fincanına karıştırdı.

Evet, bu çılgınca bir durum gibi geliyor.

Üzgünüm, kaç yaşındasın?

Bu yıl yirmi yaşıma varıyorum. Bu benim yeni stratejimdi: İnsanlara bir sonraki yaşımı söyleyerek kendimi daha yaşlı hissetmek.

O çok pis bir pislik.

Neden?

Bana gülüp dişlerini açtı. Ben yeşil bezlere karşı ellerime

baktım. Neyse, hepimiz bu akşam yemeğinde birbiriyle oturmuştuk. Hannah ve Marlowe'nin de açık bir ilişkisi var. Ama bizim gibi açık değil. Ve herkese, bir genç kızla tanıştığımı ve seks yaptığımızı söyledi ve hemen geldim. . . . . Bu arada, ben sadece orada oturmuştum.

Ben de sanki o kafeden kafasını boğazımın derinliklerinde döndürüyormuş gibi titremiştim. Marlowe ile ilk gecenin ne kadar sürdüğünü hatırlayarak utanıyordum. Benim bedenimi sevmedi mi? Doreen geride kaldı ve pencereden baktım. Karşıdaki sokakta, binaların hepsi savaş öncesi bir

dönemdeydi. yüzyılın geçmesine rağmen hayatta kalmışlardı. Nazi Almanya ve DDR'den kurtulmuşlardı. Binalar: insan faaliyetleri için bir sığınak; onları ne kadar az düşünüyoruz, bu binalar, ve yine de onlar bizden çok daha dayanıklıdır. Doreen bana hayatlarını birlikte anlatmaya devam ettiği gibi, diğer insanların konuşmaları bana hayatlarını anlatmaya devam etti. Hannah Cologne'a gelene kadar, onlar arasında ilişki ilan etmek ne kadar zor oldu. Bu kadınların her zaman diğer kadınlarla ilişkisini, bize olan nefretini, bize olan nefretini, bize ait olduğunu söylemek için

yeterince zaman geçirdiğini biliyordum.

Sana bunları senin için endişeleniyorum ve senin başarısız olmanı istemiyorum. Marlowe ve ben arkadaş olacağız. Onu hayatımdan kesmeyeceğim.

Gözlerimi kafanın arkasına çevirmek istedim. Ben de. Tam olarak. Tam olarak düşündüğüm buydu.

Eğer ona aşıksan, umrumda değil.

Aslında hiç aşık olmadığımı sanmıyorum dedim.

- Hiç yapmadın mı?

Sanırım hayır. Kafamda yalan gibi gelmedi ama tabii ki ilk

gerçek kalp kırıklığı hissettiğimi düşünüyordum.

Dinle, herkes aşkın ne olduğunu biliyor. Sen de ona yenileneceksin.

Teşekkür ederim dedim biraz şaşkın ama sonra kendimi durduramadım ve ekledim teknik olarak bir ilişkide değildin değil mi?

Gülüp geriye eğildi, tütün çantasına elini uzatıp sigara yuvarlamaya başladı. Bu, sana söylediği şey.

Ne oldu?

Kadınlar her zaman genç kadınlara bırakılır. Bana göz kırpmıştı. Bunu komik bulduğum için sinirlendim. Sonra

çalışmalarım hakkında sormaya başladı. Cevap verebilmeden önce, felsefenin temellerini temel lise bilgisi olarak anladığım şeyi çaldırdı. Ama bunu otoriteye ve bir akışla yaptı. Ben sadece başını kaldırdım ve dedim, evet, evet, bu doğru.

"İyi iş" dedim kahveye çıktığımızda.

İçki içmek ister misin? Dışarıda duruyorduk, nefesimiz algılandı. Karanlıktı, soğuk bıçak kılıcı gibi keskin ve saf hissetti.

Bunu düşünmem gerek. Bir süre durdum. Muhtemelen hayır.

Marlowe davet edilmedi, endişelenme.

Sol tarafta yürüdüm ve soğuktan kulaklarım ağrıyordu. Bir adam taksiye purple şapkalı bir kadını getirdi. Tıpkı geçişsel gibi ince bir deri olan yaşlı bir kadın. Adamın siluetinin çok tanıdık geldiğini görmek beni endişelendirdi. Yavaşça, figür daha netleşti ve amcam olduğunu fark ettim. Gözümden uzak durmaya çalıştım, ama çok geçti; yüzü farkında değişmişti, gözlerinde yavaş yavaş bir fark vardı ve aramızda bir nefret dalgasını hissettirdi.

Doreen, beni bekle, çığlık attım, ayakkabılarım buzdan çatlıyor.

On Dört

DOREEN VE ben trende Neukölln'in en iyi kısmına doğru yolculuk ederken sessizce oturdum. On dakika boyunca birbirimize doğrudan bakmaktan kaçındık, ancak kara pencerede yüzlerimizi yan yana görebiliyordum, yansımalarımız umutsuz, spektral gibi görünüyordu, yağla çizilmiş gibiydi. Leinestraße'dan intik. Çok fazla kirayı ödemeyenine ısrar etti.

Akıllı depolama, koridorda gülümsedi ve duvarda kavraklardan asılı mor bisikletiye işaret etti. Facebook fotoğrafından bisikletini tanıdım ve tekerleklere, bulanık ellerine hayran oldum. Çarşafta kaç stiker koydu. Duvarda Filistin bayrağı asılıydı ve eski bir IKEA soyunma makinesi önünde ayakkabı ve daha fazla ayakkabı topluğu duruyordu: botlar ve daireler, knockoff Converse spor ayakkabıları ve H&M plastik pompaları, kedi topukları.

Odanın yanına sokak ve bitişik binalara bakan bir balkon vardı. Balkon, Leon'da intihar eğilimlerini uyandırdığını hayal ettim. Çünkü perdesin içine bir

hayvan güvenliği ağı ile uzanıyordu. Kediler atlayamadığı bir yere eski kitap kuleleri yığılmıştı. Bir köşe üzerinde bir kıyafet dağıyla ağırlanan bir sandalye vardı ve küçük bir masa üzerinde siyah kulaklıklı siyah bir Dell masaüstü vardı.

Duvardaki afişe işaret etti ve bana bir bira kutu verdi. Ben gerçekten kafka bilgini olmak istedim. Ama bu dünyanın en son ihtiyacı olan şey. Başka bir Alman kafka bilgini. Omzunu uzattı. Bu arada, odanın durumu için üzgünüm, ama Berlin'e taşındığımda çok ucuz bir şekilde aldık ve ben duvar kağıdı değiştirmeye veya üzerinde çalışmaya hiç başlamadım.

Bunu söylemem korkunç olurdu dedim ve yanındayken Marlowe'nin bu odada ne kadar sık siktiğini merak ettim.

Yüzün karakterli. Gülümsedi.

Ne demek istiyorsun? Gülümsüyorum, serin olmaya çalışıyorum.

- Oh, bilirsin. Karakterine sahip. Klasik olarak güzel değil, ama bakmak ilginç.

Teşekkür ederim dedim. Ama burnun pek de belirgin değil.

Bana göz kırpmıştı. Geçen yıl Eli'nin mutfağı boyamama yardım ettiğini sana hiç söyledim mi?

Eli? Öksürdüm. Birbirlerini bu kadar iyi tanıyor olduklarını

fark etmemiştim.

Evet, iyi bir adam.

CIGARETTE? Eli'den geldiğinde sordum ve balkona çıktık. Sigarayı içirken Leon Trotsky üzücü ve gizemli gözleriyle bize bakmaya geldi. İnsanlar hala havaya ateş açıyordu ve rüzgârda kömürlü şeyler kokusu vardı.

Neden onunla olmak istemiyorsun? Eli, Yeni Yıl Evi dramını inceledikten sonra sordu.

Beni çekmiyor, hepsi bu.

Sanırım korkuyorsun.

Korkmuyorum dedim. Ona aşık değilim.

İyi, bu yavaş yavaş olur. Bence onunla çıkmalısın. Eli'nin

sesini analiz edemiyerek bitişik dairelerin balkonlarına baktım. Bazen sıkışıp kalmadığını görmek için iğrenç şeyler söyledi. Nihilist olduğunu söyledi ama her yerde Tanrı'yı buldu. Çok hassas bir şekilde müzik dinledi, her sentezi ve akordu değerlendirebiliyordu. Edebiyattan nefret ettiğini ama çoğu klasikten pasajları ezberden biliyordu.

Bu arada, bana onu bu kadar iyi tanıdığını söylemedin.

Eli bir elini başının arkasına koydu ve diğer eliyle omzumı hafifçe bastı.

Sen gidip ona dairesine taşınmasına yardım ettin.

Önemli değil. Kapusunu kaldırıp diğer tarafa baktı, sonra kediyi yumruklamak için eğildi.

Eğer öyle diyorsan. Mahalle meydanı solukluydu. Ağaçlar rüzgârda eğilmişti. Yaşlı bir evsiz adam bir bira şişesiyle otobüs durağında eğilmişti. Kendisine yüksek sesle şarkı söylüyordu.

Hep öyle söylüyorsun ama yine de.

Ve yine de ne?

Geri döndün ve hiçbir yere gitmiyorsun.

Katolik çubuklardan daha iyi. Üniversite başvurumdan sonra kızarmıştım. Aşağıda insanlar küçük köpekleri ve ortakları ile ışık sütunlarını kesip el

tutmuşlardı. Bir süre sonra gökyüzü sessizleşti. Ve kafamızın hemen üzerinde bulut gibi görünen küçük kristal damlalar düştü, yavaşça yere, arabalara ve binalara doğru yolculuğuna başladılar. Olympus'umu çıkardım ve Eli'nin bir portresini çektim.

Her zaman böyle oluyor, değil mi?

Ne tam olarak?

Bu. Yüzünün yanından gülümsemesini görebiliyordum.

On Beş

KARARAR SINYERDİR. Çatılara ve çöp kutularına parladı ve saçımıza yerleşti ve baharın asla gelmeyeceğinden emindim. Kabul'da bir hava yağışı bir dağdan bir yola düştü ve yüzden fazla insanı öldürdü.

Bu insanlara inanıyor musun? Babam sordu.

Ama ses tonunun beni depresyonlu kırdı ve bu olayları çok uzun süre düşünmeye kalkışamadım ve bu olayları

düşünmeye kendimi zorladım. Göçmen mahallelerinde yapılan bombalamalar, sokaklarda bıçaklanan kıvrık saçlı adamlar. Boğazımdaki bir taşla, okumak için odama döndüm. Kitaplarım arasında, Eli'nin bana yaklaşık iki yıl önce söylediği Münster'deki bir parti serisinden bir ilan buldum. Das Land, das nicht darf sein: Olmamalı olan ülke. Ve tabii ki, bunlar, özerk üçüncü bir alanda var olan aşırılık ve hedonizm topraklarını kastetmiş olsalar da, gerçek toprakları düşündüm; Afganistan'ı düşündüm, ve Filistin'i, yüreğimi düşündüm; ve bir şekilde, İsrail'i, artık toprak olduğu, demir kubbesi ve askeri kubbesiyle,

ama bir toprak gibi, bir toprak gibi, bir toprak gibi yaşamamıştı, fakat orada yaşayan herkesin, ancak tüm Romalıların ve tüm insanların, ancak, bir toprak ve bir toprak gibi, bir yerleşmesi ve bir barış ve bir huzur ve huzursuz bir yerleşme, ancak orada yaşamaları ve benim için bir anlamı yoktu.

Sınıfdan çıktığımda KARKAT BİRİLİK idi, sokaklar buzla ıslaktı. Uzun yeşil ceketimle toplandım ve onu düşünmemeye çalıştım. Marlowe ve ben birbirimizi görmezden geldik.

Onun etrafında yeni utangaç hissettim. O, deri ceketini giydi, duvara yaslandı veya bir sandalyeye baskı altında ayağı

eğleniyordu. Gözünde tamamen görülmüş ve görünmez gibi hissettim, bu daha önce gerçekleşmemiş bir şeydi.

Bir gün, bir kitapçıya ait küçük bir plakata kapalı bir kitapçıya ait bir pencerede ışık saçarak, bir anda beni hayalden çıkardı: Sally Mann'ın 1974'teki Self-Portrait'i. Gözünü aynaya dikti, saçları kısa ve siyah, sağ eliyle beyaz, düğme dışı bluzunu sıkıştırarak göğüslerini sakladı. Diğer eliyle, üç ayaklı üzerinde 8x10 büyük formatlı bir kamera kullanıyor. Ağzı yarı açık ve gömleğinden memelerini görebilirsiniz. Açık ve genç, yıkılmış görünüşten daha cazip görünüyor. Arka planda

flickeriyor, makinesi yanından çalıştırıyor. Merkezi olan kadın değil, kamera, bu siyah görüntü kaydeder.

Profesör Kafka'nın kısa bir den Vater'ı yazdı ve trende eve döndüğümde gözlerim ince sayfalara karıştı. Kafka babasının kendisine karşı yaptığı suçlamaları, örneğin fedakârlıktan vazgeçmeyip değer vermeyi reddetmesi, ailesine değil arkadaşlarına olan yanlış yerleştirilmiş sevgisini ve cömertliğini eleştirerek başladı. Babası, sevdiği insanlara böcek ya da köpekler demişti ve çocukluğumun dev babası olan arkadaşlarımın olmasını veya A derecesinden aşağı bir dereceye

girmemi istemediğim bir tiranımı düşündüğümde banyoda ağladım.

"Benim hayal kırıklığına uğradım, beni kaçınıyorsun, sanki sana korkunç bir şey yapmışım gibi davranıyorsun".

Sakınmıyorum

Sesini sert ve buzluyordu. Sen öylesin ve bu çok acıklı. Bunu Doreen gibi zayıf birinden bekliyordum, belki de senden.

Sorry, mutladım. Bu bir boğazlı Şubat akşamıydı; radyyatör coşmuştu. Bir çay kavanozu gece masamda duruyordu ve bir fincan dökmek için çok tembelydim. Bu kadar yatık hissettim, daireden fırtına atılan kızartılmış sarımsak ve

baytala kokusu beni nasıl saldırdı. BBC Pers'in sarsıcı yüksek boğazlı Farsisi oturma odasından bir başka karışık seçimle seslendi, Taliban bir gazeteciyi kafasından vurdu, diş beyazlatma reklamı.

"Beni bir yürüyüşe çıkarın" dedi.

- Merak günü saat dokuz.

Seni almaya geleceğim.

Hayır, teşekkürler. Diğer odadan babamın benim adımı çığlık attığını duydum, Nilou!

Baban mıydı?

Hayır dedim.

Gerçekten gelip onunla tanışmak istiyorum.

Susadım.

Beni neden öldürecek? Ben senin Türk olmadığını sanıyordum. Beni öldürmeyecek değil mi? O hafta haberlerde genç, yeşil gözlü bir Türk kızının beyaz bir erkek arkadaşı olduğu için kardeşleri ve babası tarafından bıçaklanmış bir onur öldürülmesi haberleri vardı.

"Hileler" dedim, kimseye güvenemeyeceğime dair kesinlikten doğan bir sözüm vardı. Aynı zamanda, babamın birimizi ya da ikimizi de öldürüp öldürmeyeceğinden emin değildim.

Nilou dedi.

Senden nefret ediyorum.

Gülüyordu ama benim özel takma adım olduğunu söyleyerek onu sevmiyordum. Ama hepsinin üstüne yanlış telaffuz etti. Onu düzeltmeye karar verdim. Bunu doğru telaffuz eden tek kişi Eli'di. Bu uzun zaman önce, Batı'nın uzak bir bölgesindeki küçük kasabadaki bir liman kenarında otururken mantar yediğimizdeydi. Marlowe öksürdü ve onu kanepede, sigara içiyordu ve fotoğrafta bulunan gri süveteri giydiğini hayal ettim.

Şimdi melodramatik olan kim?

Ciddiyim. Kalp şeklinde taşın görüntüsü beni rahatsız etti ve gerçek bir taş olup olmadığını ya

da bu öykü için uydurduğunu merak ettim.

Sanırım bu doğal bir dürtü. Belki de bebeği ısırmak gibi.

Yani bir şeyi başlatabilirsin ya da bırakabilirsin. Ne olduğunu görmek için neyin olduğunu bırakırsın. Belki dizlerini kazırsın. Ya da yüzmeyi öğreniyorsun. Belki de yüzmeyi zaten biliyorsun. Sesini kırıyordu, arka planda bir şey vardı.

Neden kışın ortasında nehirde kendini atmak istiyorum?

Hayır dedi. Yaz olduğunu hayal etmelisin.

Korkun terapisi çoğu şeyi halletmem için yeterli değil.

Gülüyordu ama sesinden gerçek bir acı duyduğumu sandım.

Hatırlıyorum, evet.

#Şimdi zamanı. Tabii ki karanlık ve acı olabilir. ve bıçaklar birbirimizin içine dönmüş olacağız. # ya da Kafka'nın yazdığı emo hakkında.

Ama Doreen'le birlikte.

Doreen'in durumunda olduğu gibi değil. Farklı. Seni istiyorum. Kuralı değiştiren sensin.

Sessiz kaldım ve diğer satırda bir yakıcıın çığlık sesleri, sonra keskin bir nefes çıkartma sesi vardı.

İşte, sana bir daha sormayacağım, dedi heyecanla.

Sadece senin içe girmiş olup olmadığını bilmem gerekiyor. Ayrıca, doğum günüm ve burada yalnız oturup seni düşünüyorum. Yüzüm isteksiz bir gülümsemeye dönüştü. Gerçekten evet demeyi istemedim. Ama pis kalbimde başka bir şey parladı, acı, sevgi ve zafer gibi.

Bana manipüle ediyorsun Marlowe dedim ve bir köpeğin buzlu bir göle dalmasını hayal ettim.

Ve cesaretini ödüllendirmek için seni Venedik'e götüreceğim.

Gülmeye başladım.

Sonunda denizi görebilirsin pis şehir sıçanı.

Çatıdaki birkaç parlak karanlık yaprakları izleyerek kendimi çok genç hissettim ve babamın beni diğer odadan aradığını duyduğumda kendimi daha genç hissettim.

On Altı

BUNKER eski bir ısıtma tesisinde yer alıyordu. Gri beton, çatlaklara benzeyen dar dikdörtgen pencereleri olan. Uzun bir yürüyüş yolunun sonunda ağaçlarla çevrili duruyordu, mezzetli ve ağır. Bazı açılardan ufukta yüksek binalar görüyordunuz, ancak bölge bana post-pokalyptik bir ıssızlık hissi verdi. Marlowe ve ben o baharda Friedrichshain'den Bunker'e giden sanayi parkı boyunca

yürürken, annemin arkasında kalan pire pazarlarını hatırladım.

Biz kapitalizmin büyük makinesi içinde hapsedilen küçük makineleriz ve teknoloji bu varoluştan kaynaklanan durumu defamiliare edebilir.

Ama poststrukturalist teorilerin temel belirsizliği beni rahatsız etti.

Bir pazar sabahı, sabahtan önce, bir düzine kişi önümüzdeydi ve Eli bize misafir listesi kartı vermiyordu.

Doreen burada olacak mı? diye sordum. Kar erimişken çimen ağları örtülmüştü. İlk bahar budları ortaya çıktı. Ona hala binayı, annemi ya da babamı

anlatmamıştım. Ama kim umursuyordu? O kadar hızlı geliyorduk ki haftada sadece dört gece uyudum. Bana sadece siktiğimizde ve saçlarımın döşeklendiği ve bana yaklaşıp yakalanırken değil, ya da aynanın önünde çıplak olduğumuz zaman bana yakalandığını söyledi.

Soruya cevap vermek için: Burada olup olmayacağını bilmiyorum ama Rico ve Tamara buradalar ve o Hollanda kadının üst katta DJ'e çıkacağını söylediler. Oyuncu stili, minimal techno ile karıştırılmış kabile davulları ile ünlü olan DJ'yi çok sevdim.

Bu, normalde seni habersiz tutmak gibi bir şey değil. Seni

seviyor, bu kesin. Gözyaşlarımı kaldırdım.

Soğuktan uzak durmak. Bana göz kırptı.Bunu araştırmalısın.

DOREEN ve ben birbirimize çok yakınlaştık. Kafka'nın Küçük Edebiyatına birlikte gittik ve heyecanla dolu bir avluda birkaç sigara boyunca kaldık. Bir kez Prag'ı ziyaret etmiş ve Kafka'nın el yazısı hakkında konuştu. Cumartesi vardiyalarım sırasında bana katlanmış hız ilanlarını getirmişti. Ama kadın arkadaşlıklarımla olduğu gibi, etkileşimlerimiz de yavaş yanmış düşmanlık öfkesine yüklenmişti. Ona kızgın olduğum günler vardı. Marlowe ile ne kadar yakıntı: Partilerde, özel tarihsel

sapıklıktan etkilenen birbirlerine çekişmişlerdi. Doreen'in göz gölgeleri gözyaşlarıyla gözyaşları döküyordu, parmakları arasında bir kağıt sıkıştı, bir Tim'in sütununa yakılmıştı. Bir asfalt döneminden insanlarla konuşmuşlardı.

Çok duygusal, endişeliyim, senin gibi değil, zayıf, umarım iyi durumda ve depresyon dönemlerinden biri değil.

Eminim o sadece okuyor Marlowe. Final hızla yaklaşıyor. Doreen'in akademik bağlılığına kıskanıyordum. Tüm görevlerime geç kaldım. Okulda neredeyse odaklanamıyordum, sık sık uykuya dalıyordum. Uyuşturucular gri maddelerime

delikler yaktı ve sonuç olarak IQ puanlarımın kaybedilmesi oldu. Marlowe sürekli mesaj attı: nerede olduğumu, ne yaptığımı bilmesini talep ediyordu. Çarşamba günleri sınıfa gitmeyin dedi.

Bizim sıramız geldiğinde, çöpçü bize bir an fazla baktı. Yüz dövmesi olan adam değil, başka bir yükseklik yaratığı.

Nefesimi durdurdum Marlowe'un boynunun gerginleştiğini izledim.

Bir hafta önce, bir pazar öğleden sonra daha büyük bir grupta orada dururken, biz geri döndük. Marlowe şaka ederek benim suçum olduğunu söyledi. Çantam çok kızdı. Çok gümüştü.

Feral, onu alay ettiğim için evimde bana kırmızı bir kase attı. Arkamdaki duvarın parçalarına parçalandı ve ben zarar görmese de, onun bakışındaki hesaplamalar öğrenç bir şekilde sıradan hissetti. İçimdeki yumuşak bir ses ayrılmamı söyledi. Ama aklımdan geçerek baktı ve kalmam için bana emir verdi.

Üzgünüm, sonra gözyaşlarıyla dedi ve sonra, "Ama yaralanmadın, değil mi?"

Bu arada, Marlowe'un öfkesini anlatıp Hannah'yla ayrıldıktan sonra duvarına vurduğu deliği gösterdiğinde, bir afiş arkasında saklıyken,

Ceremony'deki çocuğu hatırlayıp hayal kırıklığına uğradım.

Marlowe, bizi sallayıp çıkardığında nefesini rahatlattı.

Tamara, karanlık bir buz kürsüsünü yuttuğu bir bar sandalyesinde oturuyordu. Saçları yüksek bir at kuyruğuna sıkıştırılmıştı ve alınında belirlenmez bir siyah leke vardı. Oturduğu yoldan bacakları genişdi. Beyaz iç çamaşırları görebiliyordum. Pamukları tiken pubik saçlar. Rico, başını vurmaya doğru hareket ederek, iplik ve ince bir şekilde yanında duruyordu.

"Kilisede hoşgeldiniz çocuklar", dedi Rico, ve

parmağını küçük bir bakır etue basarak.

Ash Wednesday, bir çarşamba günüydi. Aylar önce.

Çenenize işaret parmağı, "Şah. Neden çalmak istemezsin? Sıkıcı olmayın. " dedi. Tamara, Rico, Teresa of Ávila hakkında bir kitap okuduğunu söyledi ve şimdi geleneklere bağlıydı. Tamara'nın buzlarından bir kısmını yuttuğumuzda, dans pistinin karanlık terrariumuna intik. Müzikin kalın atmosferinden yüzüp, gözlerimi bir daha açtığımda, odanın başka bir köşesine doğru sürüklendiğimi anladım. Nefesimden, terimin

templelerime doğru akıp gittiğini anladım.

İşte buradasın. Marlowe bana at kuyruğumu çekti. Bana biraz nakit verebilir misin? Benimkini giriş ücretine harcadım. Yardımcı olmaktan memnun oldum ve cüzdanımı ona verdim. Rico'nun yanında beklerken, biri omzumdan dokundu. Arkamdan döndüm ve Eli ve Doreen'i gördüm. İşler ikinci bir gecikmeyle yerine geldi: Bir araya geldiler. Eller birbirleriyle birbirine karıştı. İkisi de bir hikayeye karışık gülüyordu. Doreen'in yüzü sadece doğuştan mutluluk bir saklı olarak tanımlayabileceğim bir şeyle parladı.

"Ne, ne dedi, çukurları yanaklarına derin gölgeleri kazıyordu.

Eli gülümsedi ve elini ağzına kaldırıp öpücük verdi. Rico ve Marlowe'u gürültü sesleri çıkarmaya yöneltti. İçkilerle donatılmış olarak oturma alanına geri döndük. Gözlerim öpüşme Brancusi heykelini gibi birbirine yapışmış ellerine yapışmıştı.

Cuma öğleden sonra takıldık ve sonra . . .

Marlowe kaşlarını açtı, dirsekime dokundu ve beni kendine yaklaştırdı.

Doreen Marlowe'un alnına bir fanla vurdu ama kaşladı.

Eli omuzlarını eğdi. Bazılarının böyle bir şey yaptığını duydum. Sessiz ışık kaydedilmiş camlardan filtreledi ve Rico, rahiplik görevleriyle sarılmış olan etui'sini tekrar geri aldı. Eli istekliydi, gözlerini sanki kutsal bir ritüelde çalışıyormuş gibi kapattı, ellerini bir Budist dua pozisyonunda.

- Kıskanıyorsun mı? Marlowe kaburgalarımın içine dirsek vurdu ve henüz tek kelime söylemediğimi fark ettim.

Doreen ışınladı. Ely'i de çalmak ister misin? Bir gülüş dalgası grubun içine girdi ve kendime gülümsemek zorunda kaldım.

Touché dedim, ondan nefret ediyorum, hepsinden nefret ediyorum.

Birdenbire işemek gereksinim bana çıkış yolu verdi. Tuvalette, mantıksız dil parçaları kabineler arasında çırpıştı. Biri bir aksanı taklit etti, diğeri yüksek sesle ağladı. Kendimi inanılmaz derecede küçük ve yalnız hissettim: alışveriş merkezinde bir çocuk, giysiler sırası arasında kaybolmuş, kumaşlara dokunmuş, annemi arıyordu. Göğsümde bir soğukluk çiçek açtı, sanki ilk kez hatırlıyorum. O öldü.

Bir süre oturup toz kutuumun oval aynasında yüzümü kontrol ettim. Haç sağlamdı ve bana

yabancı bir zevk verdi. Neredeyse istemsiz bir kahkaha kaçtı ve kapıyı açtığımda Eli, stallın önünde bekliyordu. gömleğindeki yazıda Amon Düül yazıyordu. İçeri doğru ilerledi ve kapıyı tekrar kilitledi. İşlediği sırada gözlerimin önünde elimi tuttum.

Bakmak için yapabilirsin dedi.

Amfetamin pisliğini görmek istemiyorum Elias.

Eli bir dakika dışarı çıkmamızı önerdi ve ben de onu izleyerek, düşen müzikle, atışçıların ve kısa çizgiden öteye geçerek, teslim oldum. Rüzgar çamur yolundan toz topladı. Öğle gökyüzü ve ani bir tekno eksikliği kayıplaştı.

Eli dedi ki, "Ağız nefesleri" ve bir ağacın altında oturmak için yürüdük.

Hayat çok çılgınca.

Müzik uyguladığın ve Nirvana olacağını düşündüğün garajdan.

Ve yine de kaybedenleriz. Eli bana her zaman bir ayna kaldırıyordu. Arkadaşları onun Kosova-Albanistan mirası hakkında şakalar yaptı, babasının Mafya'da olup olmadığını sordu. ve ona katıldığına rağmen, merkezinde kırıklığı hissetti.

Scarlett Johansson'u hafızadan çizmeye çalışan biri gibi görünmesi dışında.

Eli toprağa daireler kazmaya başladı, sonra uzanmak için ayağa kalktı. Ağaç gövdesine yaslandı, boynunu çekti. Her şeyi okuyor, haberleri ve teoriyi. Ve toplumsal çalışmalarda çalışıyor, ve ben bilmiyorum.

O çok zeki, bu doğru. Aslında sinir bozucu.Bağımda yatıp ağaç taçlarını içeren yaprak sistemine baktım.Birisi polislerin geldiğini bağırdı, ama başımı döndüğümde, yemek kamyonundan içmişlerden biriydi.

Başkalarına öyle mi görünüyoruz?

Eli yanımda yatıyordu.

Ne demek istiyorsun? Yağmurların yavaş dansını izlerken sordum.

Eli sesli bir şekilde nefes aldı. Herkesin istediği şeyi istiyorum.

Bu sahneyi sonraki yıllarda sık sık hatırlayacağım: ne kadar şaşırtıcıydı, onun keskin cömertliği. O noktaya kadar hepimizin tekno ve uyuşturucu ile inşa ettiğimiz paralel dünyaya, şehrimizin gece içindeki karıncaya bağlı olduğuna inanıyordum, tam da bu şeyleri reddettiğimiz için.

MELANCHOLIA etrafımızdaki havayı geçirdi, ağaçları gaz gibi sarmıştı. Eli yeni, trajik bir boyut kazmıştı. Bunu gerçekten istemiyordu.

Eli, sesimdeki acıyı gizlemeye çalışıyorum dedim.

Beni daha iyi bir insan yapıyor, hepsi bu.

Sence benden daha sevimli mi?

Eli bana tokatladı. O'nun içinde doğuştan iyi bir şey var.

Gözlerimi kapalı, gülümsemedim.

Ama dinle dedi ki, eğer sen otuz yaşına geldiğinde ikimiz de bekâr olursak, o zaman evleneceğiz ve en saçlı çocuklarımız yaşayacak.

- Temel olarak maymunlar.

Omzumda sıcak bir sıvı vardı.

KULB'IN karanlığında geri döndüm ve banyoda boktan şeyleri sürtdüm. Eli bana üç saat boyunca ceket kontrolünü yaptırmalıydı. Marlowe'nin Eli'yle yokluğuma tepkisinden korktuğum halde, sadece gülümsüyordu. Gülünce elini uzatıp köpek dişimi çırpmıştı. Zincir içen dişimdi, nikotinle sarıverdi. Büyüleyici, ona şöyle dedi: bir filmdeki karakter gibi. Beni banyoda duvara itti ve öpmüştü. Dilini yüzüme sarmış gülüyordum. Seni seviyorum, kulağıma fısıldadı. Bir çizgiyi fısıldadıktan sonra, bir kocaboy boynunda başka bir kabinye koştuk ve yüksek sesle, nitro şekerlerini paylaştı. Bazı elbiseler

karıştırmak yerine, bir başka bir yumuşaklıktan, bir yumuşaklıktan, bir yumuşaklıktan ve bir depresyonla, bir yumuşaklıktan, bir depresyonlu gazı içinden çıkarmak için çok zor bir his vardı. Ama şimdi kendimi çok daha iyi hissediyordum. Her şey iyi olacak ve o parlak ışığın arkasında hayatın anlamı vardı. Bunu gördüm. Ama onu yakalamaya çalıştığımda, başım duvara yaslanarak, alüminyum tuvaletteydim. Marlowe saçıma dokunuyordu.

Kapıyı tekmeyle açtım ve koridora girdim.

Tamara'ya dedim ki, "Yaşamın anlamını gördüm ve yanına

oturdum.

Asit istiyorum, dedi, ya da eroin, ya da ne aldın.

Aptalca gülümsediğimde dizime dokundum.

Marlowe, bu küçük Amy Winehouse asit nereden aldı?

"Bu gülüş gazıydı. Onu kutudan içti.

Gülüş gazı hakkında kim böyle bir epifaniye sahip?

O zaman ikisi de kıkırıyordu ve duygularım sanki klorlu suyla doluydu. Kulaklarımdaki duygular sanki gülme gazı, hız, mavi Nike ya da her şey gibi olabilirdi. Ama bu, yuphoya, Platonik yükseklik ideali gibi kusursuz bir histi, hayatınızda

sadece birkaç kez yaşadığınız bir şeydi. Ve ben de içine geri çekilmek istedim. Kalbimde şiddetli bir açlık kazıyordu.

Daha sonra, Marlowe's'in sıkışık dairesinde, hafta sonu boyunca biraz rahatlamaya çalışıyorduk ve Rico'nun çalmakta olduğu, sessiz ve çalma makinesi arkasında kaygılanan güzel bir evi dinliyorduk.

Bremen'deki bombalama gibi. Tamara ağzımdan sigara çıkardı ve ona pufladı. Bunu hatırlıyor musunuz? Annem çok korktu. Tabii ki çocukluğumdan hatırlıyorum: babamın haberleri kapatıp dairesini kisir bir ruh halinde terk ettiği şekli. Dul kadının televizyonda mavi

gözleri, fasulye çorbası hakkında konuşuyor.

Eli, elini Doreen'in dizine koydu. Muhtemelen sağcı Almanlardı.

Tamara, "Hayır, öyle değildi". dedi. "Kim bilir.

Do you really don't believe that, do you? Doureen was alluding to the media theory that it had been an inside job for insurance fraud. Avrupa'nın bir sorunu var.

Siz sakin olmalısınız, dedi Marlowe. Almanya'da kötü bir şey olmayacak. Bu ülke kendini kontrol altında tutuyor.

Doreen gülüp gömleğinin eldivenindeki reçine düğmesiyle

oynadı.

"Ciddiyim" dedi gülümseyerek. "Silah yasaları, iyi birleştirilmiş göçmenler, hafıza kültürü... ve bu bombalamalar çoğunlukla uyarılar. Bremen'deki bombalamalarda kimse ölmedi".

Birisi öldü, "sırıltılı bir sesle söyledim ve birdenbire birkaç ay önce mağazasında vurulan çiçek satıcısını düşündüm. Polis onu Kebab Mafiyasının bir parçası olarak adlandırdı.

- Tam olarak, dedi Doreen.

Bu on yıl önceydi, dedi Marlowe ve yüzünün değişmesini gördüm: benden farklı bir dünyada yaşayan birinin

yüzüydü. Sorry, nasıl hatırlayabilirim ki biri öldü?

Bir başka içki içirken Doreen başka bir konuyu ortaya koydu: Alman bir politikacı yakın zamanda bir kitap yayınlamıştı, Almanya Kendisini Yok eder, eleştirmenler tarafından önceden bilgili, ancak tartışmalı olarak kutlanmıştı. Yazar, gevşek göçmenlik politikaları nedeniyle Alman kültürünün bozulmasını teşhis etmiş ve özellikle paralel toplumlara dalan ve asimile edilmek istemeyenler için daha sıkı sınırlar önermiştir. Doreen, sahte medya teorilerinden tekrar uyararak duruşuna karşı şiddetle savundu, ancak Marlowe ayağa kalktı, dev halkasının yanında

duvara yaslandı ve üzerine yazmaya başladı.

Marlowe sordu. Çünkü 9/11 birkaç ay sonra gerçekleşti.

Evet, kabul ettim çünkü konuşmadan sıkıldım ya da artık katılmak istemedim.

Doreen, Houellebecq'ten nefret dışında başka ne öğrendik?

Gülünç olmaya çalışarak, "Houellebecq'i okuyarak vajinal kaslarımı kullanmayı öğrendim". dedim.

Platform'un hayatımı kapadığı karanlığı hatırladım. Yazıya bayıldım ve çıktıktan sonra da çok yıl okudum. Felix ile çıkıyordum. Annesi ona aldığı ahşap renkli çarşaflar üzerinde

yatak odasında yatarken, ikimiz de kuş şarkısına açılmış pencerelerle yan yana kitap okuyorduk. Zihinsel olarak, Müslüman vaginlere bir çekiciliği hissedebilirdim, anlatıcı genç bir Arap kadına ilişkin en erken bölümlerden birinde notlar. Bu, gençliğimde herkesin övdüğü bu kitaplarda kendimin temsil edildiği bir şey. Kültürsüz ve çirkin bir varlığın iğrenç saçlı bir hamamböceği, seks için yeterince iyi olmayan bir şey. Daha sonra, erkek arkadaşıma döndüğümde, korunmuş ve çırpılmayı denediğimde, pantolonunu çözmeye çalıştı, beni hayal kırıklığına uğrattı. Sen benim

seksimi okumaktan sonra iğrenç bir şey mi istiyorsun? Ve kim utanç verici bir şey mi istiyorsun? Ve kim utanç verici bir şey okumaktan sonra beni utandırdı?

Marlowe's'in bana söylediği epikür yaşamı gerçekleşti. Biz onun dairesinde asit düşürdük ve ellerimizi birbirimize dokunduğumuzda, parmak uçlarından parmaklarımın ucuna kadar küçük moleküller yolculuk etti.

Daha fazla ecstasy? Daha fazla ecstasy. Daireciler dairede sık sık dolaşıyordu. Marlowe ilaç satın aldı, onları doldurdu. Büyük bir hız emri Çek Cumhuriyeti'nden geldi, onu

dondurmasında sakladı, ilk önce serbestçe dağıttı, sonra küçük şeffaf torbalarda satmaya başladı.

Ne oluyor? Ona tozları tartıp küçük çantalara kaşık yapmasına yardım ederken sordum.

Böylece biraz kazanç sağlayabilirim.

Doreen, "Bu çok da Gatsby değil" dedi. İlk bir iki hafta arkadaşlarımız ödeme yaptı, ama sonra Marlowe yine ücretsiz dağıtmaya başladı. Ve benimle birlikte bazı gizemli sözleşmeler vardı. Bana paralarımı uyuşturucu için almak istemiyordu. Bana biraz içki al, dedi. Ya da: İhtiyacım olduğunda size geleceğim. Çoğu zaman tüm arkadaşlarını da dairesine davet

etti. Büyük kumaştan kimin kullandığını gördüm: Rico ona boya attı. Herkes gittiğinde duşta saatler geçirdik. Sıkılmış haplar, ve dedi, "Sen boğulacaksın; bir daha asla böyle sikemeyeceksin", ve ben gülümseydim, sesimle veya görünüşümle ilgilenmedim. Başka şeyler söylemek istedim, her zaman:

Terli, iğrenç bir şekilde kendimize döndük. otobüsle eve döndüm, vücudum titriyor, aşağı iniyordum. Babama asla gözüme bakmadım.

Neredeydin? diye sordu.

Romy ile birlikte.

"Saçların kötü kokuyor" dedi babam.

Romy'nin ailesi sigara içiyor dedim.

Babam kaşlarını kırıp, tiyatro içindeki bir susma attı.

Ne demek istiyorsun? dedi. "Sence aptalım mı? Kendi kızım da aptal olduğumu düşünüyor, ne yaptığını bilmiyorum. İnsanlar seni her yerde görüyor, içiyor, sigara içiyor. Utançın yok, onurun yok, hiçbir şey yok. Kendinden sıkıldın mı?

Baba, kendimi durdurdum. Romy'yle birlikteydim, onlara da arayabilirsin.

Bana hasta ediyorsun dedi. Beni öldürmek istiyorsun. Elini kaldırıp gözlerimi yumruklama

beklentisiyle kapatmış olsam da, o da gitmişti.

Banyoda yatıp, sigara dumanını ve saçımdan kirleri taradım, havada en zayıf fraktal şekilleri gördüm, ama çoğunlukla tavanın hareket ettiği duvarın bir noktasına baktım ve dünyanın değersiz olduğu için ağlamaya başladım ve Tanrı beni bir kadın yaptı, çünkü acı çekmemi istedi. Ya da ısıtıcıya ya da masada eğilmiş oturup okudum. Ren'in resimlerini inceledim, o ilginç aura. Cindy Sherman'ın kendi kendine resmi. Paul Celan'ın şiirleri. Jazz kafede daha fazla şifre aldım, para saydım, bir çıkış yolu saydım. Nerede gitmek istedim? Neredeyse derslere

gittim, ama gittiğimde, daha fazla okumak için yeni ve zaferli bir motivasyonla geri döndüm. Bazıları dudakları, bu irekli aura ile düştü. Bu anlarda kafamdaki yumuşak camda kazınmış gibi Kur'an'dan en sevdiğim hikayeyi hatırladım: Peygamber gençken, başmelek Gabriel, göğsünden kalbini kesip, Zamzam'ın karlı sularıyla her günahı, her kir parçasını, ondan çıkan her kara sporunu yıktı. Yumuşak kalbimle ilgili bu hikaye Kur'an'da üç kez görüldü. Günahkârlık hissettiğimde, yüreğimi kesip yıkanması için meleklere ve Tanrı'ya dua ettim. Kalbim kapalıydı, karla yıkanmıştı. Diz çöküp kalbimin Tanrı'nın

sevgisinden fosforlaştığını gördüm. Lütfen, dua ederim, iyi olmak istiyorum, ama denizde, Tanrı'ya özlem, her zaman kendimi utandırmış gibi hissettim, ve zihnimde, bir havaya kadar, bir çimekle doluyduğunu biliyordum.

On Yedi

O akşam çok fazla Aperol içmiştim ve alkol beynimi yumuşatmıştı, bu da beni başıma gelmeye, düşmeye ve yabancılara gülümsememeye zorladı.

Kahve masası yanında halıda oturmuş, çiçekli kırmızıya ve cam şişelerinden limonata içen vegan sandviçler yiyoruz. Sonra biraz hızla içtik ve acı uyuşturucular başladığında Marlowe bana şımartıcı ve sahte bir resmilikle dokunmaya başladı. Bir oyun oynuyorduk:

Gözlerim çok güçlüydü ve onu kaldıramadı, kollarını titrerdi. Gözlerimdeki bir kaygı gibi saçlarımı döndürüyordum, önce oyunca hareketle protesto ediyordum, sonra da gözlerime korkmuş bir bakışla. Ben tüm benlik duygusunu öldürmek zorunda kaldım; bu işlemiyordu, bana en yüksek seviyeye ulaşmayı sağladı. Elbiseyin katını, omzuna kıvrılan kemiklerini, uyuşturuculardan hem de yakınlığımızdan zehirlenip, elini kolladım. Terle dolu çarşaflar bana baktı. Yatağın yanında aynalara baktığımda, çocukken sevdiğim manga karakterlerini hatırladım: uzun

bacaklı, lekelenmiş makyaj ve boş gözleri.

Bazen bu bile yeterli değildi ve ben daha fazla spit ve welts için sabırsızlanıyordum, cilt parıltısı ve ısırıkların şiddetli bir egemenlikte birikmesini, bilincin tamamen yok edilmesini elde etmesini. Seksin amacı sadece tüm benlik duygusunu kaybetmek değil, ölümü unutmaktı. İsteklerin itmesi ve çekilmesi, kan ve gariplik, garip kokular ve sıvılar, benim ve onun ikisinin de gücüydi.

Bu takıntı, o hafta sonra Antigone'nin bir bale adaptasyonu olan bir sabah şovuna katıldığımızda bir dans gibiydi. Rico bizi davet etmişti;

sevgililerinden biri Creon'u oynuyordu. Tiyatro Tempelhofer Feld'deydi, sahne çim üzerinde siyah bir platformdu. Ismene pembe bir elbise ve Antigone beyaz ipek giydi, neredeyse saf. Göğüslerini yükseltirken ve düşerken izledim, kolları havada döngül çizdi. Hareket ayaklarından geldi, evet, ama aynı zamanda boyunlarından da, bileşikleri her yerdeydi. Gözlükleri bile dans etti.

Sonra çayırlarda gezerken güneş battı ve gökyüzü sert bir portakal şeklinde yarıldı. Marlowe ve Rico ilerledikçe, tarlalara bakarak sigara yakmak için durdum.

Marlowe beni ne zaman bulduğunu sordu. Ben gözyaşlarımı sildim ve güldüm. Bu çün bir duygu değildi. O sahne üzerinde kabile ve eski, ama aynı zamanda tamamen modern ve post-dilsel bir şey meydana geldi. Dans siyasiydi.

"Seni bir şeyle ilgilendirecektim" dedim.

Çünkü dans bize ölürüz diye hatırlatır.

"Böyle fotoğraf çekmek istiyorum" dedim. Sigarayı ona verdim ve diz çöküp bir avuç çimen yırttım ve yumrukumu kapattım.

Daha derin bir şekilde araştırmak gerekiyor. Çimenleri

aldı, çayırlara geri dağıttı. Birbirinden parmaklarımı tekrar kapattı. O anda tarlada sabit bir şekilde ona baktım. Yüzümü saklamanın gerekliliğini hissettim ama sadece uzaklara baktım. Onu seviyorum, düşündüm ve duygular yürekten şiddetliydi.

GÜNLÜŞİ bir sabah oldu ve biz de güneş'in şehri yediklerini izlemek için Rico'nun bitmemiş çatısına battaniyeler kaldırdık. Bazı sandalyeler, piknik battaniyeleri tar üzerine yayıldı. Silindirik su kuleleri yırtılmış Çin fenerleriyle süslendi. Bir şimnenin biri iki sarı palma ağaçına grafiti püskürtmüştü, bazı çubuk figürleri. Dawn kırık

bir hap gibiydi ve ufukta dağılmıştı. Parmak tırnaklarımı kir örtmüştü. Marlowe'nun sesi geri çekiliyordu, bir boombox'a şarkılar koyurdu. O günlerde nadiren duyduğumuz müzik türüydi, bir ev parçalarından başka birinden örneği Soft Cell, Cyndi Lauper.

Rico bize Creon'u oynayan dansçı sevgilisinin hikayesini anlattı: "O, ona âşıkydı, ama dansçı hala Amelie'ye âşıkydı, bence güzel ama diş hijyenesi çok kötü olan bir kadındı, o kadar da kötüydü ki vampir çizimine benziyordu. Rico'nun çözümü üçlü bir ilişki önermekti. Onlar garip bir şekilde birlikte yattılar ve çürük dişleri olan kadın

ağlamaya başladı. Ve sonra sahnede hala olan Creon, bir tüp wasabi pastası yediği kadar kızdı.

Bu kendi kendine zarar vermek için, Rico açıkladı. Bu yüzden hiçbir iz bırakmayacak.

Hikayenin bir yerinde romantik ya da sanat ya da her ikisinden önemli bir ders olduğunu hissettim ama henüz aklımı bu konu üzerinde toplayamadım.

O günkü birkaç fotoğraf hala var, ama film bulanık çıktı. Ellerim uyuşturuculardan titriyordu ve eski Lomo'nun bir hatalı şutası vardı, lensinden geçen ışığı yanlış hesapladı. Eli'nin hız defterinde döngülere daireler çizdiği siyah ve mavi bir

sis. Kızların yüzleri etrafında beyaz bir ışık halka, kırmızı kanep üzerinde kucaklayarak. Bu şekilde poz yaparak Doreen ve Tamara'yı şehir manzarasına karşı mükemmel bir simetriye getirmeye çalıştım. Bir resimde Marlowe'nun köşede ayakkabısı görüldü. Bu, mutfaktaydı.

RICO'S ROOMMATE bizi kovduktan sonra Marlowe ve ben bisikletle eve gittik. Geibelstraße'daki nemli havada bisikletle geçmek yerine geciktik ve bu metal çerçeve üzerinde yüksek bir şekilde oturduk. Kalbimin hızlandığını hissettim. Maple yaprakları ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl

ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl
ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl
ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl
ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl
ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl
ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl
ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl
ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl
ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl
ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl
ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl
ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl
ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl
ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl
ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl
ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl
ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl
ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl
ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl
ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl

ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl
ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl
ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl
ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl
ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl
ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl
ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl
ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl
ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl
ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl ışıl

Marlowe'un bu konuşma sırasında yaptığı bir şey hakkında konuşurken, "Büyük bir sessizlik" dedi. Evde Marlowe'un uykuya dalması çok çabuk oldu. Onu sapık bir hayranlık dolu bir sesle gözlemledim ve ağzımda kelimelerini çevirdim. Daha derin bir şekilde araştırmak gerekir. Ne

demek istediğini sormaya cesaret edemedim.

Ertesi sabah kendimi çok savunmasız hissettim ve Marlowe da çekingendi. Bana yatağa kahve getirdi. Alnımı öptü ve seks yaptık. Penceremiz açıktı; bahar sesi geliyor: bir robin, çocuklar çalıyordu.

Bazen, sesleri de Şubat'ta telefon görüşmesinde olduğu gibiydi. Bana, "Seks yaparken başka bir yere seyahat ediyormuşum gibi hissediyorum.

Gülümsüyorum.

- Ne demek istediğimi anlıyor musun?

Ne demek istediğini bilmemekle başımı kırdığım için

beni daha da yakından çekip boynumda olan deriyi kokladı.

"Ya Allah, " dedi. "Nila, Nila, Nila.

Beni böyle tuttuğunda beni rahatsız ediyordu, sanki birden bana zarar vermekten korkuyordu. Parmaklarıyla saçlarımı fırçalamaya ve bana Kaliforniya'yı anlatmaya devam ediyordu. Bazen aramızda çakışan şeyin gerçek olduğundan, her şeye rağmen gerçek kendimi ona açıklayabileceğimden, tüm sırlarımı ve hala sevildiğimi anladım. Ama altında, yeni bir şüpheler yanıyordu, hiçbir şey söylemediği korkusu benim hakkımda değildi, ve bana

dokunduğunda, bu da benim hakkımda değildi.

On Sekiz

Ama Marlowe sevdiğim ilk insandı. Annemin öleceği yazda annemle tanıştığım ilk kişi, yatılı okuldan eve döndüğümde. On altı yaşındaydım ve zaten düzenli olarak amfetaminler alıyordum. Münster'deki rockbillies'ten satın aldığım düşük seviye hızı, küçük kurşun kalkan koltuklarımdaki ucuz metalden yeşilleşti.

Bütün gün bunu giymek zorunda mısın? Annem elbisemin serçelik kenarına dokundu. O zamanlar romantik

görünüyordum ama muhtemelen para dilen bir sokak kurusuya benziyordum. Biraz daha çekici bir elbise giymek istemiyor musun?

Yüzünün onayını kaybettiğini bile bile bile bile bilebiliyordum.

Sadece daha güzel bir şey. Baban seni böyle görürse utanır.

"Tanrı, sesimi yükseltirken dedim. Neden normal olamayız?"

Ve normal bir parça bez giymektir? Bu normal mi? Annem kaskı yaptı, yapay olarak, ve mutfağa geri döndü. Bana patatesleri verin, dedi ve koridorda Aldi çantasına işaret etti.

Küçük bir iplik, evin kapısının altından koridoruna doğru sürüklendi ve kırmızı patates torbasını mutfağa taşıdığım zaman titrendim. Annem, elini bir kase pirinçle sarıp masaya eğiliyordu. Elinin zaten sürekli titremiyordu, omurgasını bazı nörolojik hasarlar çürütüyordu. Bana bakmadan, "Eğer beni seviyorsan, o elbiseyi çıkarırsın" dedi.

Sadece yıllar sonra, ailemin kafa karıştırdığını anladım. Ben onların tek çocuğuydum ve onlar benimle birlikte büyüyordu. Hangi kuralları tutmak ve hangisini atmak gerektiğini karar veremiyorlardı. Tanrı'nın temiz emirlerine ve dinine sahip

değillerdi. Din en çok şeyi emrettiği halde, bir kitapta yazılmış geleneklere sahip değillerdi. Davranış yapısı, itibarın en önemli olan toplumsal bir gelenek tarafından diktedilirdi. Toplumda iyi bir konumunuz olduğu sürece onurluydunuz. Ama dinin düzenliğine kıskanıyordum. Dinin bir dizi ahlakın sahip olduğu gibi görünüyordu, sizi daha yüksek bir esansı ile bağlayan bir dizi. Aptalca, Tanrı korkutucu insanlar olduğumuz ve kalbimin temiz olacağı bir gerçeklik versiyonu hakkında hayal ettim.

"Eğer Tanrı'ya inanırsan, belki burada yaşamırız" dedim anneme

bir keresinde.

Bana dedi ki, daha çok dua etmeye çalış. Eğer işler böylese.

Dinli aileler bana daha mutlu, daha sakin geldi. Evleri her zaman temizdi. Savaşmadıkları gibi görünüyorlardı, ev kadını rollerine razı olan anneleri vardı. Benimki kadar çatışmacı değiller, özgürlük ve kocasının sevilmesini istedikleri için ikiye bölündüler.

Annemin özgünlüğü bazen, bizim iddia edilen geleneklerimizin yapısını kırardı. 15 yaşındayken, bir komşum çocuğuyla el ele tutmamı gördü.

Seks yapmıyorsun, dedi Mitte'deki halı bekleme odasında.

Ama yaparsanız, güvende olmanızı istiyorum. Ama yapmıyorsunuz. Daha sonra, o benimle bu konuda konuşmak istemedi. Baköyün serüveninden etkilenmiş, pasta ve kiraz keklerini inceliyordu. Çok kısa süs giydiğimde ve babam evde olmadığı zaman, beni daha az açıklayıcı bir şey giymeme zorlamadı.

"Senin sağlıklı olman gerekiyor" dedi göz kapağımı kaldırıp lampanın altında öğrencilerimi inceliyordu. Yüzündeki hayal kırıklığını, tüm çocukluğumun üzüntüsünü gözlerinin karanlık ışığından, beni yumruklamaya yönelten ışığından yaydığını

görebiliyordum. Ama kendini tuttu.

Ve işbirliği yapabilmiştim; bu sınırlamalarla memnun olabilirdim. Nadia'nın hatasından ders alıp her şeyi saklayan diğer kızlar gibi olabilmiştim. Kürt ve Arap kızları. Bazıları da bakireliklerini gerçekten korudular. Öğleden sonra saat sekiz'e kadar evdeydiler, eğitim almış gibi davranıyorlardı. Üniversiteye gitmedikçe, farklı şehirlere taşıncaya kadar, annelerinin küçük konteynerlerini buzdolabında saklarken, anne babalarının kurallarına uymuşlardı.

Neden garip bir parçacıkla sıkıldım, neden her uyuşturucuyu

içip her partiye gittim, her zaman herkesten daha uzak koşarak karanlık ve ecstasy çekirdeğine doğru koştum? Orada ne buldum? İki ya da üç gün boyunca uzak durdum. Yedinci okuldan kaçtık, öğretmenlerimiz bizi azarladı. Öğleden sonra saat sekiz derslerim için saçımda kırık pantolon ve dumanla geri döndüm, Elisabeth ve Anna-Lena adında kızların yanında uyumak istemedim. Sadece felsefe alanında üstünlük kazandım, Kant'ın kategorik zorunluluğunu analiz ettim. Annem beni aradığında telefonumu kaldırmadım; kapattım, çantanın altında günlerce yatıyordu. Endişeli sesim beni sinirlendirdi:

Bana çocukluktan hatırlatıyordu, bir çantayı çırpmak istedim. Üç gün sonra, üç gün sonra, kendi annemle birlikte dışarıda bir yerde, bir yerde ve bir yerde, bir yerde, bir yerde,

yerde, bir yerde, bir yerde, bir
yerde, bir yerde, bir yerde, bir
yerde, bir yerde, bir yerde, bir
yerde, bir yerde, bir yerde, bir
yerde, bir yerde, bir yerde, bir
yerde, bir yerde, bir yerde, bir
yerde, bir yerde, bir yerde, bir
yerde, bir yerde, bir yerde, bir
yerde, bir yerde, bir yerde, bir
yerde, bir yerde, bir yerde, bir
yerde, bir yerde, bir yerde, bir
yerde, bir yerde, bir yerde, bir
yerde, bir yerde, bir yerde, bir
yerde, bir yerde, bir yerde, bir
yerde, bir yerde, bir yerde, bir
yerde, bir yerde, bir yerde, bir
yerde, bir yerde, bir yerde, bir
yerde, bir yerde, bir yerde, bir
yerde, bir yerde, bir yerde, bir
yerde, bir yerde, bir yerde, bir
yerde, bir yerde, bir yerde, bir

yerde, bir yerde, bir yerde, bir

Evet, dedim. İyiyim ama seni özlüyorum. Ve ben de onu bana da sevdiğini söyleyip durmasını beklerken konuşuyordum. Kahve randevuları, eve döndüğümde film randevuları hakkında boş sözler. Her seferinde yalan söyledim, telefonumu bir daha kapatmayacağım, daha çok arayacağım. Ama o anlar nadirdi. Bazen, benim gibi kızların parçaları filmlerde ortaya çıktı. Evan Rachel Wood on üç yaşında annesine bağırıyordu.

Öğrencilik ve Sabrina'nın desteğine ve kredi kartlarına rağmen, ceb param için hiçbir şey kalmadı. On üç yaşından beri her yaz Fransız olduğunu iddia eden bir Lübnanlı ailesi tarafından

yönetilen yerel bir dondurmacıda çalışıyordum. İtalyanca daha mantıklı olsa da. Louis'in dondurmacılığı, işarette yazıyordu. Adamın gerçek adı Labhan idi. Kara bir önlük giydi ve küçük bir kompakt ayna ile bıyığını balçlandı.

"Hey, güzel elbise" dedi.

Yeni misin?

I'm here for the summer. French bob'da, gözlerine iki iplik düşen, kırmızı rujla, bir kızıl saçlı, bacaklı, neredeyse androgin ince bir kız. Aksi halde yüzü çıplaktı. Yürüyüşü kalçalarından geldi.

"Bence ailemiz birbirini tanıyor" dedi. "Bence seni bir

düğünde görmüştüm. Haddadi'nin kızısın.

Şimdi, Setareh'i düşünerek, ellerimde su gibi: soğuk, kaçınılmaz. Aklımdan okyanus hissi geçiyor ve o her zaman orada, kirlerin durgunlaşmaya yerleştiği ve sadece rüya göstergesiyle hareket ettiği o karanlık sular. Tempelhofer Feld etrafındaki çayırlarda yatıp kiraz yediğimiz. Tuvaletindeki soluklu pencereden ışık sıkıştı. Kül çömlekçisi olarak mavi bir seramik kase kullanıyordu.

Annemin nasıl kaybettiğini anlamadığımı söyledim ve annesinin bile hiç kaybetmediğini söyledi. Biz bunu asla belirtmedik. Evine gittiğimde oda

arkadaşlarını neredeyse görmedim. Ama eşyaları kendi hikayelerini anlatıyordu. Ağaç salatası kavanozları, banyoda organik şampuan. Meraklı, Setareh'in hangi birisini kullandığını merak ederek kozmetik küplerini ve beyaz dişli şampuanları inceledim. Krem onun derisine dokundu.

Bir Pazartesi günü, Laban çok fazla garson bulduğundan ve bizi yağmur yüzünden uzaklaştırdığından mutsuz görünüyordu. Setareh o gün özellikle garip bir ruh halindeydi.

Gelin göle, Krumme Lanke'e gidelim.

"Yumurtama kostümümüm yok" dedim. "Ya da havlu".

Kim umursuyor?

İki trenle göle gittik ve hiçbir şey hakkında konuşmadık.

Yağmur yağacak dedim. Laban haklıydı.

Hayır, değil. Bizi korkutmak istedi. Daha iyi biliyordum, ama yine de gizemli kararlılığını izledim. Sıkı ve tembel havada yürüdük, sivrisinekler dizimizin arkasından ısırıyordu. Kara botlarını çözüp uzun tenek pantolonlarından kaydı. Boğaları kuvvetliydi, vücudunun geri kalanından daha güçlüydü. Beyaz üstünü çıkardı ve şeffaf siyah sutyenini gördüğümde üşüdüm. Gözlerimi uzaklaştırmaya çalıştım. Büyük bir çakalın beklenmedik zarifliğiyle suya

atladı ve güldü. Ağzı suyla doluydu.

İçeri girmekten korkuyordum. Bu yosun ve küçük balık çürümesi. Göl kahverengi ve durgun görünüyordu. Sonunda, ayaklarımın altındaki kayalık taşlara adım adım, ayaklarımın altındaki kayalık taşlara, buzlu nemlere inmiştim.

Sen çok güzelsin, biliyorsun. Setareh küçük bir döngü içinde yüzüyordu. Yüzü bir sporcu çocuğun heyecanlı parıltısı ile aydınlandı.

O, kararlı ve hızlı darbelerle yüzüp gitti. Bütün öğleden sonra benden uzaklaştı, kendi mavi gezegeniyle meşgul oldu, gölün ortasında daireler çizdi. Uzun

süre daldı, gözümden kayboldu. Ama korku gerçekleşmeden önce, kafası tekrar ortaya çıkardı, bir soru işaretinin altındaki siyah nokta gibi.

Yağmur yağacak, yine bağırdım.

Hayır, değil. Setareh'in sesi gölden atlayan bir taş gibiydi. Arkamda dolaştım. Bir Rönesans tablounun viskozluğu ile gökyüzünden amber bulutlar dolaştı. Bir tür huzur doluydu beni: Bu da Berlindi. Bu gün öğleden sonra doğurmakta olan göl.

Setareh, "Ups" dedi ve biz de yüzüp çıktık. Bir kez daha benden hızlıydı. Yağmur çekişimi kazandı. Kıyıda duruyordu,

kolunu ile göğüslerini saklıyordu. Buranı kaybetmişti. Ben açıklığa gelene kadar giyinmedi ve bana sudan çıkmama yardım etti. Giysilerimiz ıslaktı ve yine de giydik. El ele tren istasyonuna doğru koştuk, orada paylaşmak için toz limon çayı ve Brötchen aldık. Kırmızı parmaklar Setareh'in çenesine yapıştı. Tren'in klimaları donduyordu.

Trambüroyu alıp evine gittik. Akılsızca pencereden dışarı bakıyordu. Gözleri yeşil kahverengi, yağmurdan önce gökyüzünde bulutların rengi, ya da babamın gözleriydi. Onlara çok uzun bakınca, çözüleceğime çok emin oldum. Oda arkadaşları evde değildi. Ayrı ayrı duş aldık

ve buhar beni temizledi ve temizledi. Ben çıktığımda Setareh bir şarap şişesi açıyordu. Kahve masasında bir çay küveti buharıyordu, bu da beton üzerinde dengelenen bir ahşap levhasıydı. Onun iç çamaşırını, pembe ter pantolonunu giydiğim gerçeğinden şaşkıntım. Gülüyorduk, kanepede otururduk, kutudan tuz ve kurabiyeler yedik, altıyıllarda Macar filmlerini doğrudan izleyen anlaşılmaz bir projector izliyorduk.

Zihnimdeki tüm enerji, fiziksel yakınlığına odaklanan tek, yoğun bir ışınla toplandı. Dizine kadar yün çorapları yere kaymış ve ayak bileğini ortaya

çıkardı. Ve Achilles tendonunu kavramak için dizini yukarı çekmişti ve ben ona, ayak bileğinin kemiklerine bakmaya devam ettim. Bacaklarım arasında çekilen bir temel his. Onun ince parmakları buzağıyı yukarı ve aşağı hareket ediyordu, tırnaklarının bademleri. Yıllar sonra bile Marlowe ile birlikte bazen damarları ve sinirler, ayak bileğinin manzarasını oluşturan mükemmel deriyi düşünürdüm.

Bak, gözleri bulanık, elinin arkası benimkini dokundu, ve bütün bedenim titriyordu.

Neydi bu? Bir gülümseme ve sonra da o sinsi bir göz kırpması.

"Bilmiyorum", dedim, kadehini yere koydum.

Bilezikleri parıldadı. Elini yüzüme kaldırdım ve bileğinin kemiklerini öptüm. Nefesleri yavaşladı. Daha ağır oldu. Sakınçlıydı, ama bu çekingen bir tereddütti, merakla doluydu. dudaklarımı kolunun altından, iç dirsekinin, omzunun, boynunun altında titreyen mavi damarın üzerine hareket ettirdim.

Ne oluyor? Ne oluyor? Ne oluyor? Ne oluyor? Ne oluyor? Ne oluyor?

Daha kendine güvenmeye çalışıyorum.

"Ya Allahım, ya Allahım" dedi. "Ya Allahım, ya Allahım" diye seslendi. "Kızını alnına sıkıp, ateşle beslediği gibi. Bana baktı, alt dudaklarını ısırdı. Ben

de özlem sütununa donmuştum. Sekünteler, dakikalar ya da yıllar sonra, tekrar oturdu ve onu öpmeme izin verdi.

Uzun süre öpüştük, nefesinde kül tadı vardı. Ağzımda yeni bir dil konuşuyordu. Zayıf ve yumuşak ve basit bir dildi. Sonra yapısı ve derinliğiyle yoğundu.

"Yemekleri ve kitapları ahşap yere yığmış, IKEA çerçevesini ısıtmanın yanında sıkıştırmış. Yatak çarşafları küçük mor pembe pembeliklerle örülmüştü. Uzak sokak lambaları odasının karanlığını boşaltmıştı. Ve hala biz Afgan kızlarydık: Çıkarıldığımızda bir formalite vardı, hatta burada bile. Birbirimize çekingence

dokunduk, elleri kalçamın üzerine hareket etti. Sonra kedersizliksizlik, ve ben bir tür hayvan haline geldim, boynunu ısırarak takip ettim. Kimlerin kontrol edeceğini, kimin olmasını, kimin içindekini, kimin olmasını, onun tadını, ama onun tadını bilmek istemedim.

Sonra terle boğuldum ve o da bir hickey vardı. Sigara yaktı. Parlak kül ucunda, gri ışıkta sır kelimeleri havaya kaydettiği gibi, sorunsuz hareket etti. Çizgiler arasında karışık, bacaklarımı onun bacaklarından ayıramadım. Aramızda mutlak, neredeyse korkunç bir açıklık parladı. Hiçbir şeyi açıklamama gerek

yoktu. Bir daha kimseye bu tür bir empati hissedecek miyim?

Kimse bilmiyor. Onun çırplak sesi beni uyandırdı.

Biliyorum. Kız arkadaşı vardı; geleneksel ailemiz vardı. Bir keresinde annemden bir kıza aşık olursam ne yapacağını sordum ve o kış sabahı yüzü neden böyle korkunç bir şey söylediğimi sorarak tiksindirici bir şekilde değişti.

Annem bir hafta sonra öldü. "Çok yorgun hissediyorum" dedi sabah, ve saat 7:31'de ölü ilan edildi. Beyninde bir kan pıhtıması vardı, bir tür tromboz. Annemin ölümü hayatımdan bir kara perden kopardı, bu kadar

temel bir keder ki şimdi bile kaybının şeklinde yaşıyorum.

Birkaç kişi annemin kız kardeşi, kocası Amerika'dan uçtu. Daha önce hiç görmediğim insanlar. Çocuklarının küçük, kayak yamacları burnu vardı. Çölde kalmış dairelerimizi görünce üzülmekten kırıştılar. Giysileri, lüks insanların rahatlığını yayıyordu. Onların üzerinden, çocukluğumda gördüğüm Anahita'nın versiyonunu gördüm: annem olmadan önce o olan çekici, güçlü heykel.

"Sen çok geç geldin" dedim, onlarla uğraşmak istemedim. Düşündüm: "O kadar yıl yalnızken neredeydin?"

Cenazesinde, ben yüksek bir hâldeydim, son hızımı içiyordum, burnumda bir bez tutuyordum ve bazı erkek kuzenlerimle sigara içiyordum. O günlerde bana kardeşler gibiydiler, bir su şişesinde votka veriyorlardı. Saygın erkekler haline gelebilecek iyi çocuklar. O günlerde, normal kurallarımız hiçbir şey ifade etmiyordu.

Annem yanmadı, sadece bazen inandığı Tanrı'ya daha yakın olmak için beyaz bir şal ile sarılmış olarak gömüldü.

Babam, "Kef taşları pahalı" dedi ve uyku odasına geri döndü. Sonunda Sabrina mezar taşı için para verdi. Beni aradı ve karanlık kuzey yatak okulumuzun

koridöründeki akasiya bankasında otururken ona vurdum. Dışarıdaki kıpırmızı yapraklar o kadar parlaktı ki yanıyormuş gibi görünüyordu.

Sadece istediğin şeyi seç, dedim. Öldü, ne önemi var?

Sabrina dedi ki, "Hep hoşlanacak basit bir taş seçeceğim".

Bir süreliğine, Setareh ile, umutsuz, terle dolu gizlilik enerjisinde tanıştık, kabernet ile hasta bir nefes aldım. Onun bıçaklarını hatırlıyorum, dudaklarımı ağzının etrafında kapadım, ayakkabısının etrafındaki parlak bir sandalyenin kuşaklarını. Ona olan sevgimden döndüm. Anna'nın bir kez bir kız

arkadaşı vardı, ama çok daha erkeğe, daha büyük bir kadına sahipti. Setareh ile birlikte, bazen onu kırmaktan korkuyordum.Beni karıştırdı. Vücudunun zayıflığına duyduğum arzu. Onun şarapla lekelenmiş dişlerini öptüm, vefat etmiş annemi hatırladım ve ağladım. Ama bu çok fazlaydı, kederimin kolosu. Geceleri beni kaybetme ihtiyacıma karşısında duramadı. Bir süreliğine babam arabamın üzerinde durdu.

O yazın sonunda Setareh erkek arkadaşıyla ayrıldı ama resmi olarak birlikte olmayı teklif ettiğimde alay etti.

Bu bizim gibi insanlar için ne anlama geliyor? Resmi olarak

hiçbir şey yok. Bir saat boyunca şakalar yaptı ve sonra kavga ettik. O gün beyaz bir elbise giydi, çirkin kovboy botları. Ben susdum ve daireden ayrılmadan önce beni şaşırtıcı bir naziklikle öptü. İkimiz de ağlıyorduk. Bana en sevdiği kahve tasını ve Barthes'in bir kitabı verdi.

İNSANTERNAT'a döndüğümde ağlayarak ağladım. Daha fazla içtim, öğrenciler için çevrimiçi sohbet odalarına girdim ve Felix'le tanıştım. "Beni senin bilginin tahrik ediyor" diye yazdı. Bu acıklıydı ama yaslı, olgunsuz beynimi etkiledi. Şehirde tanıştık, bana Hesse's Siddhartha'nın bir kopyasını verdi ve faturu iki Coca-Cola'ya ayırdık.

Babam da kırıldı.

"Yüreğim, eşleri öldüğünde kafese düşen yeşil tüylü aşk kuşları gibi hissediyorum. " dedi bana. Onun aniden şiirsel ifadelerinden etkilendim. Kilo kaybetti. Arada bir sigara içmesine rağmen her gün koşup ev yapımı protein şekerlerini içen sporcu, düşünen adam gitti. Çeneleri düştü ve oturma odasında bitkilerle konuşurken fark ettim. Çocukluğunun keşfedilemez parçaları parçalandı ve ihtiyaçlarında ince ve şeffaf bir şeye küçültüldü. Dini olan dayım Darius'a benziyordu ve Darius'da barış için aldığım şeyin aslında derin bir keder olduğunu fark ettim.

Gözlerinin göğüsleri gözlerini örten uzun çalı perdeye dönüştü. Eve gittiğimde onu kanepede oturdurdum, boynuna servet uzattım ve gözlerinin ögüslerini kestim, kırışık yanaklarına gri saçların düştüğünü izledim. Boynunu, kolunu. Kahverengi, kırışık boynunu, çocukken uyurken dokunmaktan hoşlandığım o balçıklar.

Bana okulda bir güvercin mutfakta bir fısıltı bulduğunda, güneş ışığında çok güzel göründüğünde veya mezarlıkta bir fısıltı uçtuğunda beni aradı.

O öğleden sonra beni aradığında, "Büyük bir şey" dedi.

Kedilerin yaptığı da buydu.

Bu mavi gözleri var.

Başka bir şey daha var mı baba?

Hayır, dedi. Çok küçük. Sanki anne babası yokmuş gibi.

İnsanları bulacak.

İnsanları nerede bulacak?

- İnsanlar sığınacak, baba.

- Oh.

- Birkaç rakam bulmamı ister misin?

Uzun zamandır babamın kediyle bebek sesinden başka bir şey duymadım. Sonra üfledi.

Baba.

Kurbani Çömlekçisinden gelen o Danimarka almondiları çok severdi.

Evet.

O onları çok seviyordu ve Pazar günleri birer ikili özel yemekler yapıyorlardı. ve ben de ona bir tane almalıydım.

Tamam.

- Ölmüş olduğuna inanamıyorum Nila.

Evet, baba, ben de inanamıyorum.

Bu çok küçük bir şey Nila. Sana bir resim göndereceğim. O akşam kediyi bir pikselle görüntüledi.

Neukölln mezarlığındaki otlu alanın içinde, annemin mezarının yanında duruyordum ve bunu düşündüm, Setareh'i ve babamın gittiği birçok saatleri düşündüm.

Annemin yalnızlığını ve kendi yalnızlığımı düşündüm. Ona Marlowe'yi, fotoğrafçılığı anlatmak istedim. Başka ülkelerde okullara başvurduğunu. Eli'nin gülünç şakalarını. Üzülüyordum ve sonra öfkelendim. Annem hayattayken bile böyle bir ilişki hiç olmadı. Ama düşünceler günlük hayatımın dokunuşunu oluşturdu. Bazen sokakta durup ayakkabılarıma bakınca, beni nasıl tuttuğunu hatırladım.

On Dokuz

Marlowe şekerle dolu bir şemsiye giydi. Kafe masasının kenarına gömleğini demirlemişti. Çamaşırlarla doldurmuştu. Bu arada oldu: hissi bir hava değişimi, rüzgarın bir fırtınası gibi açıkça görülüyordu. Sadece o ve ben. Kullanılmış tasarımcı giyim için o bodrum mağazalarından birine gittik ve bana mavi eski ipekten bir elbise bulmuştuk. Bunun için kredi kartıyla ödeme yaptı. Biz alışveriş çantalarımızla Mitte'den

geçtiğimizde, elle döşüklü sigara içtik ve Marlowe insanlara işaret ederek, hayatın ne olduğunu bilmiyorlar, dedi. Ama evde bana saçımı fırçalamamı söyledi. Gerçek olay, dedi, gülerek, çeneni kaplayan krem, gerçek insanlarla. Neydi, hiçbir şeker yoktu. İntelle gözlerini ve uykularını çekmişti. İnsanlar ile birlikte, o benim gerçek bir maskeyi göstermek istediğini biliyordu.

Bu nemli akşam, hassas yüzlü bir kızın dairesinde bir bağış toplama yemeğine gidiyorduk. Onu daha önce bir partide görmüştüm. İnsanlar bunu her zaman yanlarında taşıyordu.Onların yetiştirilmesi,

anneleri, evleri.Bilmediler, ama bunu onların yüzlerinde okuyabiliyorlardı, yukarı kaldırılmış ve sertleşmiş, braille gibi, dokunmayı bekliyordu.Marlowe'ları o kadar iyi okuyamadım, ama okurdum.Lina zayıf, soluk balık.Güneşli gözlü, büyük gözlü bir partidi.Onlarda bir trajedinin havası vardı.O korunmuş ve korunmuştu ama tüm hayatı boyunca derin bir yalnızlık yaşadı.

- Ne için para topluyoruz? - Trende sordum.

Marlowe gülümsedi, direği tutarak ve karanlık U-Bahn penceresinde kendini inceliyordu.

EVI'NDE GİLİBİRken, iç mimarisi beni şok ettiğinden nedenini kısa bir süre unutmuştum. Kreuzberg'deki savaş öncesi binalardan biriydi, savaş öncesi tavanları çok yüksekti. Ön evin üçüncü katında yürüyüşlerde görmek istediğim bina türüydi. Pencerelerden farklı bir yaşamın aletlerine bakıyordum: ştuk ve ışık, kitaplarla dolu yüksek raflar. Bu eski bir bale stüdyosuydu.

Büyük, boş şömine, sanat dekorası kapaklı. Duvarların yanlarına tırmanıp tavan lambalarının etrafında zirveye ulaşan bir kalınlık. Çiçekli beyaz bir buket gibi. Pencerelerin bir kısmı renkli camdan yapılmıştı,

bu yüzden akşam ışığı odanın batı kısmında yürüyenleri kırmızı ve mavi fraktallarla boyamıştı. Duvarlar sigara ve toz kokusunu kaplamıştı, ancak genellikle odalar bir kilise veya katedral gibiydi; diz çökmek ve Tanrı'ya saygılar göstermek için dürtü hissettim. İnsanlar fısıldadı ve gözlükler çırpmıştı; gülüş susturulmuştu. Arka planda akım müzik çalıyordu.

Marlowe, beni bir grup arkadaşı, arkanışlı fotoğrafçı olarak tanıttı. Onlar sıradan şık giyiyorlardı ve bu bir servet türüydi ki bana erişilemezdi ve anlamıyordum. Brandless, diğer zengin insanların kodlayabileceği sadece malzemelere ve kesimlere

dayanan bir eşsizlik aurası ile iletiyordu.

Daha fazla insan geldiğinde kollarımın altındaki terden haberdar olarak köşeleri çevirip gittim. Bu benim yaşadığım en güzel dairedir. Görünüşe göre, 90'lı yıllarda bale okulunun iflasından sonra kısa bir süre için, bu daireden anarşist bir galeriden bir alan olarak kullanıldı. Marlowe Negroni'sindeki portakal parçasını kucakladı ve bana 90'ların sonlarında altın Kreuzberg yıllarını anlattı: son hippie sülhbazları, hapishanelerle dolu baraklar ve kirli çocuklar dolaşarak, herkes sigaralarını yuvarlayıp sanat hakkında konuşuyordu.

Daha önce hiç duymadığım bir konsept olan sessiz bir müzayede vardı. Satılabilir eşyalarla uğraşmadım, ancak elimin geniş kenarlarda ve ağır kuaflarda dolaşmasına izin verdim. Ahşap çerçeveli tablolar, porselen gri boyayla boyanmış eski bir karusel atı.

Lina, "Bu çok özel" dedi ve dişsiz bana gülümsedi. Ama her şeyin ne kadar güzel olduğunu haykırmaktan vazgeçemedim. Çünkü başka türlü kalabalıkta kendimi kaybedeceğimden korkuyordum. Ama sonra Marlowe omuzumu sıkıp dedi, "Bu yeterli.

Bir köşede bir kağıt tabakla peynir ve krakerlerle dolu bir

köşede yirmi dakika süren bir çıkıştan sonra kendimi karışmaya zorladım. Arsitektura firmasının Marlowe's'in patronu olan Lina ve Gabriela von Ascheberg ile ve kocasıyla konuşmaya gittim.

"Merhaba, Nila", dedi Gabriela, yeşil kenarlı gözlükleri kandillerleri yansıtıyordu.

Kitapları seviyorsun, değil mi? Bu konuda fikrine ihtiyacımız var.

Sanırım okumayı seviyorum dedim.

Baudelaire'in Nabokov'dan daha şiirsel olup olmadığını tartışıyorduk.

Nabokov'un daha şiirsel olduğunu düşünüyorum.

Seçimimi savunma gereği hissetmeden söyledim. Ben sadece en ünlü Baudelaire satırlarını okudum, ama çok romantik görünüyordu. Nabokov ise en sevdiğim yazarlardan biriydi. Güzellik ve ironikliği de içine alan bir lüks ile yazıyordu. Onun tarzının şiirsel yoğunluğunun İngilizce sürgünde olduğu gerçeğinden kaynaklandığını hep düşündüm; İngilizce'nin garipliğini kazmıştı çünkü yabancıydı. Sevdiğim her şeyi kapsamıyordu ve bunun yerine Rusça öğrenebilseydim neden bu kadar çok uyuşturucu kullanıyordum diye merak ettim.

Lina aynı şeyi söyledi.

"Lina her zaman Rusları savunuyor", dedi sarışın eşcinsel, ve ortağının sırtına yumuşak bir şekilde yumrukladı.

Bir süre sonra sordum. Bana baktılar, sonra da birbirlerine inanamadılar.

"Oh," dedi Gabriela, "Marlowe sana söylememiş olmalı. Afganistan için para topluyoruz. Lina'nın annesi harika bir işadamı.

"Ağlısı. Afganistan'daki kadınlar için.

Gabriela, "Hayır, kadınlara değil aslında. İspanya adaları için inşa ettiğimiz proje gibi. Hayvanlar için fon topluyoruz.

"Sevgisiyle", dedi Ken bebek, ince bir gülümsemeyle.

İşte, kadınların hayal edilemez şekilde acı çektiğini biliyorum gerçekten ve annem geçmişte Afgan kadınları için çok şey yaptı, dedi Lina. Herat'ta yıllardır desteklediği bir tekstil işi var.

Amen. Gabriela'nın kocası bardaklarını kaldırdı.Bu benim her zaman söylediğim şey.

"Ve bir sonraki bağış toplama Kurd özgürlük savaşçıları için olacak" Lina dedi ve Gabriela işitilmez bir şey söylendi.

Zavallı Afganistan, "brünet Ken bebek dedi. "Taş Çağına geri bombalanmış.

Şimdi de birleştirme değil, birleştirme diyebiliriz.

Ayakkabılarına, siyah lakka ve deriye odaklandım.

Annem her zaman güzel bir ülke olduğunu söylüyor. Lina dedi. Orada ve İran'da olanlar çok kötü. Gerçekten çok kötü.

Lina İranlı ama kraliyet gibi.

Ben kendime gülümsemedim. Elbette Lina İranlıydı. Doğru Persli, ben doğduğum barbar ırk değil. Tabii ki annesi yardım edecekti. Konuşmaları devam etti, ancak müzayede için hazırlanan eşyalardan biri gözüme geldi. Siyah ahşapta çerçeve edilen, kıvrık siyah saçlı, pantolon ve düğme dışı bir

gömlekten başka bir şey giymeden genç bir kadının siyah-beyaz fotoğrafıydı. Yaşlı bir adam tarafından kucaklanıyordu. Elleriyle iki çamaşır gibi göğüslerini kaplıyor. Bir sigara sol kadının parmakları arasında duruyor ve gözleri kapalı, sanki güneşten korunmuş gibi, adam kameradan sol tarafı bakıyor. Mutfaktan kahve içmek için çıkmış gibi görünüyorlar ve yatak odasına dönmek üzereydiler.

"Nila", dedi Gabriela'nın kocası, bana dönüp. "Senin geçmişin nedir? Kendine oldukça Akdeniz görünüyorsun.

Yunanistan, dedim. Ailem Yunanlı. Grubun kuşlar gibi

kükrekmeye başlamasından memnunum. Gerçek mirasımı bilmemekten muhtemelen bu Afgan köpeklere kadeh kaldırmamı istediler.

Özür diledim ama sonra Marlowe ve eşleşen bir çift grupta yer aldı ve Gabriela üniversitede yaptığım eğitim hakkında daha fazla açıklama yapmamı istedi. Bir dakika hiçbir şey söylemedim. Kulakım Lina'yı dinlemek için yoruldu:

- Neyse, Nila, dersler nasıl gidiyor?

Öldürme arzusu karşısında ne yapsam da. Felsefe bunun için çok uygun. Bu konuşmadan çık, kendime emrettim. Onlara artık sınıfa gitmek istemediğimi nasıl

açıklayabilirim? Orada dururken, bu yumuşak konuşan, eğitimli insanların tatlılığından hakaretle, hayatıma odaklanmaya çalıştım. Ağrı gözlerim arkasında çarpıyordu ve gözyaşlarımı bastırmak için yanakımın içini ısırdım. Bu insanlar beni gerçekten tanımıyorsak bile, sanki kafesi çubuklarına basmış gibi içimden ve içimden bakmaya çalışıyorlardı.

Marlowe Sordu, kim bir içki daha ister?

Biraz alacağım dedim.

Hayır dedi ve bileğimi çok sıkıca tuttu.

Beni rahat bırak. Onu uzaklaştırdım. Belki de alkolden

dolayı kavga etmek istedim. Mutfağa gidip bir şişe şarap aldım. Marlowe'nun gece boyunca beni yanımdan atmasını takdir ettim.

Senin neyin var?

Neden? Neyin var senin? Sarhoşsun.

Şimdi, bu çok zengin. Sarhoş olan sensin. Sonra başkalarına bakıp, "Onu eve götüreceğim" dedi.

Afgan köpekleri için bir bağış toplantısında olmak istemiyorum. Bu acıklı. Daha fazlasını söylemek istedim ama durdum. Ben zaten gerçek kendimden çok fazla şey ortaya çıkardım. Ama o bunu gözlerimin içinde görmüş

olmalı, saf ve yoğun bir kin. Yüzünde şok bir ifade vardı. Beni kolumdan kapıdan çekti ve bale aynasının yansımasında, ben sarkık ve karanlık gözlüydüm, omuzlarım şelalesiz mavi ipekten parıldıyordu.

Koridorda, ayaklarımın altındaki merdivenler hareket ediyordu ve öfkem hatırlandı.

Yeraltıda beni şilingin üzerine itti ve sonra omzumda yumruk attı.

Ne kadar orijinal, dedi.

Bana vurduğunu söyledim ve gözlerinde garip bir parlama fark ettim. Bazen seks sırasında gördüğüm parlamalardan farklı

değildi. Gözleri küçük siyah aylara kadar büyüyen bir çığlık.

Seni vurmadım.Çılgın siyah ayakkabısı ile kafasını çırpmış.

Bana vurduğun.

"Sessiz ol" dedi ve kapıya doğru yürüdü. yumrukları ahşap çerçeveyi buldu. Ondan küçük çığlıklar patladı. İnsanın değil köpeklerin çığlıklarına benziyor. Yüzündeki bir gülümseme.

Bir geceyi geçirdiğimde, onu sakinleştirmem gerektiğini düşündüm. Bu doğruydu. Gecenin bir versiyonunda, susup, yanına gidip özür diledim ve beklenen rolü oynadım. Ama bunu yapamadım.

Bana vurduğun. Gülüşümde bana yabancı bir çılgın ve çırplak bir renk vardı.

Ben seni vurmadım. Elini yumruklara vurdu ve ısırdı, sanki kendini boğmaya çalışıyordu. Kollarının altındaki çukur lekelerine baktım. Sonra koridor ışığı söndü, gezegen karanlığı koridoru bir flör-de-lis kapak ve bakır detayları aşamasına çevirdi. Havadaki moldsun koku. Marlowe tiyatro gücüyle yükseldi. Ben de?

Marlowe, dedim. Bana yapabileceğinizi gösterin.

Marlowe, çırpıştı, şeritini tekmeledi ve ben de örümcek dövmesi altında boynundaki damarın titreştiğini hayal ettim.

Ne dedim, hala gülüyorum. Korkak mısın?

Koridorun diğer ucuna doğru yürüdü. Sokak ışıkları kapı çerçevesinin üstündeki açık olmayan pencereden filtreledi. Kafatam, sol gözüm yeniden tekmeledi ve bana geri döndü. Adım adım. Diğer dairelerden birinde biri bağırdı. Işık tekrar çalkındı. Ben göz kırpıp yeni keşfedilen netliğe uyum sağlayarak: Gözlerimizin arasında tüm bir konuşulmamış hayat geçti. Sonra çenesimi ileriye eğdi. Topu aniden oldu. Boynumda bir gerginlik. Kalem, sol gözüm. Bana bir an geldi. Bana yumrukla bana yüzüme vurmadığını anlamak için bir an

aldı. Bunun yerine, çenemi sıkıştı, yanıma döndü ve beni duvara doğru sürükledi. Her şey, ağzımdaki her bir şey gibiydi. Her an ağzımdaki bir şok gibi titreşti. Ama ağzımdaki her bir şey, bir deyişle, bir deyişle, bir deyişle, bir deyişle, bir deyişle, kalbimde bir deyişle, bir deyişle, bir deyişle, bir deyişle, bir deyişle, her anlar. Ama ağzımdaki her şey, bir devirdi.

Sokak ortasında duruyorduk, hava çok sıcak ve ılımlıydı, yabancı seslerle doluydu. İnsanlar bize bakıyordu ya da birbirimize çirkin şeyler bağırırken gözlerini uzaktan çevirmeye çalışıyordu.

Sonunda beni taksiye bindirip "Onu eve götür" dedi.

Pencereden aşağı yuvarladım. Param yok dedim. Çenesimden gözyaşları akıyordu, öfke gözyaşları.

Bunu önemseyen birine söyle. Ellerini ceket cebine sıkıca koydu. Çukur ceketinde yakışıklı görünüyordu. Bardan ve üstümde kendini dengeli ilk kez gözlerine baktım. Ama o adam o sokakta hiçbir yerde değildi. Bu başka bir Marlowe, kırmızı bir kaşlı, dönmeyi reddeden biriydi.

Taksi şoförü, yağlı bir alnına ve yüzme havuzları renkli gözlerine sahip bir Rus adam, kışkırttı.

Üzgünüm. Taxi'den çıkıp başka bir yoğun sokakta yan sokaklardan birine koştum. Beni takip etmedi. Cuma gecesi Kreuzberg'deydi. Kebab dükkanlarının kokuyu, çok nadiren fark ettiğim Fernsehturm'ı gökyüzünü açıyordu. Sirenler uzak kenarlarda trafikte akıyordu. Asfalt üzerinde bir ıslaklık tabaka parlaıyordu. Kafam şaraptan ve acıdan yanıyordu. Kürtüleri beslerken, benimle iki Kamel blues paylaşan bir evsiz kişinin yanına oturdum. Ne konuştuğumuzu hatırlamıyorum, ama bir iki saat oturduk. Oh, Berlin, eski Berlin: Bazen

sokaklar seni kollarına alıyor, ne kadar da batırdın.

Babam eve geldiğimde hiçbir şey söylemedi; sadece koridorda kalktı ve kağıdı kavrulmuştu. Çoraplarını giydi, göğsünde büyük bir lekesi vardı.

Yüzüne ne oldu? diye sordu.

Düştüm dedim. Tren istasyonunun merdivenlerinden aşağı.

"Yıkıldın" dedi ve sonra oturma odasına geri döndü.

"Erisin, "dedi. "Ben onu hâlâ seviyorum, o üzücü canavar.

Baba, banyo yapmalısın. Egzersiz yapmayı bırak. Geç oldu. İyi geceler. Onu dik, batmış yanaklarına öptüm. Yatak

odasında aynada baktım: Saçlarım kaydı. Gözlüğümün üzerinde şişkinlik gördüm, gözümün etrafında ilk bir morluk oluştu. Yukarıdaki ışık beni korkuttu, çocukluk odamın karmaşasını açıkladı. Yatakın altında gümüş balık yayıldı. Perdeler çektiğimde ışığı kapattım. İpekten kaydım ve dizüstü bilgisayar ekranımın parıltısı ile postalarımı açtım: İki sağlık sigortası faturaları. Yeni bir U-Bahn geçit. Ve sonra üç kılıfı yabancı damgalarla yırttım.

Yirmi

Gala'daki olaydan bir hafta sonra Marlowe bana bir mola vermesi gerektiğini söyledi. Bütün hafta yatakta yatmıştım, sıcak bir duygusal örtü içinde yatmıştım, kızların filmlerde yaptığı gibi, banyoda Bette Davis Eyes'e sarılıp yastıkıma bağırıp tekrar ağlamaya başlamadan önce Tanrı'ya yalvarıyordum. Yatağımda romantik komediler izledim. Kaşıkımı eski dondurmaya kazıp, mutfakın zeminindeki küpeden tam olarak

fıstık yedi. Babam neler olduğunu sorduğunda, dedim ki, Hiçbir şey, ben iyiyim. Reaksiyona ihtiyacım patolojik görünüyordu.

Ben de düştüğümü söyledim. Hikaye o kadar basit görünüyordu ki, ben de buna inanmaya başlamıştım. Kabul kutlamalarını kutluyorduk, ön merdivenlerinde şişeden ucuz, şaraplı şarap içiyorduk, ama odaklanmak zortu. Eli'nin mal fetisi, Marksizm ve Komünist Manifesto'dan bahsettiği zaman işimi erken bitirip Eli'ye gittim. Geri dönüştürdüğümü söyledi. Ben de geri dönüştürdüm, dedim. Eli'nin dizüstü bilgisayarında bir film izliyorduk.Aurora borealis'i

ele alan bir belgesel. Ağzı kapak altında gözleri hareket ederek uykuya dalana kadar.Elinde yarım dumanlı bir sigara vardı.İsland gökyüzü ve yeşil tepeleri ve daha iyi bir siyasi sistem boyunca dans eden ışıklar hakkında derin bir rüya görüyordu. Kendimi durduramadım. Işığı kapatıp kapıdan çıktım.

Ben de, "Skalitzer Straße"den, yüzüme yapışan ve ucuz ayakkabılarımı çoraplarımın içine sokan tüm dünya suları ile yarışarak. Sanki onun sevgisi benim emekten, bu gelişim için acı çekmem gerektiği gibiydi. Sokaklarda bulunan puddles'lerde şehir ışıkları erimiyordu ve

benim gözümün önüne gelen babamın çağrılarını hatırladım. Yağmur karşısında bu kadar hızlı hareket etmenin hissi sanki zihnimde hiç bir şey yoktu.

Senden nefret ediyorum, bağırdım ve artık hatırlamaktan hoşlanmadığım diğer olası şeyler de vardı, ama sonunda utançtan öfkemin netleşti. Uzun süre açlıktan sonra gibi tükenmiş, merdivenlerden inip aşağıya oturmuş ve ağlamaya başlamıştım.

Yağmur azalana kadar bekledim ve avluda yine siyah kedi gördüm. Bu kez ona seslendiğimde bana yaklaştı. Yaklaştı. Bana dokunmadı, ama beni de kaçırdı.

Fransız basınlarından benim sevdiğim mısır yeşil IKEA kuafelerine. Kalbim kırıklığından hala manik olarak dün gece Prenzlauer Berg'de Anna ve onunla kalmaya geldim. Güneş ışığında iyi uyumlu ve sağlıklı görünüyordu, sanki başka birinin arkadaşıymış gibi. Kızıl kıvrıklarının sarışın bir tonu vardı.

İyi mi yedin? Sordum.

Şişman mı görünüyorum?

Hayır, sağlıklı görünüyorsun. Doreen'le birlikte olduğunu bildiğimde istifa etmem beni rahatsız etti. Serenity. SMS üzerinden onunla yüzleştikten sonra ona inanmamak için çaba göstermeme rağmen. Onunla

yatmadığını, arkadaş olarak orada olduğunu söyledi. Eli de bana sadece konuştuklarını söyledi.

Romy, kafasımıza daha fazla kahve dökerek sordu. Anna gıda almaya gitti. Bugün pasta ve yarın suşi yapmak istediler. Mutfakta masada oturdum, en sevdiği yer bildiğim sandalyeye oturup tırnaklarımı ağaca kazıdım.

Şimdi aşık oldum, dedim. Yanlış kişiyle. Tabii ki para sorunu da vardı. Her yere ulaşmakla ilgili sorun paraydı.

Neyin içine girdiğini biliyordun. Romy, masaya yaslanıyordu. Bunu kendine yapıyordun.

Çok şanssızım.

Romy üfledi. Seni uyarmıştık.

Kimse beni uyarmadı. Doreen bana onunla memnun olmadığını söyledi. Ama bu sefer farklı olacağını söyledi.

Romy, Anna'nın kendisinin ve okulun son yılında tanıştıkları eksentrik erkeklerin daha büyük erkek arkadaşları olduğunu kastetti. Bize şüpheli partilere misafir listesini veren, çekici olmayan, dişsiz insanlarla terk edilmiş evlerde dolaşan ve kaba şakalar yapan uyuşturucu satıcıları. Anna'nın eski arkadaşı manipüleciydi, herkesin üzücü bir hikaye anlatmayı seven bir yalancıydı.

Romy dedi ki, küllü bir havuç gibi görünüyor ve duş almadığı gibi görünüyor.

Bayan Storz'u ve kök sebzeleri teorisini hatırlayarak güldüm.

Senin bir sorunun olduğunu biliyorsun değil mi? Ona bağımlısın. Anna'nın Erik'le aynı şeyi vardı. Kalbinde bir boşluğu doldurabileceğini düşünerek. Yaptığın tek şey çevreler ve çevreler dönmek ve sonra kendini yok etmek. Ne kadar ağladığını hatırlıyor musun?

Ben onu yeniden inşa ettim: Anna'nın yatak okulundaki uykusuz geceler. Yatak paylaşmak için odalarımıza sızlayarak. Çamaşırlar

gözyaşlarıyla ıslak. Bu eski kumaşlar yığınına ağladı. Telefonun yanında iyi haber beklemek gibi konuşurken tek konuştuğu şey. Konuşmalar sırasında parmaklarını ısırarak geri çekildi. Geceleri saçlarını uzun bir ipekle fırçaladı, sonra da sabah dalgalar için boşalttı. Yeni bir parfüm satın aldı. Bir gün sonra uzak kaldı. İki hafta boyunca yokluğu nedeniyle okuldan uzak kaldı. Sonra gözlerinin altında anemik gölgeleri olan tekrar ortaya çıktı. Çantasındaki alkol kokusu. Aylar sonra, bir binlerce kadar uzakta, dalgalara bakmak gibi saçlarını boşalttı.

Seni seviyoruz, Nila.

Tabii. Beni kızdırdı: Annem uyuşturucu kullanmaya ve partilere gitmeye başladığımda hep böyle demişti.

Ve seni bir şeyler yapmaya davet ediyoruz ve sen hep bize karşı kaygılısın.

Ben farkındayım. Üzgünüm. Ona baktım, sonsuz bir şekilde uzaklaştı. Boğazımda bu keskin, keskin darbeler neydi? Çenesimden bir gözyaşı döküldü. Ben en kötüsüyim. Pencereden dışarı baktım bir kilise, bazı ağaçlar ve bir taşlı sokak görebilirdim. Barok dairelerinin zemin seviyesinde Vietnam restoranları. Uzak araba sesleri. Buradaki farklı bir Berlin Temiz, tatlı bir Berlin tramvayla.

Tavanları Marlowe'lardan daha yüksekti ve büyük batıya baktığı pencereleri nedeniyle daire güneş ışığıyla batmıştı.

Ben de gerçek Prenzlauer Berg fareler demiştim.

Romy güldü ve çantayı çöp kutusuna koydu. Sinkinin altında tuttuğu çöp kutusuna koydu. Altında şişelerin ve temizlik malzemelerinin dalga dalgasını gördüm. Tüm organik markalar, temiz bir kutuda depolanan. Tuvalet çukuruna. Kapıyı ayaklarının arkasıyla kapattı. Marlowe gibi erkekler. . . . . Onunla sadece bir avuç kez tanıştım, ama kontrolü sevdi.

Omuzlarını eğip gülümsemedim.

Romy, Londra'da üniversiteye girdiğini söyledi. Bu senin şansın.

Yani bu benden kurtulma şansın mı?

Benimle karşıya oturdu ve kahveye biraz şeker döktü. Sabah güneşi saçlarına melek tacıyla sarmıştı. Parmakları ahşap boyanmıştı, tırnakları yıldızlar gibi solukluydu. Alt kolundaki sarışın saçlara bakınca ümitsizliğe kapıldım. Yani akıllısın. Gerçekten derslerine katılmalısın. Londra'da olduğunda lisansını alıp geriye bırakmalısın. Bir şeyler yap. Romy tekrar ayağa kalktı ve yere süpürmeye başladı.

Bu kadarını asla karşılayacağım. Onun içindeki soğuk algılamaları fark ettim. Onu ve Anna'yı hafta sabahları kahve içerek ve günün dersleri hakkında konuşurken hayal ettim. Ya da birbirlerini görmezden gelmek. Anne babalarını davet etmek, onlarla brunch yemek. Romy bana Anna'nın bazen Romy'nin büyükannesiyle konuştuklarını söyledi. Normal bir dostluk nasıl hissetti?

Anne daha sonra, havuç, seleri, organik elmalar dolu alışveriş torbası ile geri döndü. Onun Chihuahua, Taco, neon turuncu bir eldiven giydi. Köpek yelpedi, sonra kucağımda atladı.

Shivery, kalp atışları benim elim altında çalıyordu. Anna, karmaşık bir sebze sosu yaptı ve Romy bir salata kesti. Kendimi onlara yaşlı çiçek şirubu ve ucuz prosecco ile cocktail içecek yaparak meşgul ettim. Küçük, sokak açısından baktığı balkonunu eğerek gerçek sigaralar içtik ve güldük.

Anna, "Biliyorsun, uyuşturucuyla dolu beynini patlatmayı bırakıp üniversiteye gitmek entelektüel olarak daha aşağı ya da daha yüksek değil". dedi.

Bu ne demek oluyor? Geçen yaz bir restorandan çaldığımız metal kül çömlekine külleri soktum.

Bu, bir sanatçının hayatının bohemi klişe peşinden gitmemek için iyi olacağını gösteriyor. Hepimiz yaptık, hepimiz büyüdük, bunun ardından bir hayat var. Partiler? Tekno? Uyuşturucular?

Geriye dönüp bakınca Anna'nın olgunluğundan şaşkın kaldım. Belki de onu Erik ile olan ilişkisi uyandırdı. Ya da onu koşulsuz sevmiş ailesi, onu destekledi. Ben boş hissediyorum, Anna bir gün Erik ile bir hafta sonu boyunca eve döndükten sonra söyledi. Tüm bunları bir şey hissetmek için yapıyorum. Benim için tam tersiydi. Kendimi çok fazla

hissettim. Kendimi uyuşturmak istedim. Ona gülümsemedim.

Romy, MacBook'unu tutarak balkonda kapıyı açtı. Melanie, Skype'da Londra'daki odasında oturmuştu, soluklu deri ve siyah gözleri pikselleşmişti. Burnunda bir delik vardı ve ben de onu özledim.

Akşam yemeğinden sonra Prenzlauer Berg'den uzun bir yürüyüşe çıktık, ağaçlı bir parkta ağaç slaytı ile. Bir Späti'de bir Diet Coke almak için durdum ve Marlowe'nun bana yazdığını görmek için telefonumu gerginlikle kontrol ettim. Mesajlar yoktu. Anna ve Romy birkaç metre önümde yürüdüler, Taco küçük bir robot gibi

saunalar. Yeşil ağaçlar toz döktü, akciğerlerimi ve sinüslerimi sinirlendirdi ama hoş bir şekilde temizledi. Hava kalitesini tanımlayamayan bir şeye kıskanıyordum, Anna'nın köpeklerin küçük alınlarını öptüğü ve Romy'e gülümüştüğü gibi. Birbirlerini gerçekten tanıyorlardı. Hayır, yeni bir yaşamlarını ve soberliklerini ve raclette ve vegan yemeklerini istemedim.

Bir eczaneye aldığım bir tek kullanımlık kamera ile oturma odasında fotoğraflarını çektiriyorum. Kameraya gülümsemek için yan yana oturmuşlar. Taco'nun bir başkanın oğlu gibi sert bir ifadeye sahip.

Bir fotoğrafta Romy'nin sokakta yürüdüğü, sırtını bana döndü. Ağzı yarı açık, bir bankada oturmuş, dondurma yiyen bir fotoğraf. Anna ona açık bir ağızla baktı, omuzları biraz çöktü, daha az rahat.

Anna da evimize ne zaman döndüğümüzü sordu. Taco'yu kollarına kucakladı.

Evet dedim, söz veriyorum, pişireceğim.

Romy elini dokunarak dedi ki, "Geleceğine çok sevindim.

O gece Anna'nın sözlerini düşünmüştüm. Onun söylediği şekilde, bu gerçek değildi. Anna'nın şirket avukatı anne babası. Romy'nin annesi, pahalı

takım elbise giydi ve dişlerini beyazlatmıştı. Bir zamanlar Hindistan'ı dolaşmış ve bir gruba katılmıştı, ama şimdi Almanya'nın en büyük ilaç şirketlerinden birinin CEO'suyla evli olmuştu. Onların zenginliğine, egzotik manzaralarda tatil fotoğraflarına kızmıştım mı? Tabii ki hayatlarının kolaylığına kıskanıyordum. Anna'nın gözyaşlarını hatırladım.

Üçüncü Kısım

Yirmi Bir

Venedik'e yaptığımız yolculuk sırasında Olympus'umu ve ağır Nikkormat'ımı, ayrıca 50 euro değerinde film getirdim. 3 renkli siyah-beyaz, 5 renkli düşük bir maruz kalma.

Milan'dan Venedik'e bir trenle gitmemiz gerekti. Dört kişilik bir oturağa binerek birbirimizi sarmıştık. Dağlar bulanıklaştı, yeşil şapkalı işçiler buğdayı bölüyordu. Toz pencereleri ile lekelendi. İki çocuk gibi yatmaktan daha tatmin edici bir

şey olabilir miydi, aynı anda sekssiz ve masum, tren bölümü boyunca ısı yükseldi? Marlowe özür dilemedi ve ben de ondan sormadım, ama ben dairesine döndüğümde, yangımda, alınımda bulunan en büyük morunun çizelgesini izledi.

Bir hayallerimdeki Roma'yı hatırladım. Geçen yıl okulumu ziyaret ettiğim sırada: Sistine Kapısı. O sırada yapı inşa ediliyordu, yapıları gizleyen asfaltlar. Michelangelo'nun Son Hükümeti ve o mavi o kadar yoğun ki Tanrı'nın bana doğrudan konuştuğunu düşündüm.

Çantalarımızı köprülere doğru ve aşağıya doğru tekrar ittik, kanal boyunca yürüdük ve klima

olmadan ahşap bir barda limoncello çekerken içtikten sonra, üst katına çıkıp, süitimize gittik ve yolculuklardan terli bir şekilde siktik. Önceki oyun yoktu, ama hızlıca sertleşti ve üzerine otururken ağzımı kapattı ve sonra biraz kanadım, çarşaflar hemen bozuldu. Hiçbir şey söylemeden, onu banyoya kadar takip ettim, beni tekrar yıktı.

Londra'ya gidersem hâlâ birlikte olur muyduk? Son birkaç gün boyunca teklifleri ertelenmem gerektiğini kısa bir süre merak etmiştim, ama sonra kalbimde bu tıklama sesi hissettim. Dışarı çıkmak istedim, düşündüm, ama onu da istedim: Onu başka bir Avrupa şehrinde

cazip bir yaşamdan çok daha çok istedim.

Marlowe yüzüme dokundu. Sanki bir şey sona eriyormuş gibi geliyor, değil mi?

Benimle ayrılıp ayrılmayacağını merak ettim.

Zaman komik, değil mi?

Ne demek istiyorsun?

Hiçbir şey.

Marlowe?

Hiçbir şey değil, dedi.

Marlowe, lütfen. Küçük bir çekiç gibi, çırpışan bir acı hissettim.

Hadi, şehri keşfetmeye gidelim.

O zamanki gibiydi, ama şimdiki gibiydi: rahatsızlık verici bir turisttim. Normal bir şekilde nasıl davranılacağını bilmiyordum. Paris veya Roma'ya okul yolculukları titizlikle planlanmıştı ve keşif için bize az yer bırakmıştı. Gruplar halinde Louvre'den Seine'e, kiliseden eski harabeye kadar yürüdük. Ve ailem beni tatilde hiç götürmemişlerdi. Seyahat etmek için evden çıktığımızda, birinin düğününe veya cenazesine katılmak için veya hasta bir teyze veya amca ziyaret etmek için uzun araba yolculukları yapıyorduk, burada zeminde döşekler veya battaniye üzerinde uyuduk ve sabahları

karmaşık Afgan yemekleri yaptık.

Marlowe'un arkasından küçük mağazalara ve koridor gibi sokaklara kadar ilerledim. Kulağa benzeyen sert pasta torbalarına dokundum, renkli camdan fışkırtılmış rüzgar çanlarına dokundum.

Uzun zamandır böyle tutmuyorum, dedi.

Venedik patladı ve patladı. Biz yükseldik, terledik, taşlı sokaklara, Doge's Sarayı'na tırmandık: Kuleslerin topladığı ve size geri dönen ışıktan kör kalmamak zortu, o kadar altın ağırydı ki, çirkindi. Sixtin Kapelinin mavi renklerinden tamamen yoksun, Marlowe'nun

Tanrı'nın rengi olduğuna karar verdim. Marlowe'nun girmek istediği tüm bu küçük kiliseler. Beni yanıkladı. Mezarlık sıcaklığı olan kiliseler.

GONDOLA ve küçük tekne ve su taksileri, köpekler havlayan, deniz suyunun kokusunu ve terini ve alt mevsimli yiyecekler olan eski restoranları. Her yerde yankılanan boşluktan korkuyordum ve daha çok Berlin'de hissettiğim halde o şehri o kadar yıkmış ve karanlıkta havalı etmiştim. Her binanın altında nefes alan uçurum, ve İtalyanın aşırı ve barok sanat arzusunun, bu güzellik zenginliği için, yanıp

yanıp giden boşluğu doldurmak için bir maske olduğunu şüphelenmiştim.

Güneş mermer ve taş üzerinde sıcak ve beyaz parıldadı; tek bir yaprak veya çiçek hareket etmedi, rüzgâr yoktu; ve Marlowe sergi merkezi aşağı yürüdüğümüzde benden uzak tutuldu. Su kenarındaydık, ve gölge yoktu. Belki de sıcaklık ya da yemeyi yemeyeceğim gerçeği, ama sessizliği beni rahatsız etti.

Bir şeyin sona ereceğini söylediğinde, bizim hakkımızda mı düşündün?

Cevap vermedi.

Marlowe, ben de dedim ki, sen beni hala seviyor musun? O,

sırtına bir kaşla baktı, sonra da başka bir yere baktı.

Bu sergi yeridir. Kapıyı bana açtı ve diğer tarafa baktı.

Marlowe? Sesimin çığlığı beni üzdü.

- Sen bir tehditsin.

Neden cevap vermiyorsun?

Bu yolculuğu neden benim için mahvetmeye çalışıyorsun?

Ben mahvetmiyorum dedim.

Her şey senin için değil. O içeri girdi ve ben, sadık bir sapık, onu takip ettim. Sonra onu klimalı karanlığa geri çekilmesini izledim.

İyi giyinmiş bir kitleyle yolum boyunca yolum boyunca

fırladım. Çeşitli dillerde mumblesen insanlar, elinde elini tutan fanları olan kadınlar. Beyaz takım elbise giymiş Japon erkekler. İnsanların kafalarını renklendiren eski spotlightlarla bir kurulumdan geçtim. Sonunda Marlowe's grubunun bulunduğu odayı buldum. Yazdığı stüdyo, koruma ve kalıntılara odaklanan Hollanda bir firması ile işbirliği yapmıştı. Yeni Yıl gecesinden tanıdığım insanlara tebrik ettim.

Sonra Marlowe'nin okuma zamanı geldi. Ben sırtımı duvara diktim. Kalabalığın anonimliği tarafından teşvik edildi. O, ortalarda duruyordu, ayakkabıları ışığında parıldıyordu. Saçları yıkılmamış, ipli görünüyordu.

Çılgınlık gösterdi ve kalabalığı büyütmeye çalıştı. Ama doğru zamanlarda gülüşe neden olmadı; bir kadın kınadı. Gabriela geç kaldı, yüksek topuklarla yüksek sesle içeri girdi ve arka tarafa duruyordu. Kendisini bir programla eğlendirdi. Sarı pantolonlu bir adam, sadık, gülümseyerek ona karşı gülümsüyordu. Bir grup genç kız ve erkek çocuğun bir yan kapıdan çıktığını fark ettim. Çatlaklarının ahşap ayakkabıları sözlerini çizdi. Hast ve küçük konuşmalar grup boyunca gülümsüyordu.

Okuşturma sonrası köşede bir çakıştım. Onu kürsünün yanında dururken gözlemledim. Bir şeyin veya birinin yanına gelmesini

bekliyordu. Kapının genel yönüne bakıyordu. Bir dakika geçti, sonra iki dakika geçti, kimse gelmedi. İnsanlar birbirlerine baktılar, ilerlediler. Onun için utanç duyusunu bastırdım. Marlowe'nin bu tarafını ortalamalığın ışığında yıkanmak ne kadar saçma.

İyi okudum, dedim ona daha sonra.

Teşekkürler.

Ona gülümsediğimde, anlaşmaların estetikasından hoşlandım.

Sen yapmadın.

Evet, yaptım.

Evet, tam olarak ne?

Görünüşsellik hakkında söylediklerinizi hoşuma gitti. . . . .

Oh, umurumda değil.

Yere baktım.

"Sen güzel görünüyorsun" dedi. Bu özür dilemesi için kullandığı bir yoldu. Diğer anlarda, özellikle de firmanın diğer, daha başarılı üyelerine baktığında, bir çeşit acı onun üzerinde döküldü. Kendisini bir başarısız olarak görüyor mu diye merak ettim.

Öğleden sonra onu, Leon ve Pauline ile bir bira içmek için gördüm. Şirket arkadaşları okuyuşa gelmemişlerdi ama herkes ona alkışlamıştı. Marlowe çok hareketliydi ama sözleri

bozulmuştu. Sarhoştu. Kendimizi bir restoranın tuvaletine kilitledik ve Leon'dan aldığı kokain içtik.

Üzgünüm dedim. Sorduğum için.

Ne?

Beni hâlâ seviyorsan.

İyi, dedi. Çünkü bu konu dışında.

Ne demek istediğini bilmediğim halde başımı kırdığım için göğsümde bir ısırık vardı.

"Durmayın" dedi ve beni duvara yumuşak bir şekilde itti. Gülümsemesi altında öfke titreşti. Çığlık atana kadar kolumu döndürdü.

Ben de tuvalette ellerimi yıkadım ve geri dönmeden önce biraz zaman aldım. Yuttum. Sessizliği gizemli sözcükleriyle yorumlamaya çalıştım: Bu noktanın yanındadır. Ve kolumun döndüğü, beni kafamı duvara vurmak istediği için. Bu hafif bir yara hareketi. Gerçekten vurmak değil. Daha çok cam yutmak gibi.

Marlowe, dışarı çıktığımda yoktu; sergiye geri dönmek zorunda kaldı. Endişelenmediğimi gösterdim. Leon, bir miktar asit paylaşmak ister miyim diye sordu ve kabul ettim. Pauline, o ve ben teratöta evleri tarafından baskın edilen damarlı sokaklarda gezdik. Vücudumuz sergileri içinde ve

dışarıda dolaşıyordu, birbirimize bakıp güldük. Elimin hayat hatları altında dünya nefes alıyordu. Ben güzellik istedim. Kim verdiği umurumda değildi, ama buna hayatımı adanmaya karar verdim.

Daha sonra akşam, şehrin sıcaklığı otelin pencerelerinden geçti ve ışık parmaklar üzerinde yerleşen toz filmi gibi yeşil parladı. Yatakta yatıp, nefes alıp tavanın fraktalleri izledim. Marlowe geldiğinde, alkol kokusu vardı. Büyük bir aşk odadan fırladı, sanki kanaelden ve sudan dışarıda katapult olmuştu. Şiddeti affettiğim için. Elbiselerini çıkarıp ince çarşafın

altında yanımda yatınca, önceki saatlerin korkuları geri çekildi.

"Sen çok güzelsin" dedim ve Marlowe güldü. "Ich liebe Venedig" dedim, Almanca düşündüm. Uykuya dalınca odada bir hareket oldu. Gözle görülür şekiller daha karanlık renkler ortaya çıktı. Odanın dikişlerinden bir tür keskin ışık döküldü ve içsellik sistemimi değiştirdim. Ben hala aşktan oluşuyordum, ama şimdi kemiklerimde de bir melankolik gelişmişti. Gözlerimi kapattım ve Sixtin Kapı tavanında bulunan Mary'nin eteğini düşündüm.

Yirmi İki

Marlowe, yüzünü korudu ve bir sigara yaktı. Sonra tüm bagajları yeşil taksi bagajına yükledi. Leon ve Pauline zaten arkadan kucaklıyorlardı, bu yüzden yolcu koltuğuna tırmandım. Bizler mimarlar ve yayıncıların yirminci yüzyılda birçok sanatçı ve yazarın kaldığı eski ve ünlü Castello di Duino'daki Trieste yakınlarındaki başka bir kıyı kasabasında düzenlediği bir sonraki partiye davet edildik.

Şoför, bir ince, koyu derili adam, üç parçalı bir kahki takım elbisesiyle bizi güldürdü. Yolculuk sırasında, kendisi Tigray olduğunu açıkladı ve sonra bana Etiyopya, Eritre ve Mısır'ın siyasi tarihini anlattı. Mavi Nil'den bahsetti, konuşmasını şöyle kelimelerle doldurdu.

Arabanın İtalyan otobüsü üzerinde dönmesi, sürücü de dağlık ve çok kuru olan ülkesini tanımlamasıydı. Onu dinlerken, babasımın taksi şoförü olarak yaşadığı yılları, muhtemelen Afganistan'ın benzer hikayelerini yaymış olan amcaları hatırladım. Tüm amcaların haberleri izleme takıntıları neden olduğunu merak

ettim; onların da kaderlerini anlamaya ihtiyaçları olduğu için mi, neden burada olduklarını anlamaya ihtiyaçları için mi, yeni ve dikkatli bir yerin duvarları tarafından kapalı?

Pencereden çıkan görüntülere göz diktim ve deniz kıyısı, birdenbire bir manzara çatlaklığı ortaya çıkardı: Karanlık, yıkıcı villalar, kayalık dağlar ve yerden çıkan kabalık şekiller yanımızdan geçti.

İtalyanlar bizi sömürgeleştirdi, bilirsin?

Oh, dedim. Bunu bilmiyordum.Kırık İngilizcesi şarkı söyleyen bir sessizlik haline geldi ve ne kadar çok konuştuysa, o kadar çok, Tigray

gerilla savaşçılarının canlı hikayesinin bizimkine, Afganistan ve özgürlük savaşçılarının sayısız hikayesine benziyormuş gibi düşünmeye eğilimli oldum. Pencereni açtım, havaya bırakdım. Okyanus tuzunu. Sıcak sage, boru. Çöp dumanları. Bir yerlerde, orman kuşlarının sesini. Bana dünyanın her yerinde olan çocukları ve kız kardeşleri hakkında konuştu. Bana Venedikte yalnız olduğunu, hiç kimsenin olmadığını söyledi; bana da Eritre'de hapiste olduğunu söyledi.

Şarkıların bir kısmı, bir sürü karantinaya çıkmak için bir sürü araç kullanıyor. Şarkıların bir kısmı, bir sürü araba kullanıyor.

Şarkıların bir kısmı, bir sürü araba kullanıyor. Şarkıların bir kısmı, bir sürü araba kullanıyor.

Adam elindeki parlak paralara baktı ve bana bakıp dedi ki, "Ağabeyimi öldürdüler" ve tekrar gözlerini çevirdi.

"Çok özür dilerim" dedim, tereddüt ederek, sözlerimin samimi geldiğini umarak.

"Durmayın, Tanrı iyi ve bize sadece tahammül edebileceğimiz savaşları verir.

Marlowe, taksi sürdüğünde dedi. İki çanta da taşıdı ve uzaklara baktı. Ona konuşmayı umursamadığımı söyledim, hoş biri olduğunu söyledi. Marlowe alay etti. Cab sürücüleri her

zaman çok depresyondur, dedi ve ben çok üzgün ve yalnız hissettim.

Marlowe deniz atının yastıklarından birine dokundu ve sordu, Bu tasarımı gördükten sonra kaç kişi intihar etmek istedi? Onun çürük gülüşü odayı renkledi. Omuzlarım yumuşadı. Çantalarımız oraya ait olmayan iki küçük yaratık gibi yan yana oturdu. Bir çizgi ister miyim diye sordu, ama reddettim ve bunun yerine yarım Valium aldım. Avrupa uçuşlarında bunu kontrol etmiyorlar tavşan. O, beyaz tozunu gece masasında boşalttı, kredi kartıyla kesti ve kesilmiş bir samanla içti, kullanmayı sevdiği mor.

Yerel dondurmahanede limonat ve dondurma yedik ve çek geldiğinde kredi kartlarını kabul etmediklerini söylediler. Marlowe omuzlarını eğip parası bitmiş olduğu için ödeme yapmamı istedi. Cüzdanında gördüğüm euro paketini düşündüm ama daha fazla basmadım.

Kilise bitmedi; fonlar 18. yüzyılda bir zamanlar bitmişti. Ama harabeler zarif bir yapıyı, kumlu pembe taşları ortaya koydu. Tozlu mavi elbisesiyle bir bakire figürü bizi tantanalı olarak izledi, çökmüş, görkemli gözleri bir orman gibi ilkel ve sessizdi. Kırmızılık perdelerini örtüyordu. Sakin kalmaya çalıştım, ama

titreşimliyordum: mutlak için sabırsızlanıyordum.

Bu özlem beni her tapınma evinde çekiyordu, bunu çoğu insan için kabul edemeseydim de. İçimde, taksi şoföründe, Doreen'in kadın ellerinde ya da odasında sarhoş ve uykuya dalmış olduğunu hayal ettiğim rahipte, sıcaktan kaçmaya çalışıyordu, ayaklarında bir sis, bir kedi ya da bir köpek. Buzdolabıdaki pasteleri.

Avrupa'da ilk fark ettiğim şeylerden biri Marlowe yanımda oturduğunda, Tanrı'nın burada gerçekten öldüğünü söyledi.

Neden tartışmaya giriyorsun?

- Ben tartışmaya girmeye çalışmıyorum.

O zaman ne demek istiyorsun?

Gülümsedi. Ne demek istediğimi sanıyorsun? Bu kilisenin samimiyetini kastediyorum. Burada vahşilik yok. Gothic'in vahşi olabileceğini düşünüyorum. Ama Barok ve Rönesans Tanrısını merhamet Tanrısı olarak düşünüyorum. Burada Tanrı var. Burada, Gothic vahşiliği içinde, yine de biz hiçbir şeye hazırlanıyoruz. Şapşırıp sesini kilisenin içinden yankılandı. Burada sadece iki kişi vardı, ayrıca turistler de, bence, ön tarafa daha uzakta oturuyordu.

Almanya bir tanrısız yer, değil mi?

Belki de öyle, ama Amerika'dan daha Tanrı korkusuz değil.

Amerika, Tanrı'yı çok sevdiğimiz için kuruldu. Puritanlar ve İncilciler'in ülkesi. İnsanlar Amerika'ya akın etti çünkü Avrupa Tanrı'nın her türlü görünümünü terk etti.

Ama Amerika'nın Tanrısı çok . . . gerçek ve kıyamet sonucunda.

Marlowe ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Birincisi, Almanya'da Tanrı'nın ölümcül bir ölüm olduğu için mutluyum. Gülümsediği şekilde fark ettim:

Başka bir şey hakkında tartışıyorduk. Marlowe ile her konuşma bir alt bağlamda bir triatlonydu. Bana ne söyledi?

KİŞİŞ'ten sonra, o kadar egzotik ve kokuşmuş bir çalılık içinden dar bir taş yol boyunca yürüdük ki burnum limon ve karanlık fındık kokusuyla doldu. Çitler cicada ve kriket çığlıklarıyla çarpıyordu.

İtalya'yı seviyorum dedim.

Marlowe'un dediği gibi, birçok şeyi seviyorsun. Eleştirel düşünme yeteneğini kullanmayı öğrenmen gerekiyor. Her şey sevinebilir değildir.

"Senin çok sıkıcı olduğunu söyledim". Eski taş kale

harabelerine ulaştığımızda ufukta sıcaklıktan parıldayan mücevher yeşil denizi görebilirdik ve karanlık uçurumlara karşı dalgalar şiddetle patladı.

O zaman, "Bu yer hakkında ne biliyorsun?" dedi.

Rilke burada oturdu.

Bu kale zaten yıkılmıştı. Bir balkonda oturmuştu. Bir gün içinde, başka bir ülkede, onunla birlikte olmak, ellerini tutmak, kuzenlerimden, teyzelerimden ve amcalarımdan tamamen korunmak, özgür olmak, barış ve gerçek olmak.

Ve sonra sesini açtı, hızlı bir şekilde: Geçmiş hakkında yalan

söyleyenler ona zincirlenmişlerdir.

Ne oldu?

Bunu düşünüyordum.

Kendimi ortaya çıkardığımdan korkuyordum.

Evet. Marlowe bir daha çekildi.

Neden?

Ne demek istiyorsun, neden?

- Sanki bir şey söylemeye çalışıyordun.

Hiçbir şey söylemiyorum Nila.

Sanırım... bu suçlayıcı bir şeydi.

Hayır. Eğer yalan söylemediğin bir şey yoksa.

Yüzünde acımasızlık ve sevinç bir işaret vardı. Gülümsediğinde dudakları da hafifçe titriyordu. İncil'in dediği gibi kadınlar birçok konuda yalan söyler.

Neden bana zarar vermeye çalışıyorsun?

Size zarar vermek istemem. Kutsal Kitabı sevmiyor musunuz?

Ben hiçbir şey demedim. Pantolonunun içinde gevşek penisini hayal etmeye çalıştım, üzerime tutduğu herhangi bir güce sahip olmaktan kendimi kurtarmak için. Üzerime geçirdiği sadizmini kabul etmek beni incitti. Görünüşe göre, hiçbir şeyden çıkmadı. Marlowe bir yabancıydı, o anda anladım ve

bana daima yabancı kalmayacaktı. Ona bakmaktan korkmuştum, bu yüzden denize baktım. Tehlikeye rağmen çok safdı. Gullller başımızın üzerinde gökyüzünü dolaştı. Tek bir karavan bir serveseyi seçti. Ona yaklaşmak istedim.

Duşta siktik ve etrafımda şampuan, ter ve kum kokusu yükselen karıştırılmış çarşaflarda tekrar siktik. Marlowe ağzımı açık tutarak gülüp içinden tükürdü ve ben de istedim. Ona bana vurmasını istesem hatırlamıyorum ama bana kalçalarımı vurdu, sonra da yüzümü hafifçe kırık bırakmadan. Beni tahrik eden fiziksel ifadeden ziyade çöküş

düşüncesiydi. Acı ikincil ve dayanıklıydı, ama en azından yatak odasında şiddet bana mantıklı geldi. Kalçalarım sarsıyordu; ben de acı çekiyordum. Bana ıslak saçlarımı boşluk önünde kombine ettiğini görünce, soğuk, uzak bir gülümseme taktı. Beni iğrendi, beni iğrendi, ben de onu duellere doğru yürümek için seçtim.

Marlowe, evin içinden akıp gitmişti, Leonine ve kararlıydı. Saçlarının griliği güneş ışığının son ışıklarını topladı ve koi gölü ile birlikte bahçede durduğumuzda bana döndü ve cebinden haplarla dolu küçük bir çantayı aldı. Bir nedenle, bütün bir mavi Nike yuttum ve bir

absint kokteyliyle yıkadım. Marlowe kıçımı dokundu ve sonra dağıldık. Indie müzik beni karıştırdı. Eski Venedik maskelerini giyen parti misafirleri de öyle yaptı.

GABRIELA'nın gözlerini koruyan mavi güneş gözlükleri vardı. Derin bir bantla bağlı bir siyah incir koltukları arasında oturuyordu. Arkasında güneş batmaya başlamıştı ve rüzgar tuzlu su, limon yağı, rozmarin kokusu taşıyordu.

"O harika değil mi, erkek arkadaşın?" diye sordu ve ondan nefret ettim. "Seni her yere getirmek her zaman çok güzel. Biyenalı'yı nasıl eğlendin? Arsitektlerin her iki yılda bir kez

sanatçılar arasında hala sosyal bir önemi olduğunu iddia edebileceği bir an. Ama bilmiyorsun, değil mi?

Tabii ki beni küçük düşürmek istedi, yaşlılar gençleri incitmeyi sevdiği gibi. Ama ben de onun aşağılık bir versiyonunu gördüm; anladım, ancak bir an için, o beni reddetti çünkü bir parçam onun olmak istedi. Yüksek, parlak, başarılı. Bir erkeğin güçlerinden uzak.

Ben de sana kıskanıyorum, biliyorsun. Eminim hayatın içinde unuttum ve sen de farkındasın.

O zaman bilmiyordum. Bilgeliğini fark etmek için çok saf bir kadın. Kendi cahilliğime

doğru beni gördü. Kendimden uzak kalmam, arzularımın uçurumunu takip etmek istemem için şanslı olduğumu. İşte buradasın, dedi gözü, sütlü bebek. Ve belki de bu bir uyarıydı: Çok ileri gitme. Ateşe dokunma, yoksa yanarsın.

O, kendisini iyi bir şekilde görmemi istedi, bu yüzden uygun bir arka plan bulmak için bir görev yapmaya başladık. Çok gösterişli değil, çok basit de değildi.

Birini yedim, dedi kırmızı saçlı bir garson, göz kırpıp bana baktım ve ben de yaptım. Ağzımda dumanlı tad yabancıydı. Ekstaz akşam yemeğimizi hatırladım, saçımda

kar vardı ve ağzım mide bulantısı ile şişmişti. Marlowe'nin arkasına binmiştim, dikkatle yapılmış saçlı kadınların arkasına koşmuştum, sıkıcı mimari elbiselerinde. İpekleri fırçaladı ve lümeni, çiçekleri doranger parfümlerini içti. Bazı kadınların göz kapağı, tüm senaryoya utandığı gibi, servetten ve önerdiği şeylerden korkmuştu. Binalar ve kitap anlaşmaları hakkında konuşmuşlardı. Profesyonel bir şaka. Ben gülümsüyordum ve beyaz dişlerle karşılanmıştım. Neredeyse acı bir klisheydi.

Bir erkek smoking ve Venedik maskesinde bağırıyordu, üfledi ve Marlowe ona doğru koştu.

Yüksek, yumuşak bedenleri kucakladı. Enerji parıltısını kıskanarak peşinden gittim. Adam zincir sigara içen biri gibiydi. Elini sıktı ve güldü, sonra Marlowe'ya döndü ve dedi, "İş nasıl gidiyor?"

Marlowe, "iyi, iyi" dedi ve kulağına fısıldadı ve dağıldık.

Yatak odalarını inceledik.Şato hayal ettiğimden çok daha küçüktü, odalar kırmızı iple bölünmüştü.

Burada prensesler yaşıyordu. Yemek odasından, ayakkabılarımızın altındaki parketin parlaklığıyla, gruplar arasında gülümseyerek bir odaya girdik.

Bu piyanoyu görmek çok inanılmaz değil mi? Piyanoya bakıp başımı kırdığım için hiçbir şey hissetmedim. Bana inanılmaz geldi. Kimsenin böyle yaşadığı. İnsanlar burada yürüdüler, krallar ve kraliçeler. Elleri yardım ederek. Geçmişi eğlendirirken bile kendimi bu kalein merkezinde hayal edemiyordum. Kendimi bir sanatçı olarak bile değil mutfakta gördüm.

Marlowe'nin İtalyan mimarlığının başyapısı olarak nitelendirdiği küçük spiral merdivenin üzerine yerleştik. Yukarıdan aşağı bakıldığında Fibonacci spiralinin izlenimini sağlayan.

Yıllar sonra, resimleri geliştirdiğimde beni etkileyen o değildi. Benimkiydi. Ben tam olarak merkezde olmayan pembe sateen elbisemle merdivenlerde oturuyorum. Karanlık kıçlarım neredeyse düz görünüyor, bir tarafa çekiliyor. Kırbağımdan biri omzumdan kaydı. Bu resimde erotizm olmadığını gördüm.

Evin bahçesine döndüğümüzde, ekstazi almak kötü bir fikir olduğunu fark ettim. Bu yolculuğu gölgeye alan korku sertleşti. DJ müziği hızlandırdı. Bir vinilden diğeriyle değiştirdi. Tekrarlanan minimal techno'nun basosu ve vurusu kaygılarımın artmasını sağlayan bir olay ufku oluşturdu. Ağaçlar

rüzgârda titriyordu. İnsanlar dans ediyordu. Işık yeşil kokteyller içti. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarımın karşısında dalga sesini duyabiliyordum. Burnumu sildiğimde, burnumun arkası kanlıydı. Yüzlerce kez banyoya gittim, pantolonumu ısırıp ısırıp ısırıp ısırıp ısırıp ısırıp ısırıp ısırıp duran ayna önünde durdum.

"Sen mimarlardan mısın yoksa edebiyat çalışanlarından mısın?" diye sordu.

Ben bir şey değilim.

Güldü. İltimaslı biri, umarım?

- Ne için hırs?

Yani, bunu bir ağ etkinliği olarak kullanacak kadar akıllı

mısın? Adam bana Venedik maskesini tekrar bağlamasına yardım etmemi istedi.

İyi, sanatçı olmak istiyorum. Sesimin çırpınması beni rahatsız etti. Denize bakarak, kocalarının dönmesini bekleyen iki eş gibi durduk.

Ne tür bir sanatçı?

Kanlı servetimi burnuma tuttumca, elimin titriyor olduğunu fark ettim. Bir fotoğrafçı. Ama bilmiyorum. Gerçekten profesyonel fotoğraf çekmedim.

Bu kalede olağanüstü bir mutluluk duymuş olmalısınız. İyi açılara, tarihi arka planlara dikkat çekti. Rilke ve Hugo von

Hofmannsthal'ın orada yazdığı ve birçok görsel sanatçı ve entelektüelinin oraya sığınmış olması.

Ben sessiz kaldım, gözlerim denize dikildi. Mürekkep rengi siyah-maviydi. Fırtına içinde

dalgalara çarpıyordu; bazı dalgalar spotluğa yeniden odaklandı.

Deniz çok büyük, dedim, nefesimden çıkıp, başım titriyor.

Bir bardak su ister misin?

Herkes neden bana hep iyi olup olmadığımı soruyor? Servetimi yere attım ve çantamda sigara aradım.

Burununuz gerçekten kanıyor bayan, adam dedi.

Deniz, dedim ya da söylemedim, içinde kötü bir kuvvet titreyor. Ondan çok korkuyordum. Çok korkmuştum ve kayaya bakınca, kayalıkları koruyan karanlık su, soğukta kokan çalılık bir görüntü ortaya çıktı.

Hayatım, iyi misin? Adam bana tekrar sordu, bu sefer daha acil bir şekilde.

Eski harabelerin şovunu izledim, şimdi yapay sarı lambalarla aydınlatılmıştım ve aniden her şey boğazıma çarptı, hap ve Venedik'teki kiliseler ve küçük göz alıcı somon ve taksi şoförü, "Ağabeyimi öldürdüler"

diyerek, ağzımda bulunan bileğe elini bastırarak balkondan ve avluya ve başka bir balkona doğru hızla yürüdüm ve hiçbir şeyi bağışlamayacak olan Tanrı'yı hatırladım. Durduğum uçurumdan bakmaya çalıştım ama sadece deniz köpüğü gördüm. Okyanusun sapık, temel şoförü, her şeyi doldurdu ve bildiğimi söyledi.

Hayat benim içimden akıyor ve bunun karşılığında ruhum bu hareketi tercüme etmek için sıkıntı çekiyor. Bir kısmını gerçekleştirmek için. Benimle pek ilgisi yoktu. Doreen'in gördüğü gibi bir uçurum görmedim. Marlowe'nun gördüğü gibi. Ya da düşünen, tam olarak

deneyimleyen Elias'ın bile. Tüm hayatım boyunca dışarıdan dans ettim, içine baktım. Bir uçurum gördüm ve uçurum oldum. Bir parçam kayboldu. Genellikle kendimi bu şekilde kaybettim. Ve daha önce de oldu. Çocukken evime gittim, bu parçamın nereye gittiğini, kayıpı nasıl geri kazanmaya çalıştığımı anlamaya çalıştım. Ve sanat, düşündüm, doğru görüntüyi nasıl bulacağımı, doğru kompozisyonu nasıl bulacağımı anladıktan sonra, kayıpı bir parçaya dönüştüğümü anladım, hayatımın bir parçası haline döndüm. Kaybedilen bir parçası. Ama bu beni bir kez daha yakından Tanrı'ya yaklaştıracak bir şeydi.

Ama bu, beni bir kez daha yakından yaklaştıracak bir şeydi.

KÖZÜMde ağırlık bir şekilde basıldı ve ağzımda acı bir lezzet vardı.

Beni bir bankaya kaldırdı. Şimdi neden ağlıyorsun? Denizi görmek istemiyor muydun?

Ama aslında orada bile değil, açıklamaya çalıştım.

Tanrım, neden üzgünsün?

Misafirhanedeki banyoda saçımı taradı, bana limon çayı getirdi. Orada bir çocuk gibi titriyorum ve konuşamıyorum. Yapabileceğim tek sözler üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm. Saten elbisem kırılgan, iç çamaşırım yerde yatıyor,

lekelendi ve görünüşü beni utandırdı. Konuşuyordu ama kelimeleri hatırlamıyorum, bu kadar sık olduğu gibi. Tek hatırladığım, beni rahatlatmak için çabaladığı hissi, yüzünde kötülük olduğunu. Omuzumu sabunla ıslatmıştı. Çenesinde köpük.

Daha sonra yatakta yattığımızda bana döndü ve beni sarstı.

Nedir yanlış? Bana neler olduğunu söyleyebilir misin? Neyin yanlış olduğunu anlamıyorum. Sonra gördüm ki, bombast ve sadizm altında, her şeyin onunla ilgisi olduğunu ve her şeyin onunla başladığını düşünen korku saklıydı.

"Ne var?" dedi, sesleri kağıt ve karanlık.

Ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım, nefes almak için birkaç dakika aldı, sonra da bir yeraltı ve soğuk bir uykudan uyanmış gibi, "Yalan söyledim.

Yirmi Üç

9/11'den sonra her şey yanmıştı. Sadece kuleler yok olmadı, bu kulelerde kaybolan binlerce insan, ofis çalışanları ve temizlikçiler ve garsonlar ve bugüne kadar gömülmemiş çocuklar, metal ve kül ve plastik parçalar ve kemik tozuna erimiyor. Olay etrafındaki her şey de bozulmuştu. Bir kasırganın gözü gibi her şeyi yavaş ve yıkıcı yörüngesine yükleniyordu. O gün ilk kez televizyonda kendi ülkemden bahsettiğimi gördüm.

Tek başıma tek başıma eve geldim. Boynumda soluklu bir koyu-mavi Digimon anahtar zinciri asılıyordu. Kendime Nutella ekmeği yaptım.

Daha sonra babamın zihninde teoriler ortaya çıktı. Bana belgesel filmler gösterdi, bana sır tutmaya yemin etti. Videoları sunmadan önce perdelerini kapattı, bu da beni hep garip görüyordu, çünkü hayal edemiyordum: bir dairenin yedinci katındaki pencerelerden izlendiği korkuyu hissetmiş olmalı.

Saldırıdan sonraki haftalarda, bir Belçika kasabasının dışında sığınmacıları barındıran binalardan biri yakıldı. Suç

yapanlar skinhead bile değil, sadece mahalle çocuklarıydı: bir şehir meclisinin genç sarışın oğlu ve okul arkadaşları. Mahkemede, çocuk, kırmızı yanakları ve kırmızı yanakları ile, koluna baktı, "Üzgünüm; halkımızın orada yaşadığını bilmiyordum; sadece yabancılar olduğunu sanıyordum. İki çocuk öldü. Haberlerde, küçük bir mavi ceket ve binaların yakılmış çatısının dışında bir çırpınlık görüntüsü gösterildi. Gözleri o kadar büyük ve siyah ve nazik ki, büyük bir gerçeğe ihanet ediyorlardı. Kulaklarını ne kadar büyük olduklarını görüyordu. Bütün etleri kanla pompalayarak, tüm kalpleri ne kadar büyüktüğünü

görüyordu. Kuzenim cebine saman yumruklarını bastırdılar, ya da onlardan biri boynuma kar atıyordu. Dua çağrısı. İmam, akırlı, şarkı söyleyen sesi, cami tarafımızdaki konuşmacılar aracılığıyla yayınlandı. Kadın tarafı, dev beyaz perdenle bölünmüştüğü. Kulaklarımı kapalı tutarak, annem gülüyordu. Teyzem, şeytanın sahip olduğu şişman, egzotik kuşlar gibi soğuyordu ve fısıldıyordu. Babam ne yaptı, diğer tarafta altın atıyordu. Kışın, çırpılmış ellerini görebilirdiniz, eski bir tabaka Grathus toprakları çırpmıştı.

Ama gerçek saldırı sırasında babam Kaliforniya'daydı. Hâlâ

kağıtlarımız yoktu ve bir ay boyunca ondan haber alamadık ve annem uyurken bağırmaya başladı. Onun korkularını anlamadım, kayıpları duymadım. Altı ay sonra iki siyah sert kabuğu çantayı taşıyarak kapıdan girdi ve ipliklerle doldu. Eski trenç mantosu yabancı kokuyordu, toz ve lavender gibi.

Böyle yaşayamam dedi ve bir hafta uyudu.

Swastikalar kapılarımıza işaretlendi, salon boyunca skinheads bizi öngörülebilir küfürlerle selamladı. Lanpükistan gibi kelimeler kullanan pembe zincirli köpekleri bize bağırıp çırpıyordu, dairelerinden techno çırpıyordu. Furtları ile takıntılı

olan Frau Storz, bizi siyasette mevcut eğilimden habersiz olan Doğucu dedi. Davranışları bir rahatlamaydı. Farklı bir yüzyıldan gelen bir çekicilikti. Kendi içinde daha dostça değil, ama daha estetik bir dünya görüşüne eğilimliydi. Lampukistan gibi kelimeler kullanan satir ve komediler, mavi burkalar altında kıllı maymunlar kullanıyordu. Babamın El Kaide'da olduğu hakkında bana sorgu yapan öğretmenler. Ne sıklıkla dua ediyorsun? Tanrı'nın adı nedir? Her gün haberleri okumaktan korktuk, başka bir Afgan adamın din adına bir terör eyleminden korktuk. Annemle birlikte bizi dinlemiş ve bir başka

bir yerde, bir başka bir yerde, bir başka bir yabancı kadının, yani El-Koliba'dan geldiği, bir başka bir yerde, bir başka bir tokosistine, bir tokosistine, bir tokosistine, bir tokosistine, bir tokosistine, bir tokosistine, bir tokosistine, bir tokosistine, bir tokosistine, bir tokosistine, bir tokosistine, bir tokosistine, bir tokosistine, bir tokosistine, bir tokosist, bir tokosist, bir tokosist, bir tokosist, bir tokosist, birist, birist, birist, birist, birist,ist, birist,ist, birist, birist,ist, birist, birist, birist,ist, birist, birist, birist, birist, bir

birist, birist, birist,

okulun soluk koridöründe bir sahne, bahar, karın içindeki ilk yeşil fısıltılar. Kırmızı pıhtıyalar olan bir kız nereden geldiğimi sordu ve ben dedim: İtalya. Evden yüzlerce mil uzakta, istediğim kişi olabilirdim. İspanya'dandım.
Kolombiya'dandım. Adımı kimseye söylemedim. Nilab Haddadi.

Okul yılında, inanmaya başladığım filmsel bir yanılsıyla, kendimi bir kozon gibi hissettiğim bir aileyle, inanmaya başladığım bir aileyle, beninkinden daha sağlam, daha dünyevi bir aileyle. Benim isteklerimi kabul eden bir aile, minikört giymek, erkek ve hatta

kızları öpmek isteklerim. Berlin'deki yüksek tavanlı bir dairede ebeveynler, batı kitapları okuyan ve ben de katılabileceğim entelektüel tartışmalara sahip doktorlar ve ebeveynler.

Sonra 15 yaşındayken büyükbabam öldü ve cenazesine gitmemek yerine bir rave'ye gittim. Vücudum bir ormanda çarpıyordu, ağaçlar ayna parçaları ve çöplerle süslenmişti. Cüzdanlarımda haftalarca parıldadı. Yüzümün sağ tarafında güneş yanığı vardı. Annem çirkinliğime bağırdı ve ona güldüm. Bir yıl sonra, onu gömdük.

Annem, evde yaşadığım yıllarda benim kadar yalnız olan,

gece boyunca dairesini çevirip telefonun yanında otururdu, telefon hiç çalmadı. Bu saatler başka hiç kimsenin uyanık olmadığı saatlerdi. Annem ve ben, uzun siyah saçlarıyla. Onun hareketini dinledim, nefesim onunkiyi taklit etti, ağladığı sırada ağlamalarım onunkiyle eşzamanlıydı. Anlamadığım şeyler için bağırırdım, ikimiz de uykudan mahrum kaldık ve günlerimiz kazasında sarılmıştı, zihnimizin çalışmalarına karşı zayıflaşmıştı.

Babamı aradığında kimse cevap vermedi. Ayın son haftasında biz çilek jambası ile bir patates yedik ve şaraptan su içtik. Kessel'de ısıtıp aynı çay

torbalarını üç veya dört kez tekrar kullandık. Sabrina'dan yardım istemeyecek kadar gururluydu. Annemle birlikte soğukta, yağmurda, yazın ızdıracak sıcakta kilisenin önünde oturup yiyecek bankasındaki kutuları topluyoruz. Öğleden sonra onu gri şehir manzarası üzerinde güneş battığını gördüğümde ne hissettim? Aşk, evet, aşk.

Ertesi sabah, yumuşak bir yağmur gökyüzünü dalga geçirdi. Marlowe'a hayatım hakkında ne kadar şey açıkladığımı bilmiyorum. Bütün gün konuşamadım. Bağlantımız kırılmıştı, rüzgârın etkisiyle. Trieste şehir merkezi boyunca

yürüdük, yerel bir grup Britney Spears'ın Oops'un İtalyan bossa nova kapakını çalıyordu. . . .

Misafir evindeki küçük ısıtıcıya karşı her şeyi kuruttum. Sonra Berlin'e dönüş yolculuğunda otobüs, tren, sırt çantası kemerlerinin altında omuzlarım ağrıyordu. Bir ayakkabımı kaybettim, geri döndüm. Bana bağırıyordu. Milan Malpensa havaalanının parlak devesi. Gökyüzü patlaması, poliester koltukları. Marlowe beni uçuş boyunca görmezden gelmekteydi. Bir bebek bağırıyordu. Yine gri, korkunç şehrime inip gidiyordum. Berlin'e inince, gökten daha fazla yağmur yağdı.

Fırtına uğradı. Oh, Tanrı unuttuğu havaalanı.

"Kafeye ihtiyacım var" dedi Marlowe çantalarımızı aldığımızda. Kiosk'e gidip kahvaltı aldım. Çatı altında durduk, Marlowe içkini içiyordu, çok sessizce. Sigara içiyordu ve ben yerde yağmur havuzunu izliyordum.

Bir taksi alalım, dedi, ama ilk biri gitti. Sonra bir başka. Önümüzde sırada siyah şemsiye altında dört kişi vardı. Birbiri ardına, vanilya renkli taksiye kayboldular.

Sonunda sıramız geldi. Şoföre bakmaktan kaçındım. Bagaj açıldı ve arabaya bintim. Taş kertenkele kokusu, koltuk

üzerinde asılı pelisi pulover. Stereoda Pers müzik çalıyordu, ama bu beni yeterince endişelendirmedi. Önümde ne olduğunu fark etmemek gibi gözlerimi kapattım. Marlowe iki çantayı da arkaya koydu ve siyah trenç mantığını, siluetini, yaklaşmakta, yaklaşmakta gördüm. Musky yağmur kokusundan dolayı kendini köpek gibi salladı.

"Friedrichshain'e" dedi Marlowe.

Şoför "Peki" dedi. "Hangı sokak?" İçgüdüsel olarak gözlerimi açtım. Sesin tanıdıklığıyla gözlerimi kaldırdım. Kık, neredeyse Fransızca gibi gelen aksan.

Şimdi, geri dönüşü olmadığını biliyordum. Sanki hayatım boyunca onu bekliyordum. Amcam Rashid'in gözleri bana arka bakış aynasında bakıyordu.

Yirmi Dört

Ve sen gerçeği bileceksin, ve gerçek seni özgür kılacak. Kutsal Kitap şöyle diyor, bir keresinde bir papaz hizmette fısıldadı, bana gönderilen çocuk psikoloğunun karanlık koridorasında dikilmiş mektuplar asmıştı.

RASHID BİRİMİN bana arabada kalmamı söyledi. Bu adam kim? Marlowe sordu, sonra camdan baktı, başını sallayarak, dudakları hafif bir gülümseğe dönüştü. Ona cevap veremedim. Bunun yerine, meraklı olarak,

onu amcamın gördüğü şekilde gördüğüm Marlowe'yu inceledim. Diğerleri onu gördüğü şekilde. Venedik'teki asit yolculuğumun sonundan gelen görüntü: saçında gri çizgiler; alınının derinliğini etkileyen çizgiler. O yakışıklı ama aynı zamanda biraz fazla yaşanan biri gibiydi. Bir öğleden sonra güneş koruyucu olmadan güneşten dışarı çıkmıştı. Öfke ve gerçek bir şey ışıldıyordu. Ama onlar, çocuklukta bile kötü tohumun orada olduğunu görmediler mi?

"Besharm hasti", dedi, yüksek sesle ve güvenle. Utanmıyorsun. Ne kadar alay ediyorsun, cevap vermek istedim. Utanıyorum, senin yeğenim olmaktan

utanıyorum. Yağmur azalıyor, gökler çim ve antik gümüş renginde. Göğsümde yumruk atıyormuşum gibi hasta hissettiğim o binalar. Jackie, sokakta yatarken fırıncılık kedisi. Bir zamanlar içindeki Filistinli çocuk, iç çim içi içiyor ve başını başını salladı. Sonra bir süre kalkıp bana bakmayan Rashid'in yanında duran bir ağabeyi. Bir sinek kırık ampuluya karşı üfledi.

Merhaba çocuk. Ne Rashid ne de ben bir kelime etmedik.

"Nedir?" diye sordu. Gözünü göremiyordum. Bunun yerine odama kaydım. Kedim yatağıma atladı ve karnı göstererek miyu yaptı.

Sıcak bir ev ve mutfak adası ile beyaz karnıma şapşırırken fısıldadım. Koridorda babamın ve Rashid'in sesleri yabancıydı, sanki onları hiç tanımıyordum. Çocukken, gerçek ailemin beni bir yerde, büyük, sessiz bir ev ve mutfak adası ile beklediğini umuyordum. Güneş ışığı ve liberal kurallar ile. Çocukluk yatak odamın eserlerini incelediğimde neredeyse güldüm. Çiçek çarşaflarım. Duvarımda Goethe'nin sözleri boyanmıştı. Sturm und Drang'ın şairleri kadar yaşamak ve kendini hissetmek isteyen bu kız kimdi? Kimdi hiç o kadar genç ve bu kadar imkansızca naif?

Şaşırtıcı bir şekilde, oval aynanın önünde durup, yansımamı bir fotoğraf gibi inceledim. Saçlarım daha uzun, daha düzdi. Çenes kemiklerim daha keskindi. Bebeğimdeki yağımı kaybettim. Gözlerimin altındaki gölgeleri. Ama hareketli resim çabuk geldi. Babam köşede ortaya çıktı. Sadece vücudunun o kadar yakın olduğu zaman döndüm ki derisinin altında çırpınan öfkenin ateşlerini kokuyabiliyordum, ama o zaman bile ona bakmaya cesaret edemedim. Bunun yerine, yeşil ayakkabılarına odaklandım.

Üzgünüm, çırpıldım. Ne cevap verdiğini hatırlamıyorum,

sadece sağ yanıma yumruk atınca elinin topuğunun çarpışmasını.

Üzgünüm baba, tekrarladım.

Bunu anlamıyorum . . . bunu hiç anlamadım. Niye beni öldürmeye çalışıyorsun? Babam kapıyı kapatarak gittikçe kedi yatağından çerçeveye atladı ve korkunç bir şekilde ümitsizliğe kapılıp mewl etmeye başladı.

Dört gün benimle konuşmadı. İlk iki gün boyunca telefonumu ve dizüstü bilgisayarımı ele geçirdi. Ben çocukken: yerle birimlendim. Günün büyük kısmında terli, yağlı çarşafların altında kaldım. Kitap okudum ve bazen cüzdanımda sakladığım çantadan küçük bir satır içtim. Hız kalbimde kalktı. Bir

zamanlar orada hayal ettiğim diğer hayata gülümsediğim Londra tekliflerini sona erdirdim. Kedim göğsümde kurabiye yaptı, elimi kazıktı.

Ailen için hiç saygı duymadın mı?

Nadia'ya yaptıkları gibi bana da yapmadılar. Hiçbir müdahale yoktu. Onur öldürme tehdidi yoktu, gerçek bir dövme yoktu. Sadece amcamlar geldi, başlarını salladılar. Bir cenaze sonrası gibi pistaşyaları patlattılar ve babam için yemek pişirdiler. Odaları mümkün olduğunu unuttuğum canlılıkla doldurdular. Kapıda durup Sabrina'nın pahalı yeni BMW'si hakkında dedikodu ettiler. Günlerimi oud ağır

parfümlerle doldurdum. Bana ailemi utançlandırdım. Babamı öldürdüğümü söylediler.

Sadece Sabrina benimle gerçekten konuşmaya cesaret etti. Yatağımın ayağına gelip üfledi. Parmaklarını saçımı fırçaladı.

"Annenin seni özlediğini biliyorum" dedi ve gözyaşlarım boğazıma, gözlerime döküldü.

Ne yapardı? Sorduğumda sesim çok zayıf.

Sabrina soğuk ama sakin bir sesle geldi. Bana kızgın mı diye merak ettim. Annen karmaşık bir kadındı. Ama güçlü bir iradeliydi, çoğu zaman kendi zararına.

Bir daha doktor olarak çalışmaya bile son vermedi. Ben bir bez aldım ve burnumu uçurdum.

Sabrina bir an durdu, sonra elini çekip saatini kontrol etmek için elini tuttu.

O'nun hayatında gerçekten anlamadığınız şeyler var, bu yüzden güçlü ve zayıflık hakkında bu büyük ifadeler yapmayın. Savaştan geçtin mi? Evinizin parçalara ayrıldığını gördünüz mü? Ailen Kavül'de çok uzun bir süre kalmış olabilir.

Bana şaşırtıcı bir görüntü geldi, her zaman doğal olarak kabul etmiştim: ailemin oturma odasında siyah ve teratöte kapakları ile yığılmış yabancı

kitaplar. Umberto Eco'nun Gül'ün Adı'nın bir çevirisi. Altın harflerle çizilen deri omurgalar, çiçek yaprakları gibi ince sayfaları olan sözlükler. Annemin bu yasal yazılı tavlaları. Kabul'daki güneşli mutfağında, işe gitmeden önce kahveye süt döktüğünü düşündüm.

Sabrina, bu insanların, benim halkımın daha iyi bilmediğini anlamam gerekiyordu. Onlar bir aile onurunun bakıcısı olan kızların olduğu bir ülkeden geliyorlardı. Kabul'de, birçok öğrenci siyasi tutuklu olmuştu, bunlardan annem de vardı. Hapisteyken kendimi tekrarladım. Benim yaşımdayken kısa bir süre için. Ve bana

gençliğinin asla bilmediğim yıllar ve dönemleri olduğunu anladım. Bana hiç söylemediği şeyler, gece çığlıklarının ve ağlamasının kapsamadan karanlığında asılıyordu. Annem annem olmadan önce tam bir hayatı vardı; iknalar, arkadaşlar, koştuğu sokaklar. Saçlarını fırçalamak, makyajını soğuk suyla yıkamak.

Annen seni göndermek için çok isteksizdi, ama o bile senin için burada yeterince iyi ya da güvenli ya da sessiz olmadığını biliyordu. Başarılı olmanı, mümkün olan en iyi fırsatlara sahip olmanı istiyorduk. Hep çok algılayıcı, çok dürtüsel ve öfkeliydin. Bir kolay çocuk

değildin. Bir noktada, orada daha mutlu hissedebileceğini düşündüm.

Orada daha mutlu olurum.

Bir de Werther'in masasında kendini vurduğunu düşündüm, Emilia Galotti de önüne yayıldı. Bütün o aptal kitaplar, tek arkadaşlarım. Gözyaşlarımdan hiccup etmeye başladım. Küçük bir gülüş boğazımdan kaçtı.

Ağlamayı bıraktığımda bana sordu. En azından iyi bir adam mı?

Omuzlarımı yumdum.

Umarım sana iyi davranır. Umarım iyi bir insandır.

Babam dairesinden ayrıldığında, o asılı anahtar

zinciriyle kapıyı dışarıdan bir gardiyan gibi kilitledi. Onu Marlowe veya genel olarak erkekler hakkında bir kez bile bir şey söylemesini duymadım. Bana televizyonun önünde soğuk bir fincan çayının üzerine eğilip konuşunca, kırık bir istifa ile konuşmuştu. Ona acıyordum, bu dul, sadece bir çocukken ona verdiğim yeşil ayakkabılara çok bağlıydı. İç ayakkabılarda karanlık ayak izi. Babam beni bir gün Amerika'ya, hayallerinin ülkesine gideceğime umut ederek iki dilli bir okula göndermişti. Onu koridorda o yorgun gözleriyle gördüğümde, babasının yazısını yazdığı kafka hakkında düşündüm.

Konuşmama izin vermedi ama bir dakika boyunca orada durduk, karanlık koridorda iki kişilik baba ve kız, şiddetsizce dokunarak.

Dördüncü Kısım

Yirmi Beş

İYUN ayında babam ev hapsimi kaldırdı, böylece tekrar işe gidebilirdim, ama bir ay boyunca gelmediğim için işimden kovuldum. Patronum bana bir zarf içinde doldurulmuş son ipuçlarımı taşıyan mektubu verdi.

Doreen bir keresinde şöyle demişti: "Şiddetin gerekli olduğu iki şey var: kapitalizmi devirmek ve sevgi". O güldü ama gözlerinin aydınlandığı şekilde ciddi olduğunu biliyordum.

"İfantasyonunuz bundan daha büyük olmalı" dedi. O yılın başında Marlowe, bana bir keresinde bahsettiği anarko-komünist özerk bölgeye hepimizin bu festivale gitmemiz konusunda ısrar etmişti. Sonunda, şiddet olmadan, yürütme güçleri veya hükümet olmadan, polis olmadan, bir ütopya yaratmanın mümkün olduğunu görebildim. Bir tür komünist piyango yoluyla kendisinin, Eli, Doreen ve benim için biletler satın aldı.

Venedik'ten döndüğümden beri bir ay içinde Marlowe'a özür dilediğim bir e-posta yazdım. O, gerçek ve benlik anlamı hakkında bir makale ile yanıt verdi ve

sonunda, "Hiç kimseyi tanımayız". diye sona erdi.

Ama şimdi, RAF veya diğer aşırı sol teröristler hakkında okurken, parıldadım. Meena Keshwar Kamal'ı düşündüm. Fotoğraf albümümüzde bulunan portreni çıkardım ve annem için aptalca ve duygusal gözyaşlarını ağladım. Bir zamanlar gençken devrimci bir kişiyi tanıyan bu gizemli kişi.

Eli's Studio Apartment'da sigara dumanı ve toz kokusu vardı. Kulübede kutular ve çantalar karışmıştı. Ben girdiğimde yeşil bir şahın kutusuna bir avuç kitap koydu, sonra mutfağının içine kayboldu. Minimal teknoloji, sokaktaki

heyecan verici kokofoni ile karıştırılmış olarak yükseldi. Yatak yapıldı ve yatak üstü de düzgün katlanmış giysiler toplandı. Mutfağdan bana ne olduğunu sordu ve sadece gülerek cevap verdim, hareket ediyor mu diye sordum.

Eli içeri girdiğinde iki bira şişesi taşıyordu. Sorularımı saptıyorsun. İkimiz de kaçınma oyununda mükemmeldik. Ben de kırıklık çeken gri kanepine battım. Slouching, o diğer ucunda çöktü, bana şişelerden birini verdi. O günlerde her zaman giydiği gibi giydi: ince kotak ve siyah bir süveter.

İş nasıl gidiyor?

Sustu. Bir bira yutup sigara yaktı. Paketten bir tane daha çekti ve bana sundu. Uzun NIL elimin ellerinde yatıyordu. Bıktım, dışarı çıkmak istiyorum. Bu parti çok fazla. Bıktım.

- Kovuldum.

- Oh.

ve ben Afganım, bu yüzden bu kadar. saçlarımı düşürmek ve at kuyruğumu yeniden yapmak için zaman ayırdım. ona mesaj gönderdiğimde, sadece sorun olmadığını ve benimle ilgilendiğini, beni görmek istediğini söyledi. Ama daha da önemlisi, hızla içmeliyiz mi?

Eli bana bir kazıklanmış Pink Floyd CD kafesini vermeden

önce tereddüt etti ve üzerine bıraktığım küçük uyuşturucuyu boşaltıp parçaladım. Gözlerine kavuşmaktan, hoş olmayan bir şey söylemekten korktuğum için duvarlarını inceledim:

Marlowe taksiyle ilgili hikayeyi anlattı.

Bir satır içtim ve gülmeye çalıştım.

Kosovo hakkında şaka yaparak Balkan ülkelerinin Avrupa'nın içinde olup olmadığını tartıştı.

Şimdi bu konuyu anlatacağınız başka sırlar var mı? Eli sigaralarını yere bir bira kutuunun ağzına vurdu, sonra arkaya eğildi ve kollarını kesti.

Ama ilk olarak annem öldü.

Bunu zaten biliyordum. Unutmuşsun diye bir ölü babam var.

Gerçekten ölü anne babalar kulübüydü, değil mi? Rekord oynatıcıya doğru yürüdüm ve güvertede dönen vinil'e baktım, iğne plastikin karanlık manzarasını çizdi. Ana kartadaki ses sesini yükselttim.

Herkesin en az bir ölü ebeveynine ihtiyacı var. İlk gülüş çilek bir sessizlik kuyusuna dağıldı. Vücudumla ne yapacağımı bilmeden kanepeye geri döndüm, yanına oturdum. Seksenlerdeki Kreuzberg'i, davul makineleri ile müzik yapan tüm o ucubeyi ve SO36'da oynayan

Einstürzende Neubauten'ı düşündüm.

Nila. O, sırt elleriyle yanğama dokundu ve iyilik içimde bir kapı açtı. Gözlerimi elmağımla sürdüm.

I can't believe I'm crying.Birileri bana kökenimin gerçeğini anlatınca hâlâ birçok savunma vardı. Utanmıştım. Büyük itiraflarımdan sonra Romy, ailemin nereden geldiği umurunda olmadığını, beni her şekilde sevdiğini mesajladı. Daha sonra telefonda, "Her zaman seni varsaydık . . . . bilmiyorum.

Eli kolumu omzumun etrafına koydu. Tek acınacak şey Yunanlı olduğunu gösterdiğin.

Ben de ona benzer bir şekilde, hiçbir şey olmamış gibi, insanlara hep Afgan olduğumu söylediğim gibi hareket etmek istedim. Uzun e-postalarda Doreen, geçmişimdeki kızlar için kimlik krizlerinin ne kadar yaygın olduğunu belirtti. Ama genelleştirmeden önce, bu konuda bir kitap okudum ve bana Frantz Fanon ve kendinden nefret eden Siyah veya kendinden nefret eden Yahudi hakkında ayrıntılı paragraflar gönderdi.

Bu arada, taşınıyorum. Eli'nin kapı çanı çalmıştı ve koridorda kayboldu.

"Senin için mutluyum" dedim kurak bir şekilde. İlişkilerin normalliğinden, Eli'nin

parmaklarımdan kaymasından kıskanıyordum. Rico içeri girerken, öğrencileri genişleşiyor. Pencereden dışarıda, akşama gökyüzünü mavi çizgilere ayırmış ve Skalitzer Straße'da kayganların bağırıp bağırıp bağırıp

Evet dedim. Gerçekten konuşmak istemiyorum.

Bana bir tane ver. Ona bir sigara verdim.

Evet, Tanrım, savunmacı bir şekilde söyledim.

Bu yüzden Afgansın. Osama bin Laden gibi. İsmi söylediğinde Rico Arap olduğunu düşündüğüm bir aksan aldı. Ama bu, Hollandaca ya da Nordic gibiydi. Boğazında çok fazla iş vardı.

Sürekli itirafdan bıktım ve Rico'nun aptallığından hayal kırıklığına uğradım. Eli'nin, "Osama Arap'dı, sen aptal" demesi ne kadar sürdü?

Rico bu sadece aptalca bir şaka olduğunu ısrar etti ve

Tamara'nın siyasi görüşlerinin paranoyak bir eğilimi tarafından tahrik edildiği ve muhafazakarlaşmış olduğu hakkında konuştu.

Bu arada, her zaman Pers kızlarının güzel kaşları olduğunu fark ettim. Rico dedi. Sırt çantasından bir torba sirke çipsi çıkardı, birkaç tane yedi ve sonra tekrar torbayı atıp attı.

Hepimiz güldük ama hâlâ acı çekiyordu.

Yah, Avrupalılar bu konuda pek iyi değiller.

Freud! Tüm Naziler? Eli yavaş bir döngüye dönerek sordu. Ve endişelenme Nila.

Rico, İran'daki opium çukurları ve Afganistan'daki papağanlarla parlayan sahalar hakkında konuşmaya heyecanlandı ve boynum çok sıcak oldu. Vücudumda hiç olmadığımı ya da bir hafta önce doğduğumu hissettim.

Gülüyordum ama sesim hâlâ dalgalanıyordu. Babamın şüphelerini hatırlayarak yere baktım. Anna ve Romy Prenzlauer Berg ağaçlarının altında böyle utançsız bir açıklıkla kucaklayarak. Belki de kitaplara güvendiğin kadar insanlara da güvenebilirsin. Ama henüz bırakamadım.

Sabah saatlerinde, bilinç 2C-B ile yağlandı ve 2 tüm turda

"Bohemian Rhapsody" dinledik. Eli'nin dairesinden ayrıldık. Kapıları kapalı barların ötesine geçtiler, yeni açılan fırınakların ötesine geçtiler. Görlitzer Park'ta bize gülümseyen Senegalli tüccarlar, ellerinde kahve. Yenilmez olarak, sırada bekleyen insanların sağ tarafına, misafir listesi çizgisine doğru ilerledik. Gəncliğimin endişesi geçti.

Doreen, yukarıdaki koridorda yüksek sesle güldü. Beni özlediğini söyledi. Pantolonunda büyük bir koşuşturma yüzünden soluklu ve soluklu dizini ortaya çıkardı. Kanın birazı üzerine döküldü. Bana yanak üzerinde bir öpücük verdi. Gözleri bana doğrudan odaklanamadı ve

varlığı hakkında belirgin bir rahatsızlık vardı. Çekiminden şerit düşmüştü, çenesine ruj sürükleniyordu. Hubba Bubba'yı çiğneyip bana tozlu tekerlekten bir şerit sundu. Bir Proustian madeleine gibi, o plastik ambalaj beni kuzenlerimle birlikte çocukluğumun derinliklerine sürükledi. İçki mağazalarında, büyük depolarda, karanlık zehir ve beton ıslak kokusu vardı. Hastalar, kenarlık çenesine çiğneyerek.

Marlowe beni gördüğünde dedi ki, "Burada tekrar buluşuruz.

Evet, yeraltı dünyasında.

Yanlış beyaz bir düğme indirgenmiş gömlek giydi, terle

şeffaf. gömlek yarı düğme açıktı, göğsündeki dövmeler ortaya çıktı ve altın parası eksik olduğunu fark ettim. Gözleri camlı ve taşlı görünüyordu. Bana bir eklem verdi, filtre ıslak ve iki farklı ruj rengi ile smeared. Saçlarımı, yanaklarımı dokundu. Doreen seni öptü. O benim tavşanımı öptü.

Beni tavşan yapmaya cesaret etme.

Gülümsedi ve deliklerinin görünüşü boynumda saçları ayağa kaldırdı.

Ben seni istediğim kadar tavşanlayabilirim. Marlowe elini uzatıp küpeye dokundu.

O, kulak lobumu yırttı ve ruhumun bir kısmı yerinden çıkmıştı ve odayı yukarıdan hissettim: sahneye ait renk tükendi, her şey gri ölçekte döndü. Marlowe ve ben, çıplak kemik aydınlatma ile aydınlanmıştık, az senetik erimiş olan, biz uzay-zaman kontinum dediğimiz her şeye. Arkasında, deri kaneplerde, arkadaşlarımız birbirlerini kumaş gibi sarmıştı. Kara kıyafetleri garip beyaz noktalarla vurgulandı. Sonra Marlowe, parmağını çıkarmıştı.

Marlowe, elektrikli bir devrede moleküller gibi sıcak bedenlerin kayış akımından takip etti. Kırmızı ışık altında bir adamın kendini vurduğu kilitsiz

bir kabin açtı. Kafası Hippolyte Bayard'ın Boğulmuş Bir Adam olarak Kendisini Portrelemesi gibi duvara yaslandı, kemerinin ucuna dişleri arasında sıkıştı.

Rico, Marlowe, Doreen, Eli ve ben banyoda bulunan metal kutuya yığılmış yağlı sardiler gibiydik. Rico kolunu omzumun etrafına sarmıştı ve saçımın bir kısmını öpmeye devam ediyordu.

Biz İspanyol değiliz, Rico'nun dillerinin seslerinden şikayet etmesinden sonra bir kız cevap verdi. Biz Katalanız.

"Tanrım, çok üzgünüm" dedi Doreen. Herkes gülümsedi. Ve Doreen ağzını koruyan bir çocuk gibi gülümsedi. "Başka Avrupa

ülkelerinden alay edemezsin. Biz Avrupa'nın en kötü ülkesiyiz.

- Merhaba Doreen, Marlowe dedi ki, elbiseni gerçekten seviyorum.

Do you do?Bağırsağı bir öğretmen tarafından çağrılmış gibi eğilmemiş. Eli'nin elini bıraktı ve bir düğüm çözmeye çalışırken bilezikine doğru döndü, sonra Marlowe'ye baktı.

Eli kaşlarını kaldırdı. Şimdi içebilir miyiz?

Marlowe işaret parmağından hareket etti. Herkes sabırlı olsun. Doreen annesi hakkında bir anekdot anlatmaya devam etti ve Marlowe dünyanın en önemli şeyi gibi dinledi.

- Hızlı ol lütfen dedim.

"Kızılcım küçük çocuk, Marlowe bana gizemli bir gülümsemeyle dedi. "Sende canavarı gördüm.

Bu ne demek oluyor?

Beni ona yaklaştırdı, Rico'nun elinden çıkardı ve fısıldadığında nefesini sıcak tuttu.

Bunker'in duvarları arasında yirmi dört saatten fazla uzanıp patladı. Zaman bir sabun kabarcığının kırılgan deri gibiydi. Ruhlar ayaklandı ve yaladı, göğüsler müzikle yükseldi, sapıklıklar çoğaldı, yabancılar birbirlerinin vücut kısımlarına dokundu, bir adam birinin pisini içmek için diz çöktü ve Marlowe

mümkün olduğunca uzun süre kalmamızı istiyordu. Yüzünde bir kararlılık vardı. Bu bir sınavdı ve ben zorluğu kabul ettim. Sodium ışığından atlayarak, tanıdıkların üzerine çarpıp, koltuklarımı hissetmediğim kadar dans ettim.

Eve gitme vakti geldi, çılgınlar, diye bağırdılar.

Biz hayvanlardık; çobanlık yapmamız gerekiyordu. Kendimi savunmasız ve açık hissediyordum. Sanki bir yanmış yara mikroskop altında incelendi. Tüm sırlarımızı saklamak için hiçbir yer yoktu, birbirimiz için büyütülüyordu: plastik bardaklar, küçük çantalar, palyaçıklar ve paralar ve iprensler ve yuvarlanan bayraklar, sigara

kemikleri, kimsenin çorapları. Mavi patent deri ayakkabı. Kondomlar kullanılmıştı. Parıltı ve duvarlara lekelenmeyen bir madde. Duygularım ani görünürlüğe uyum sağladı ve gördüğüm her şeyi kokuyabiliyordum. Balkondaki DJ, küçük gözlerini koruyup gözlerini korudu. Fetish salonundaki eşcinsel Vietnamlı ikizeler sarkınmış ve ters düştü.

Yirmi Altı

İYUN'DA o Pazartesi akşamının karanlık ışığında Marlowe çıldırarak dışarı çıktı, onunla bir kız sürükledi.Bundan önce onu fark etmemiştim.Büyük bir gömleğe giyinmiş, meme piercings ve bir buz kesilmiş. Herkes sözlerini çırpıyordu ve ben kıskançlığın zehrini dinlemek için çok yorgun hissettim.Sanayi parkının otlu genişliği boyunca yürüdük ve sokak lambaları birden açıldı, narınçalı balçıklarda dolaşan

böceklerin spiralları. Ben sivrisineklere ve kollara yumrukladım, alnımda bir el gibi soğuk, babamın endişesi. İki gün, ve ben hiç açmamıştım. Ve çok sık yüksekken, yabancılar eski koltuklarda konuşurken ve bana gülümseyen beyaz resimlerde gülümseyen, herkesin seslerini izleyen ve yorgunluktan dolaşan, ama herkesin uyku ve mirageyi izlemek için çok daha fazla zaman harcadığını biliyordum.

İyi misin? Eli sordu ve bana elden yuvarlanan bir sigara sundu.

Tabii. Ama yakıcıyı kullanmaya çalıştığımda elim titriyordu. Beton, ot, su kutuları, alüminyum foyli, yarı yedik

sandviçlerle dolu çöp kutuları. kırık içki şişeleri. Sınırsız tüketim eşyaları. Bir bebek arabası olan bir kadın yanımızdan geçti ve pembe, masum bir bebeğin yakınında olmak yasadışı hissetti. Saf, lekesiz bir bilincinin tabu rasa. Ben halka açık olmak istemiyorum. Tüm bu normal insanlar beni deli hissettim.

Marlowe bizden birkaç adım sonraydı, kol kol kol kol Rico ve ses kesilen kızla, son setini tartışıyordu.

Çabuk gidip seninkiye gidebilir miyiz? Marlowe'ye sordum.

Ben henüz eve gitmek istemiyorum. Burada kalalım. Bu

Lexi ve bize biraz içki getirecek, değil mi? Yüzünde şiddetli bir ifade açıldı. Hilesizlik. Bunker'de kalmaya ısrar etmek kapatıncaya kadar, ve şimdi parkta kalmak isteği, dış dünyaya karşı duyarlı.

Evet, yapacağım. Sesinin içi hoş ama hoştu. Çantasında para aradı ve Marlowe, "Nila, sende bir tane yok mu?

15 euro nakit kalmıştı ama Marlowe'nun öfkeli, kısa görüşlü ruh hali havayı enfekte etti ve hepsini harcamama zorladı.

Seninle dükkana gideceğim dedim.

Budalalar gibi sarıldık ve indirimli süpermarketten yürüdük. Güneş gözlüklerimin

siyah plastikleri sahneyi gerçek dışı bir tonla tonladı. Lexi bana söyledi. O, UDK'de sanat öğrencisiydi. Köln'dendi ve hiperrealistliği severdi. Her meyveye ve tahıl kutuya dokundu, sanki malzeme kalitesine bakarak bilgiyi tahmin etmeye çalışıyordu. Kiwis sepetine, en ucuz votka ve bir karton şeftali buzlu çay üzerine oturdum. Sigara, kağıtlar, filtreler ve plastik fincanlar aldım.

Marlowe, Eli ve Rico'yu terk ettiğimiz koltukta döndüğümüzde, onlar yoktu. Lexi'nin Marlowe'nun numarası yoktu ve telefonumu açmaktan korkuyordum.

"Erkekler bir kez daha değersiz olduklarını kanıtladılar" diyor Lexi. Meraklar yüzünden sinirlenmiş ama eğlenceli hale geldiğimiz için, arka sokaklardan Marlowe'nun dairesine doğru yürüdük, sigara yuvarlamak için durduk. Şansımızı denemek için kapıyı çaldım. Marlowe telsizini çalıştığında, arka planda müzik çalındı ve güldüm. Beşinci kat dairesine vardığımızda, soğuk ter tabakasıyla kaplanmıştım. Dizlerim sarkındı, başım yüzüyle yüzüyle yüzümü yüzümüyle sıçırdı. Sadece oturma alanına döndüğümde parti büyüdüğünü fark ettim. Rico DJ'yi oynadı, zararsız minimal techno.

Marlowe'nin sahip olduğunu hatırlamıyorum. Birinde, katlanabilir bir sandalye üzerinde oturan, orta yaşlı bir adam, kafası sertçe tıraş olmuş, bir Amerikan futbol şeklinde bir kafatasını ortaya çıkaran bir adamdı. Gözlerinin altında karanlık gölgelikler vardı. Gümüşlü lapellerle bir bombacık ceket giydi. Marlowe'nin yanında kanepede, kalın kaşları ve boya siyah saçlı, bir alt kesime kadar tıraş edilmiş ve neredeyse pellucid olan bir deri olan genç bir adam oturuyordu. Tapınaklarında mavi damarlar giydi.

"Ben Frederick'im" dedi gülümsüyor. "Bir çok şişman ağzı

ve şaşırtıcı derecede kusursuz dişleri vardı.

Amerikalı futbol bana doğru bakıyordu. Öğrencileri yeşil bir yığınla çevrili siyah gezegenler gibiydi. Gözlerinde bir delilik vardı, tamamen korku yoktu. Kokain içiyordu.

Bu benim özel Nila'ım. Marlowe, sözünü karıştırarak, çürümüş kokusu gizlemeye çalışırken odanın etrafında bir tütsü çubuğu çevirip duruyordu.

"Merhaba herkes" dedim çekingence. "İnsanların takımyıldızı, kadın enerjisinin ani bir şekilde altını çekti" "Bütün bunlar bile yumuşak bir boyun" "Bütün bunlar yüzünden yanakımın içini ısırdım".

- Peki, burada kim yaşıyor? - American Football Lexi'nin sakarin içeceklerini dağıtmasını sordu.

Marlowe'un gülümsemesi beni gece gördüğünüz tilkiyi hatırlattı. Yemek arıyor. Bir kımıldama ve utanç verici umutsuzluk. gömleği gövdesinin üzerinden çok gevşek asılıydı.

Crazy Place, Genç Elvis dedi, ve bacaklarını çarptı.

Marlowe, "Nila, git donatuvdan uyuşturucuları çıkar" dedi.

Kalkmadan önce Eli bana dönüp fısıldadı, "Kim olduklarını sorma.

Mutfağa girdim ve küçük buzdolabının önünde diz çöktüm. Dondurmacıkta bulunan ilaçlar çoğalmıştı. Dondurulmuş hızda devasa bir kaya. Ve düzinelerce pembe ve turuncu haplarla dolu bir plastik çanta. Sorular kafamdan geçti, ama ben onları aşağıya ittim. Hollanda hizmetçilerle mavi bir bez çıkardım, amphetaminleri ısınmak ve parçalayacak zamanımı harcadım. Gizlice bir satır içtim ve buzdolabındaki viskiyi içtim. Diğer odadan biri "Marlowe bir yazar" dediğini duydum, ve yabancılardan biri onaylayıcı bir ses çıkardı.

Geri döndüğümde Rico müziği Goa'ya çevirmişti, bu da

atmosferin psikedelik bir dalgalamasını sağladı. Dışarıda karanlık vardı ve masadaki bankacı'nın lambası sahnede soğuk bir tonla yerleştirdi.

Tamam, Lexi dedi. Hadi gerçeğe geçelim. Burada kimseyi tanımıyorum.

Amerikan Futbolu ve genç Elvis gülümsedi.

Bu çok gay bir soru, American Football dedi. Büyük bir bira şişesi elindeydi, dudaklarından köpükler çıkıyordu. Annenin küçük memelerini emmeyi özlüyor musun?

"Ya Allah, sen ne kadar yaşıyorsun, on iki?" diye sordu Lexi.

Amerikalı Futbol gülüyor. Normal? Biz bir topluluk merkezinde sevgi, barış ve uyum için değiliz, değil mi?

Lexi fincanından bir kivi parçası çıkardı ve yeşil döngüye ısırdı.

Marlowe, kaydaların kutularının yanında bir mermer sütunu gibi durdu ve duvara hafif bir sıkıntı ile baktı.

Genç Elvis yırtıp yırtıp kollarını kırıp koltuklarını tekrar tekrar vurdu.

Lexi gözlerini döndürdü ve bir kivi daha yakaladı ve kaç dakikada ne kadar yerleştiklerini merak ettim.

Eğer bu olursa, bir saniye içinde hepimiz ölürüz. Eli kaptonunu çıkarmış. Başımı koluna eğdim, saçımı tatmış.

Oh, en büyük korkum ülkemizin kirlenmesidir Kanaken, American Football dedi. Kanaken. Bir süredir bu kelimeyi duymamıştım, herkes kullansa da. Göçmenlik geçmişi olan Güney görünümlü insanlar için ırkçı iftira. Herkes için kullanılabilir: İtalyanlar ve Sri Lankanlar. Bazen Eli ve ben birbirimize söylüyorduk, çünkü Yunanlı olarak gizlenirken bile bu ülkede açıkça yabancıydım. American Football mavi bir bez aldı ve parmağını toz içine batırdım.

Rico kulaklıklarını çekti ve müzik sesini yükseltti. Polemik olmaya mı çalışıyorsun? Bu burada işe yaramayacak. Çok acıklı ve

Polemik. Tanrım. Bir şey duymak ister misin? American Football, küpü, Eli ve benim tarafımıza bakarak, genç arkadaşına kapak verdi.

Sanki bir işaret gibi genç Elvis sırtını doğrulttu ve konuşmaya başladı. Karanlık ve ışık, Orta Çağ ve sosyal Darwinizm hakkında konuşurken güzel ağzı tükürdü. Hatta Nietzsche'den bahsetmişti.

Amerikan Futbolu bir çizgiyi içinden geçirdi ve gülümsedi.

Onların ırkçılığı ve garip dinamikleri beni şaşırtıp inanılmaz derecede güldüm.

Nietzsche'yi rasistlik için kullanmak çok orijinal, sessizce söyledi.

Rico başını sallayıp, "Bu çok iğrenç. Sonraki söyleyeceğin şey Holokostun gerçek olmadığını". dedi.

American Football ayağa kalkıp hızlı ve aritmik bir bacak çalışması ile hareket etti. Çenesi kası bir gıda işleme makinesi gibi titreyerek, kafasından kalın bir ter tabakası sildi.

Herkes uygar olsun, dedi Marlowe.

Genç Elvis kanepeden atladı ve yürüyüşe başladı. Hepimiz burada medeniyiz, fikir ve korkuları tartışıyoruz, değil mi?

Peki, sakin ol, Eli dedi. Öncelikle hayır. İkincisi, bu ülke zaten bir kez bu sorunu yaşadı ve buna göre ders aldı.

Lexi parmağını havaya kaldırdı ve başını korkunç bir darbeye çevirdi.

"Belki siz gitmelisiniz" diye bağırdı Rico, kollarını havaya attı ve dev bir kalabalığın önünde bir yıldız gibi atladı. Marlowe ona müziği yavaşlatmasını söyledi ve American Football daha yüksek sesle bağırdı. Genç Elvis Lexi'ye doğru yürüdü ve onun yanına eğildi.

Bu harika silah, bir ses çıkarıcı ile, yüksek sesle dedi. Bu silahları buradan aşağıda satıyorlar aslında. Burada herkesi vurabilirdiniz ve kimse duymayacaktı. Kırsal alanda siz şehir çocukları bilemezdi hepimiz ateş etmeyi öğrendik. Kuşları, tavşanları, geyikleri, domuzları, erkeği vurduk. Ama geyikler en sevdiğim şeydi: Ölürken büyük gözleri çok dehşete kapılmış görünüyorlardı. İnsan gibi görünüyorlardı. Yüzünde bir şey gibi bir hayranlıkla, elini Lexi'nin başına koydu ve insan kelimesini tekrarladı.

Onu iğrenç bir şekilde itti ve sakin bir şekilde gitti.

Ben silah çaldırma kulübümde en iyisiydim. En iyisi. O adam beni nasıl ateş edeceğimi öğretti. Mükemmel hedefe sahibim. Ayağı bir noktada vurdu, gülümsedi ve Marlowe'nun başına hedef almayı numaralandı.

Rico müziğe inanmamakla bağırdı.

Marlowe, mutfağa kaybolduğunda sesinde bir çürüklük vardı.

Eli'nin pantolonunu çektiğimde ne oluyor lan?

"Asit almalı mıyız?" diye sordu. Amerikalı futbolcu, bir okul çocuğu gibi gülümsüyordu.

Marlowe, neon yeşil haplarla bir türkise kaseyle geri döndü.

Bir tane seçtiğimde, bir Pokémon şeklinde damgalanmış olduğunu gördüm. Pikachu hapları Çek Cumhuriyeti'nden bir laboratuvardan geldi ve 120 miligram MDMA'yı içeriyordu. Mavi Nikes gibi, aşırı dozluydular ve dikkatle alınmalıydı.

Rico bir şarkı söyleyip sonra kulaklıkları tekrar takıp müzikten vazgeçti.

Bu çok sayıda uyuşturucu, Genç Elvis bir hap alıp bütün yuturken söyledi. Onlar nereden?

Polonya'daki bir köy, Marlowe yalan söyledi.

Bu perdeler, mavi parçanı çekti ve Marlowe'nin aksanını

abartılı bir şekilde taklit etti.

Marlowe bir hapı kavanozdan çıkardı ve kontrol etti. ikiye bölüp diğerini Eli'ye verdi, ama reddetti.

Lexi, biraz konuşmuş, ama çok kızgın bir şekilde. "Sizler oldukça boktansınız" dedi. Amerikan Futbolu bir bardak kırıp, içeceği şeyi yere döktü ve beyaz ahşap üzerinde karanlık bir lek bırakdı. Bana normal bir hayatı veya iş yapan hiç kimsenin, bir Pazartesi günü saat 7:00'de Amfetamin içerek Marlowe's Friedrichshain dairesinde takılmayacağını düşündüm.

Bu kadar kırılgan olma Lexi, genç Elvis Colgate

gülümsemesiyle dedi. Hepimiz burada arkadaşız, değil mi?

Evet, Marlowe dedi, arkadaşız, Rico, kayıtları değiştir.

Kafasını sallayarak Lexi gömleğinin üzerine bir süveter çekmiş, atışım hızlandı ve Marlowe aceleyle Rico'ya doğru yürüdü ve elleri koltuklar boyunca sıçan gibi sürüklenmiş olan vinilden sıralamaya başladı.

American Football tekrar sordu ve ben de ona yumruk vermek istedim.

Genç Elvis görünmez silahını bana doğrulttu. Sen, orada. Kırpık kız. Çok güzel saçın var. Bütün saçları için özel şampuan mı kullanıyorsun?

Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilmeden, ben de ateşledim.

Eli ne bok dedi adamım. Konuşacak başka bir şeyin yok mu?

Uzun ve eşsiz bir burun gibi, değil mi?

Bir deli bir kaşım kaçtı. Kafamı sarsdım. Okulda ve hatta Gropiusstadt'ta beni rahatsız eden aynı yorum. Yahudi Burn. Son yüz yıl hiç olmamış gibi. Tarih dersi'nde okuduğumuz antisemit çizimleri, Aryan sırtlarının arkasında komplo yapan açgözlü, gölge insanlar karikatürlerini hatırladım. Ve beklenmedik bir kabile öfkesini hissettim. Ne

kadar orijinal! Bağırmak istedim, ama felç oldum.

Bu bir Yahudi burnusu değil, Amerikalı futbol genç Elvis'i alay ediyor.

Genç Elvis merdivenin orta merdivenine sağlam bir bot koydu.

Marlowe gülümsüyordu ama gözlerinde gerçek bir korku vardı, bu da beni korkutuyordu.

Deli piçler, Eli nefesini alçaltarak mutluyordu.

- Ne dedin? - Amerikan Futbolu'nun gözü kırıldı.

Eli, sanki bir sepet su atılmış gibi bir stola sıçradı.

Marlowe'un dediği gibi, "Bu akşamı bitirmenin zamanı geldi.

Ona baktığımda, sanki odayı gözleriyle görerek kendime dönüşmüş gibi derin bir duygudaşlık hissettim. İşte ona olan bu. Bir zamanlar parlak bir yazar Amerika'dan, Berlin'de, herkesin hayallerinin öldüğü bu şehirde, bu kadar yıllardan sonra. Uyuşturucu satmaya çalışıyordu. O da bir yabancıydı ve bunu acı verici bir yoğunlukla hissetmiş olmalı. Gözlerinde bir şey değişti.

Bu izlemek dayanılmaz. Sizler delisiniz. Ben gidiyorum. Nila, benimle gelmek ister misin? Lexi kalkıp neler olduğunu anlamak için önce kapı çerçevesinde onun sporsal figürünü izlemeye başladım. İçinden bir iyilik

akıyordu, Doreen'den. Güvenli, o süveterin altında bir yerlerde delikli meme memeleriyle.

Oh hayır, gitmene gerek yok. # Gideceğiz, tamam mı? # Gideceğiz. # American Football ayağa kalktı.

Yeni arkadaşlarımız için, genç Elvis göz kırpıp bakarak dedi ki: "Ben halıda felç oldum ve o ve American Football, bir kaç hap balıkçılık yaparak yanımdan geçtiğinde, botlarının tanıdık bir işaretle çizilmiş olduğunu gördüm: beyaz Alman Reichsadler.

Yirmi Yedi

Üç ayaklı bir çamaşır çubuğu içinde, Marlowe ve ben, yaz fırtınası sırasında, Grünberger Straße'nin üzerinde, Warschauer Straße'nin aşağısına yürüdük. Bir çelin altında toplandık ve Türk tatlılıklarından bir torba şekerle dolu bademle paylaştık. Açık bir şemsiye altında, birbirimize garip olan uzun banka binaları arasında dalgalandık. Önceki geceden beri hâlâ sarsıldım ama o yakınlık için uğraşıyordu. Benimle sert ya da soğuk değildi; yanakıma

dokundu ve neo-nazistlere özür diledi.

Bana neden yalan söylediğini söyler misin?

Çok korktum ve uykuya dalmak istedim. Bunu size açıkladım.

Bunu tekrar duymak istiyorum, bu şekilde, ayık.

Duino'daki çöküşü, e-postaları düşündüm.

O, güvensizlikten daha çok acımasızlıktan daha çok sözünü etti. Bir tramvay yol boyunca yürüyüşe başladı, su çarptı, binalara bulanık ışıklar yaktı. Dizlerim titredi ve aklım olmadan cebimde bir doku inşa ettim.

Çünkü aptalım, dedim bir kuyunun etrafına adım atırken. Çünkü kim olduğumdan utanıyorum. Ve her zaman utanmıştım. Başka biri olmak istiyorum.

Hepimiz başka biri olmak istiyoruz. Marlowe dudaklarını çiğnedi.

Ama sen değil.

Evet, kesinlikle başka biri olmak istiyorum, dedi ve sigarasını söndürdü. Ama bunu yaptığında başka bir tane daha çıkardı.

Warschauer Straße'daki boş bir barda yerleştik ve sokak karşısında bir masaya oturduk. Seksenlerin pop sesini

konuşmacılardan fısıldadılar ve uzun saçlı bir genç barın bakıcısı oldu. Marlowe kısa bir süre barmenle sohbet etti ve iki litrelerce Hindistan'ın soluk bira ile döndü.

Üzülmüş ve fakir büyüdüm.

Bana yoksulluğu açıklamanın gerek olmadığını söyledi.

Ben de ağzımı kapattım. Benim yoksullukumu anlamıyordu.

Bana bir kez gerçek bir anım söyle.

"Peki, dedim, ama acı çektim. Kendimi, anılarımı bir yığın Yashica T4'de topladım ve her şey olmadan önce onu etkilemeye çalıştım. Yurtdışımızdan önce bir

yığınta oturdum. Yurtdışına geldiğimde, filmin doğru şekilde bozulmadığını fark ettim. Çikolata krosantları. Sovyet İmparatorluğu tarafından hiç dokunulmamış sokaklar boyunca arabalar kullanan otobüsler, hava çok temiz ve Berlin'den farklıydı. İlk hayalet rolu çektim. Yashica T4'de kendime ve anılarıma bir şeyler yapmadan önce onu etkilemeye çalışarak çektim. Bu rolu sonunda filmin doğru şekilde bozulmadığını fark ettim. Çıkışlar. Bira içimdeki içimi yumuşattı.

"Sanatçıya kıvırtıyor" dedi. Gözlerinden birkaç saç ipliği kopardı ve parmakları birbirine karışarak elimi aldı. "Seni

hissettiren şey sanatçıları çalışmaya zorlar. Sadece dinlemelisin. Gerçek sanat yapmak için içindesin. Bir gün.

O'nun evinde biz halı üzerinde oturduk. Parmağımı yanma deliğine koydum ve bunun için sorumlu sigara birinin elinden düştüğünü hayal ettim. İlk günlerde gibiydi. Bizim aramızda, beyaz Ruslar cam kafasında kahve masası. Velvet Underground, çamurlu dizüstü bilgisayar hoparlöründe oynuyordu ve Marlowe titriyordu. Küçük bir hız çizgisini çekip burnunu elini sildi. Bana yaklaştı, eteğimi, bıçaklarım arasında bir elimi bastırdı.

İtalya'dan beri seks yapmadık ve etrafında koyun gibi hissettim.

"Bana yakın olamayacağını biliyorsun değil mi?" dedi, çeneni ona doğru eğerek.

Seni değiştirdiğimi düşündüğünü hatırlıyor musun?

"Sen beni değiştirdin" dedi, yüzünü saçıma gömdü. Bir süre orada uyuduk. Sonra kalkıp elbisesini merdivenlerden çekti.

- Oh?

Gabriela projenin planını kabul etmedi. O sırtını duvara doğru, kollarını gövdesinin etrafında çapraz bir şekilde sergiledi ve rüya görerek yan tarafına baktı.

Başta ona inanmadım.

Büyükçe, Gabriela projeyi iptal etti. Sadece geri çekmedi. Ben . . . . O durdu. O söylemese de boşluğu doldurdum: utanç içinde. Elyazmasını okuduktan sonra fonları çekmiş olduğunu ve bir taş gibi soğuk ve sert olduğunu söyledi.

Onu hiç sevmedim, Duino'daki inci kolyesi hakkında düşündüm.

Marlowe başını eğdi ve ağır nefes aldı. Mutfağa girdi ve bir içki içerek geri döndü.

Gözlerinde yansıyan, uygunsuz bakışlar beni aniden antik malların mağazası önünde duran annemi düşünmeye yöneltti.

Söylediğimi duymadın mı? Pencereye gitti. Editörleri ve yayıncıları beni kovdu. Kitabı ve tüm boktan kariyerimi çöpe attılar.

Tamam dedim, koltukta oturup onun vodkasını içtim. Başka işler var.

Marlowe, tüm bu işlerin bir nimete dönüşebileceğini söyleyerek odaya doğru-döndü, vahşice hareket ederek.

Ben de dürüst bir yüz tutmaya çalıştım ama ikimiz de güldük. Tabii, ben de düşündüm ki Berlin'in ihtiyacı olan şey tam da başka bir DJ'dir. Bilgisayarın yanına gitti ve müziği birdenbire kapattı, sanki varlığı sadece görüşünü incitti. Sonra dün gece

çalışmayı bıraktığı kusurlu hoparlör kablosu ile oynadı. Kabloyu döndü, sonra duvara attı, bir çığlık sesini yaptı.

Her şey lanet kırık. Elini elinden çekip saçını fırçaladı. Fotoğraf çektiğim zayıf adamın görüntüsü beni rahatsız etti. Son birkaç gün boyunca yaptığı tüm davranışlar ağıl ve çirkinlik, zaman karşısında düşüncesizce hissesi ışığa çıktı. Parayla ne yapacağım? En kötü zaman.

Son birkaç ay aklımda tekrarlandı derin çalışma aralıkları, nadir vakitler, hafta sonu boyunca bankir lambalarının yeşil ışığı yanında oturup yazmak için kendi dairesiyle kilitlendiği zamanlar.

Ne dediğini biliyor musun? Rehab'e gitmem gerektiğini söyledi.

Bir sorun yok, tekrarladım.

O yerde oturdu, sağ elini bir çözüm bulmak için bir masa üzerinde çalışmış gibi oturdu, sonra başka bir çizgiyi içti. Nikotin sarı parmaklarını, saman üzerinde durup saçlarının gözlerine düştüğünü gözlemledim.

Üzgünüm Marlowe, boş şeyler söylerim. Keşke bir şey yapabilsem.

Bu yerle ne yapacağımı bilemiyorum.

Bu evi senin olduğunu sanıyordum.

Bunu hiç söylemedim.

İlk gece bana bunu söylediğinden emin oldum ama vazgeçtim.

Kim kapısı olmayan bir odayı kabul edecek? Ve oturma odasında oda arkadaşı? Bu oda oda arkadaşları için bir dairedir.

Ben soğuk hissettim ve dizlerime baktım, kalçalarımdaki ince siyah saçları inceliyordum. Keşke yukarıdan bu sahneyi belgelemiş olsaydım: beyaz kahve masasının bir tarafında çıplak on dokuz yaşındaki kız, diğer tarafında siyah elbisede olan adam, parmakları camın etrafında.

Yirmi Sekiz

Doreen bizi kırmızı Toyota'sında aldı, Eli yolcu koltuğunda uyudu, kapuk başının üstüne çekildi. Araba şeker sarımsakları, yarı dolu su şişeleri, yuvarlanmış yoga çarşafları ve rastgele ayakkabılarla doluydu. Böylece arka koltuğa girmeden önce her şeyi yere fırçaladığımızı hissettik. Doreen Johnny Cash CD'si koydu ve nedenini sormak istedim, ama derin bir konuşma için çok erkenti. Marlowe penceresini açmaya devam etti,

sigara çatlakta sabit, rüzgarın arabaya çarptığı sırada, nüfuzlu gübre koku taşıyordu. Yine de, durmadan uykuya daldım, başım Marlowe's'un kollarında duruyordu ve toplandığımda, ağzım ıslak bir şekilde kurudu, ancak çeneniyle uyandım. Neden diye sormak istedim.

Marlowe'ye taşındığımdan beri bir ay geçti. Sonbahar dönem için matrik için 430 euro ödeme yerine ilaç ve kira için para katmaya karar verdim. Bana kira için iki yüz euro istedi. Bu da ortak dairelerde bulunan odaların çoğu kadar azdı. Böylece bir gecede üniversiteyi terk edip ücretsiz U-Bahn biletim olmadan trenle binmiştim. Birden

öğrenci olmamak ne kadar kolay oldu.

Babam bana sürekli sesli mesajlar bırakıyor, geri dönmem için yalvarıyordu ve onları dinlemek için neredeyse dayanamıyordum. Kıpırdama gerek yok, dedi. Her neyse her istediğin şeyi yapmıyor musun? İlk iki haftada bir dondurma salonu'nda çalıştım ve Steglitz'de bir geçici resepsiyonist olarak bir ajansta vardiya aldım; sonra haftada dört gün Kudamm'daki American Apparel'de iş buldum, ancak çoğu zaman beni diğerleri hastalandığında doldurmak için Mitte şubesine gönderirler.

Lanet bir banka için çalıştığımıza inanamıyorum.

Kendime söz verdiğim şeyi yapıyorum.

Adrien'in sonunda seninle evlenmesi mümkün olabilir, dedim ve cam külçöğü bana attı. Kolumda, bıçakımda morluklar topladım. Yanıtladığımda bir kırık dudak bıraktı. Onu kışkırttım; özür diledi ve bazen intikam olarak kolunu ısırmama izin verdi. Her hafta sonu, uyuşturucu satmayı denemek ve başarısız olmak üzere Bunker'de kayboldu. Ben evde kalıp, banyoda kendi kendine bir fotoğraf çektiğimde, tümü siyah-beyaz.

Doreen ağaçların bir çeşit özel ek olduğunu söyledi. Onlar sadece burada büyüdü, binlerce

yıl önce buzlu hareket nedeniyle. Festival alanına geldiğimizde her şey düz ve çok yeşil görünüyordu. İlk fark ettiğim şey, reklamlar, reklam panoları, markalar, sana bir şey satmaya çalışan kimse olmadığını, anneni aramayı unutma dediği geçici bir işaret dışında.

Müzik çeşitli kamp alanlarından yükseldi, rekabetçi ses dalgaları birbirlerini iptal etmiyordu, tersine bir iğrenç bir halı yarattı ve kulak çantasındaki gaz gibi yerleşmişti. Marlowe, "Evine hoş geldin" diye bir feryat çıkardı. Biraz kavga ettikten sonra, istediklerimden daha uzak bir kamp alanına yerleştiğimizde. Arabamızın yanında, kırmızı

pamuk pantolonlu bir adam bir el kaldırıyordu. Pantolonlarının bacakları dizlerine birleşti, yerçekimi gömleğini çekip çamurunu ortaya çıkardı. Neden diye sormak istedim, ancak içgüdüsel olarak yanıtın beni tatmin etmeyeceğini biliyordum. Çarpı ve yağlı otlaklı kızlar, kolları ile birlikte dans etti.

Doreen parlaklıktan bir tüp çıkardı ve aynaya bakmadan, göz kapağına cömertçe uyguladı.

Ben bir atölye gitmeye gelmedim. Marlowe yedi sigara yaktı.

Eli'ye göre, ben doğduğumda bir yoldaşımdım. Ve ayrıca devrim böyle yürümüyor.

Kırmızı pantolonlu adam hala bir el kaldırma yapıyordu, ancak şimdi de bölüşmeler yapıyordu. Marlowe, kamp alanının her bir kısmını tanıtan bir tur rehberine benziyor. Sokaklar, Karl Marx Allee ve Friedrich Engels Allee ve Olga Benário Straße gibi devrimcilere göre adlandırılmıştı. Marlowe bana festival düzenleyicilerinin bu araziyi satın aldığını, faşizmden free olduğunu, ne anlama geldiğini söyledi. Gülümseyerek güzel görünüyordu, tüm delikleri ve kıvrıkları ve beyaz T-shirt. Burada daha mutlu görünüyordu.

O tatlı değil mi? diye sordu ve onay için bize baktı. Bu onun yeni bir alışkanlığıydı: Güzel

kadınları seçmeye ve onlara bana değinmeye başlamıştı.

Adı Nikita, Münih'li ve biraz şişman. Alnında parıldayan bir pimple olan bu iğrenç rhinestone-studded güneş gözlükleri giydi. Onun flörtüyle sakin olmaya çalıştım, ama kalbimde bir parçacık vardı, şekli bana giderek daha da çözülemez hale geldi. Nikita ve Marlowe birbirlerine fısıldadı ve dokundular ve bana baktılar, beni küçük düşürme ayinine kattılar. Doreen'in acı dolu bakışının sıcaklığını hor görüyordum, ama gerçek festivalde geldiğimizde, kendimi yumuşak inançsızlıkla, atmosferden şaşkınlıkla,

ayakkabılarımın ıslak otlara battığı bir parçacıkla önecektim.

Biralar aldık ve batıya doğru yürüdük ve festivalin bir çan kümesinin altında sıkışmış olması garip bir hissi hissettim: Anneler çıplak ayaklı çocuklarını kuyrukladı, çimende Fars halılarına uzanıp, çubuklara bağlı tabakalardan tipler yaptılar; rüzgar çanları ve xylophonların tatlı murmuru, techno'nun içine ve dışarıya atıldı, ve her yerde gümüş tinsel ağaçlardan asıldı; sonra, elbette, Goa hippies, tüm harem pantolonları ve el ele alınmış dreadlocks vardı; ve sonunda, ponchos'larda, moda yayınlarından kopya yapıştırılmış kızlarla dolu göl; ve Venn'in sert

hippies ve techno nerdler arasında, burada ne zengin ne de bir sekt parçasıydik, sadece hi-hat ve uyuşturucu şkağı için, elbette.

Marlowe, "Ben hepinize aşkımı itiraf etmeye bu kadar yakınım" dedi ve Nikita gülümsedi ve boyunduruğunu bıçakla kesmeyi hayal ettim. Günahkâr bir şekilde kendimi gülümsemek için zorladım. Marlowe elini uzattı, MDMA kristallerini verdi ve herkes sırayla toz içine daldı.

Sen de, çırpın. Bana yorumlanamayan bir gülümsemeyle yaklaştı. Kırplık, acı kırıntıları elinden doğru yuttuğum, dilimle hayat hattını

izlediğim. Nikita gitmeden önce, o ve Marlowe telefon numaralarını değiştirdiler ve ben onun varlığından herhangi bir anı bastırmaya karar verdim.

DOREEN KEPT'in konuşması, özel mülk olduğu için polislerin yeryüzünde izin verilmemesinin ne kadar harika olduğunu anlatıyordu. Aslında tüm yapı oldukça inanılmaz olsa da, şüpheciydim. Her yerde, geri dönüştürülebilir mallardan, robot köpeklerden ve yakılmış arabalardan oluşan bakır heykeller ve sanat eserleri, bitkiler büyüyen, bitkilerin acımasızlığına teslim olmuş boşaltılmış makineler. Bir anlamı yaratmak gibi hissedenimi

sarsamadım. Doğa ve teknoloji birbiriyle birleşip parçalanıyor ve tekrar tekrar yeniden ölçeklendiriliyor.

Tabii ki şok oldum. Uyku çantaları ve tanımlanamayan kumaşlar arasında iç çamaşırlarımı tutarak sakin kalmaya çalıştım. Çadırın karanlığı tamamen genişliyordu, ancak uzakta gülüş ve böcek şarkısı vardı, ışık eksikliğine şekil veren sesler.

Kiminle? İç çamaşırımı kaldırdım, elbiseyle ona kazara yumruk atmamaya çalıştım. Birden çok soğuktu, bu kadar soğuk ki dişlerim çırpışıyordu.

Bilmiyorum, kimse, herhangi bir kız. Nikita'nın sırtına elini

soktuğumu hatırladım.

Nikita ile? Yeterli değil miyim? Bunu bir şaka gibi yapmaya çalıştım, ama sesimin titremesi komik değildi, soru göğsümdeki parçacık gibi sert.

"Bu yeterli olmaktan söz etmez. Kimse başkaları için yeterli değildir". dedi.

Ben de onun çirkin olduğunu düşündüm. Uyku çantamı kapatıp Berlin'de olmayı diledim. Annemin babamın cesedine olan soluk ellerini düşündüm ve yerin derinliklerinde bir delik hayal ettim.

Ben her zaman burada üçlü olmak istedim. Bu benim hayalimdi. . . . Bu Hannah ile

planladığım bir şeydi. ve sen de kızları sevmiyor musun?

"Kızları sevmiyorum" dedim, "Setareh'den beri çekici bulduğum bir iki kadın düşünerek. Onlar benden daha küçük ve şaşırtıcı bir şekilde yaklaşılmaz.

Burada ne oluyor burada kalıyor Sana söylemedim mi?

Dışarı çıkmakla ilgili bir soru değil. Susup taşınmaya karar verdim.

Marlowe güldü ve ben de ondan uzaklaştım. Doreen'in Eli'nin sesine uyarak gülümsemesi yerine, sikadaların ve adımların sesine odaklanmaya çalıştım.

Kamp yapmaktan nefret ediyorum, açıkladım.

Marlowe, ellerini boynuma koydu. Ama ben taştan yapılmıştım, bu yüzden derisini iki parmağımın arasında topladı ve yavaşça sıkıştırdı. Ben henüz tepki göstermediğimde, derisini döndürdü ve serbest bıraktım, sonra da tekrar döndürdü. Acı hem tanıdık hem de dayanılmaz idi. Kontrolü korumaya çalıştım, ama çırpırdım. Yüksek sesle, tiyatroya göre diğer çadırın ötesine giden bir kederle ağladı. Sonra çocuksal bir sevinçle gözyaşlarını açtı. Bu konuda şaşırtıcı bir şey yoktu. Göğsümde heyecan hissettim. Elinin

gözlerimin üzerinde dolaşması gözyaşlarını hissettim.

Ağlama, dedi. Kızı seçebilirsin. Ağladığım için değil, gözyaşlarını hissettiği için aşağılandım. Parmak parmağını ağzıma soktu, parmaklarının geri kalanını ağız gibi yüzüme yaydı. Diğer eliyle uyku çantamı açtı. Elini her yerde, gömleğimin altında, kalçağımda, bacaklarımın arasında yerleştirene kadar ve parmakları iç çamaşırımın pamukunu dönence kadar. Marlowe saçıma fısıldadı ve tüm zaman burnumdan bu sıcak bir burun çıkıyordu.

Yirmi Dokuz

TENT bir gece içinde bir kaynar, boğulmuş bir konteynere dönüştü. Poliester yatak çantası altında ter toplandı. Işığı mor bir şok ve kafamdan ve göğsümden bir sapıklık duygusu yayıldı. Marlowe gitmişti.

Eli, neredeyse uyuyamadığını söyledi. Bir kamp makinesi mavi alevinin üzerine perkolatörde kahve hazırlıyordu. Kelebek sandalyesine oturup, kafamda çiçek açan mavi-kırmızı bir kıvılcımla bakmak için makyaj

aynamı kullandım. Eli bana bu konuda sormadı ve bunu örtmeye çalışmadım. Aynamın çevresi ötesinde, ona bir an fazla baktım.

Kahvaltıdan sonra, DOREEN ve ben açık hava duş stalllarına gittik. İnsanların kollarının altındaki havlularla sıraya oturup, arka arkaya perdelersiz kabineye tırmanmaları için sıraya çıktılar. Çıplaklıklarını gösterme kolaylığına kıskanıyordum. Özellikle de Doreen, zahmetsizce sarı polka-dot elbisesini çıkarıp çimen üzerine attı. Etleri beyaz ve kalsifik güneş altında körleşiyordu, meme meme memeleri büyük ve bebek pembe. Ona baktığımda, bir elma sepetini, piknik masasında bir

bardak sütü, güneş ışıklı bir öğleden sonra parlayan bir buğday tarlasını hatırladım. Ama Medici'lerin geçmişinden haberim olmadığı için, sadece başımı eğip, "Ah, bu çılgınlık" dedim ve Marlowe'nun benden daha çekici bulduğu kızlar için kalabalığı taradım. Açıkçası herkesdi.

Tüm hafta boyunca tek bir skinhead bile görmedim. Yine de, havada karanlık vardı; çok uzun süre bakınca insanların gözlerinde hissedebiliyordum. Anne adıyla Louise Bourgeois biçimindeki örümcek heykelisi ve kemiklerin sonsuz devrimleri olan Ferris tekerlekleri vardı. Ve sonra o ağaçlar. Ayağımın

altındaki çimlik ve ıslak toprak, hepimizden daha yaşlı ağaçların kökleri.

Let go to yoga, Doreen daha sonra bir ağacın altında otururken omuzları dik ve zaman çizelgesi elinde olduğunu söyledi. Communist yoga bu bizim için iyi olacak.

Komünist yoga, böyle dolandırıcılıkları kim icat ediyor diye düşündüm. Ama herkes bunun iyi bir fikir olduğuna ikna olmuş gibi görünüyordu, bu yüzden susdum. Sonuçta ne diyebilirdim: Hayır, yoga'ya gitmek istemiyorum; ölüleri benimle konuşurken duydum? Bu, sosyalist jimnastik

kavramından daha da saçma geldi.

"Mosh çukuruna gidiyorum", dedi Eli, "Ormanlı bölgeye giden ayak köprüsü geçtikten sonra".

Lütfen benimle gel? Doreen sordu. Ama Eli omuzlarını eğip gitti. Onu takip etme dürtüsünü hissettim, ama bir mosh çukuruna gitme fikri komünist yoga'dan daha depresyondaymış gibi görünüyordu.

Öğretmen beyaz bir platformda eğilip hareket etmedi. Fransız aksanı ve ağır soluklu saçları vardı. Marlowe, diğer yogacıların çerçevesinde, onun yanında yatamayacağım için, sol taraftaki duvara yakın bir noktayı seçti. Doreen ön tarafa kadar

gitti. Onların seçimlerinden hiçbiri beni şaşırtmadı ve benimkilerden de şaşırmadıklarından emindim, çünkü ben çok arkasında, çıkışın yakınında, terleyen, ağır soluklu bir karınca aklı bir adamın yanında yatmıştım. Güneş selamı dizisine girdim ve ince ve beyaz ve güzel ve neredeyse hiçbir giysisi olmayan müfettiş eğitmeni uzun ve utançsız bir an boyunca baktım. Tekrarlı bir vinyasa üzerinden çeşitli pozisyonlara zorlandık, o kadar ki o bir ateş içme ve terleme egzersizliği yapıyordu, bir kenara kadar. Ben zaten güneşin özgürlüğü altındaydım, orada daha az kurkuma terine

benziyordu ve daha çok 90 derece Fahrenheit'te fermente olan kimyasal tuvaletlere benziyordu.

Karanlık gelene kadar gezerdim ama kaybolmayı severdim: Herkesin hayatlarının zamanı olduğunu ve 1982 gibi bir şey yaptığını düşündüğüm bir punk şovu. Psişik hippilerin başka bir boyutlara girdiği bir LSD çadırı, Elizabethan bir oyunundan bir aileye benzeyen bir orkestra giyinmiş. Her yerde, elbette, ızgara ve regaliya ve techno dolu.

Süslü olmana gerek yok, dedi, sanki camdan yapılmışım gibi. Her şey yolunda olacak. Ve bırakmak ve gözyaşlarıma

yükselen tuzlu suyun hissetmesini istesem de ağlayamadım. Bu güzel yabancıya yakın sessizliğimden konuşamıyordum, buzlu ve utanç vericiydim. Küçük ve aptal gibi hissettim ve belirsiz bir şeyden korkuyordum. Bana çay aldı ve elimi uzun süre tuttu, imkansız sessizlikime tanık oldu ve sonunda geceye kayboldu. Ondan nefret etmek istedim, ancak sadece nazikti. Çayı bitirdikten sonra, çadırlarımızı bulmaya çalışmak için enerjimi yenilendirdi ve dudaklarımda yorgun bir gülümseme ile yürüdü. Ama çenenize geçerek onu gördüm, bana bir gizemli bir

işaret geldi: Kesh Kamal Mewar isimli bir yeryüzü:

Sorry,Sorry,Sorry.Sorry.Sorry. Sözlerim atladı ve halüsinasyon yapmadığımı emin olmam gerekiyordu, ama insanlar beni unicorn kostümlü kızlar bile görmeye çok eğleniyordu ve her zaman bir fenerle birileri yürürken sivrisinekler ve kelebekler parlak silindirlerde su akvariyası vardı.

Başında neden tek boynuzlu bir boynuz var?

Elini aldım. Lütfen bana sokak adı ne olduğunu söyler misin?

Meena Sokağı. Neden? Çok iyi görünmüyorsun; oturmak ister

misin? İhtiyacım olan şey oturmak değil, ıslak ot üzerinde hasta olmak. Eli saçımı garip tuttu. İşim bitince huzur geldi. Orada bir karanlık kuvvetin suyunda eğilip durdum, soğuk ve kendi gözyaşlarımda yüzdüm. Bir sis kaldırılmış gibi hissettim. Meena Keshwar Kamal, genç devrimci ve annem ve benim olmadan önceki hayatını düşünmek. Doreen ve Lexi ve hatta Eli gibi diğer idealistlerin insanları bana bir şeyi değiştirmek için gereken utançsız ciddiyetini hatırlattı: bir ülke, bir şehir, bir kültür veya kendi gözyaşlarını düşünmüştüm.

Kendimi herkesten ve geldiğim her şeyden ayırmak için

çok çaba sarf ettim, ama yine de buradaydım, tekno ve uyuşturucu dolu bir festivalin ortasında bile: mirasım.

Seni seviyorum, biliyorsun. Eli'ye bakarak dedim.

Çok yüksek seviyede olduğunu biliyorum, dedi ve beni geri çekip çıkardı.

Yağmur yağmaya başlayınca, diğerlerinin pizza ile bekleyeceğimizi vaat ettiği kamp alanına döndük, ama sonunda kırmızı Toyota'yı bulduğumuzda, ne Doreen ne de Marlowe orada değildi. Arabayı açmak için anahtarımız olmadığından ve çok fazla yağmur yağdığının sebebiyle festivale geri döndük.

Ama sadece bir şemsiye vardı ve müzik deneysel evden sert techno'ya geçince, gecenin toplanışından, beyaz saçlı sirk palyaçoları ve palyaçolar arasından (ne kadar kişi palyaçolarla buraya geldi?), sonra yağmurdan yarı bir sığınak sağlayan sihirli ormanda düştük. Hamaklar ağaçlar arasında asılıydı ve temizlik kulelerinin ortasında karmaşık altın püskürtülmüş metal levhalardan ve ışıklı iplerden oluşan yirmi metrelik bir heykel kurulum vardı.

Diğerlerini kaybettiğimiz için minnettarım dedim. Bu beni kötü biri mi yapıyor?

Eli gülümsedi. Bu seni kötü biri yapmaz, endişelenme. Ayrıca Marlowe en iyi davranışında değil. O omuzumu sıkıştırdı, ve sonra uyanık kalmak için hız hızına çarpıştık.

Böyle yapardım . . . Başladım, sonra kendimi topladım. Bir adım geriye çekilmem gerekiyordu; söylediklerimle dikkatli olmam gerekiyordu. Bazen imkansız bir şey söylemek istiyorum.

Kitaplarla takıntılı değil misin? Yazarla çıkmıyor musun? Doğru kelimeleri bulmak daha kolay olmamalı mıydı?

Belki de bu yüzden bu benim için bu kadar zor. Ya da tekrar ifade edeyim: Belki de bu yüzden kitaplara bu kadar çekiciyim.

Çünkü kendi düşüncelerim kelimelerle kalmaz ve ne düşündüğümü ya da hissettiğimi ifade etmeye çalıştığım her seferinde başarısız oluyorum.

Bu imkansız görevi tamamlamak için fotoğrafçılık seçtin.

Böyle görünüyor. Ayrıca, fotoğrafçılığın görsel, geçici olması. Fotoğrafçılığın ölümü hüküm sürüyor, düşünmüyor musun? Ve tek bir resim... her şeyi içerebilir. Gerçekten sihirdir. İfadeler yok. Hiçbir şey hareket etmez, her şey vardır.

Eli ormanda dikkatini dağıtıyordu ve ben de ellerine, kesilmiş, oval şekilli tırnaklarına bakıyordum. Elleri uzun ve

soluktu, kolları ince ve beyaz, yeşil damarlarla işaretliyordu. Kendimi uzak bakmaya zorladım. Ama başımı döndürerek bile onun tüm kokularını alabiliyordum. Yağmur, çamaşır yıkama ilacı. Nefesindeki kül.

Bazen başka yöne gidip olayları tersine çevirmek isterim dedim.

Ne demek istiyorsun?

İçimdeki durumu pişmanım ve eminim ki bir çıkış yolu var ama bazen aynı yöne o kadar uzun süre yürüyürsün ki geri dönmek imkansız gibi görünüyor. Tabii ki geri dönmek istiyorum ve her şeyi değiştirmek istiyorum.

Biliyor musun insanlar her zaman durumlardan pişman olmadıklarını söylerler, Eli sordu, ki je ne regret rien bullshit?

Eğer kararlarımızdan pişman olmasaydık, nerede olacaktık?

Çoğu aforisim tamamen, senin olduğun kişiyi sevdiğin koşuluna bağlıdır. Ben de yaptığımdan pişman değilim çünkü olduğum kişiyi beğendim.

Bu harika bir kampanya sloganı olacak.

Sıcak rüzgar çıktı, yağmur gevşedi. Orman kırmızı ve altın ile göz kırpıyordu. İnsanlar ormanlı bölgeye ve tekrar dışarıya düştüler. Marlowe'un beni aradığını, bazı doğaüstü

kanallar aracılığıyla benimle iletişim kurmaya çalıştığını garip bir hisse sahiptim, ama bunu kabul etmekten kaçındım.

- Kader'e inanıyor musun?

Kader'e inanmak benim için neredeyse masokistik olurdu. Eli sigara içip bileğinden kavradı. Çünkü bu bana olan her şeyi bir tanrısal plan olarak kabul etmem gerektiğini ve başkalarının suçu olarak kabul etmem gerektiğini ifade eder.

Sanırım özel hayatının kaderine ve sonra da onu değiştiren büyük kamu güçlerine sahip olacaksın.

Eğer kaderine inanırsam, bunun tümü kader olduğunu

düşünmeliyim, makroskopik ve mikroskopik. Önceden belirlenmiş bir evrende özgür irade yoktur. Tanrı'ya inanamıyorum. Biliyorsunuz, biz Kosova'danız, komünizmde doğduk ve dinsiz doğduk. Devletin Tanrısı vardı. Devletin korkunç olduğu için gitmemiz gerekiyordu. Hayatımda hiçbir iyi niyetli Tanrı ya da Tanrı benzeri bir devlet yoktu. Her şey tamamen Tanrı dışıydı, ve burada korkunçtu. Dilin ne olduğunu bilmiyorduk, bu yüzden anaokulda ağlamaya başladım. Anaokuldan nefret ettim. Beni alıp eve götürmek zorunda kaldım ve üç gün boyunca gidemedim, çünkü tüm anladığım

şey kapı kelimesini anlamadığımı anladığımdı. Okuldan çıkmadığımı biliyordum.

O tereddüt etti ve sessizlik koridor gibi önümde açıldı. Ben de ona her şeyi açıklamak isteğiyle yenildim. Tek yaptığım ona bir mesaj göndermekti, ona Afgan olduğumu ve sonra da evinde kısa bir sohbet.

Affedersiniz mi?

Evet, bana vurur ve bazen ben de ona vururum.

Nila, ne oluyor lan?

Yani o kadar da kötü değil. Sadece iki kez oldu ama aslında artık onunla olmak istemiyorum.

Onunla yaşamamalısın.

Yani kaderine inanmıyorsun?

Ağzında bir gülüşün başlangıcı öldü, gözleri karardı.

Çenesimden bir gözyaşı döküldü.

Eli, "Böyle şeyler yaşamak için çok gençsin". dedi.

Benden çok daha yaşlı değilsin.

Bu gözyaşı, hayatım boyunca gördüğüm en üzücü şeydi. Bunu silerek söyledi ve kırılmamak için çok fazla özdenetim gösterdi. Marlowe'un Doreen'e de şiddet gösterdiğini, panik atakları sırasında onu yalnız bıraktığını, onun yönüne bir sandalye attığını söyledi. Merdivenlerden aşağı atmakla tehdit etti. Ama onu asla vurmadı.

"Oh," dedim, ne anlama geldiğini bilmeden. Onunla hiç bu kadar uzağa gitmedi. Eğer gerçekten vurduğu ilk kişi benimse, eğer kalmış ilk insan benimse, eğer gizli bir arzu nedeniyle bunu isteyen ilk insan benimse.

Bir süre bizimle kalmalısın, sonra da çözeceğiz.

Üzgünüm.

Bana şimdi söyledin.

Bekle, Eli'ye dedim.

Ne oldu?

Onu yanıma çektim ve ona bir öpücük verdim, bir süre geri döndü.

Hayır, Nila.

Üzgünüm dedim, utanç içinde.

Hayır, sorun değil, sadece... Bana yan yanağını uzatıp dokundu ama sonra kendini durdurdu.

Unut dedim.

Saf etme, Eli yere bakarak, şırıltılı bir şekilde dedi.Ama şimdi gidelim.

DOREN, her zamanki gibi, bir dakika rüzgar, inek, moo moo moo, bir dakika çocuk gibi davranarak, sonra da ciddi ve bir sonraki akademik gibi yüklendiğini söyleyerek bu ve bu konuyu konuşuyordu. Marlowe açıkça sarhoştu, bira içiyordu, dudakları arasında bir sigara

tutmuştu. Sürüşü şaşırtıcı derecede düzgünti, otoyolun orta kısmını usta bir kuş gibi geçiyordu. Friedrichshain'e geldiğimizde gökyüzü karanlıktı, festivalin kirliği hâlâ derimiz üzerindeydi. Hepimiz arabadan çıktık. Eli uzandı, uzun bir dakika boyunca bana baktı. Bacaklarındaki kaldırıma baktım.

Doreen şoförün kapısına yaslandı.

Eli sonunda, "Nila bir süre bizimle kalacak". dedi.

Bütün gün benimle konuşmadı ve şimdi de bu.

Marlowe üfledi. Bu çok saçma.

Doreen Eli'ye garip bir bakış attı.

Marlowe'un dediği gibi, "Ağıldanma". Ona romantik bir kombinasyonla baktım. "Kesinlik, istek, sevgi, sinir". Eli'yle kısaca öpüşmeyi hatırlayan aptalca bir gülümsemek yüzüme geldi.

Aslında, sorun yok dedim Eli'ye.

Marlowe, aşağıdaki kiosktan iki kulüp arkadaşı ve bir vodka aldı. Sırt çantaları ve uyku çantaları ile merdivenlerden tırmanırken, beşinci katta burunumuza keskin bir koku geldi. Dairenin kapısı açık asılıyordu. Ne bulacağımızdan

korktuğum için ilk Marlowe'u içeri girmeme izin verdim.

Otuz

DİZİN kapısı açıldı ve uyuşturucular gitti ve Marlowe, apartmanı kim hırsızlayabileceğini hayal edemediğini söyledi. Ama banyo kapakında küçük bir süstika vardı ve bunun benimle bir ilgisi olduğunu düşündüm. Saatler sonra sürüklediği iki skinhead'den biriydi. Yere otururken bana gözüyle bakamadı, alternatif olarak vodka ve Club-Mate alıyorduk, dizleri bana karşı sıkıştı.

İlaçlar beni ağlattı ve eforiyadan kaynaklanan o bağımlılık dolu mutluluğa ulaşamadım. Hız sisteminize çarptığında doğmuş olan o duygu. Gittiklerimden sonra gittiklerimden sonra katatonik hale geldim ve sinirler gibi köşede oturdum. İşime başladım ve neon nilonu ve kalın poliesterden ayrıldım, giysiler arasında parmak boyutlarını çektim ve tamamen normal yaşamlarıyla birlikte saatleri saydım. Ellerimin o kadar sert çırpırpırpırpıpırtıldığı günler oldu ve giysileri düşürdüm. Kamerayu neredeyse tutamadım. Bazen Melanie'nin Facebook profiline baktım, rengaralı giysilerle

İngiltere'deki hayatına. Onun oldukça bulanık, karmaşık yüzü.

Yeni bir iş arkadaşım, parlak gözlü bir Somali kızı, işyerinde çürük şakalara dayandı ve ona olan korkunç bir aşk içimde patladı. Burada kötü bir durumdaysam, bu ülke ona ne yapıyordu? Patronum, yeni işe aldığımız Barcelona'dan, bir aday şairden hoşlandı. Almanca konuşamıyordu, arka planda çalışıyordu. Bir ya da iki yıl daha sonra, Berlin'de bile, evin önünde sadece İngilizce konuşmak kabul edilebilir hale geldi.

Inventory!Skrunchies say, dediler, ve ben yaptım. 23krunchies. Şemsiyaları katladım, müşterileri aradım,

onlara gülümsedim. Saatleri ve eve ne kadar götürdüğümü saydım 8.74, 17.48, 26.22 €. Parayı sakladım, cebimde sakladım, zarflarımda kitaplarımın altına sakladım. Yeni bir analog kamera için tasarruf ediyordum, film için, kaçışım için. Akşamlar ıslak, karanlık avluda durup sigara içiyordum, Berlin-Mitte kokusuyu içiyordum, bu sıcak dergilerin bu özel kokuydu ve metro sokaklarından sürüklenirdim. Kara otelden bir çimcilik satın aldım, cepten geçmek için karanlık bir yere oturdum, sonra da evin altındaki bir sofa ile kısaca sohbet ettim, sonra da film için yeni bir kamera için tasarruf

ediyordum, kaçışım için kaçıştım. Onun konuşmasını dinlemek istemedim; Vinyl'in neden özel olduğunu öğrenmek istemedim, ya da iğnenin neden müzikin işleyişinin bir temel parçası olduğunu öğrenmek istemedim, ama beni farkına varışlarının rehinesi olarak tutmaya devam etti ve bittiğinde, üst katı geri tırmandım. Tüm bir ayakkabı kutu gelişmemiş filmle doluydu. Ve kitaplar her yerde yayıldı, bir sayfadan uzun bir süre hiçbir şeye odaklanamadığım halde.

Otuz Bir

Eylül'de, Ekim'de, haberler geçti. Kasım'da, haberler hakkında konuştuk. Çok sıcak ve rüzgârlıydı, gökler yere çok yakınydı ve akşamüstü kara mor bir renk haline geliyordu. Berlin'e doğru giden kanalizasyon ve mısır tarlalarından çıkan kuru toprak rüzgârla yolculuk etti ve hava kalınlaştı. Böylece çoğu zaman pencereleri kapatıp birbirimize dokunup haberleri unuttuk.

GÜNLER sabahı, bir başka yalnız hafta sonu sonrasında, telefonumu bir sürü mesajla açtım ve aramayı kaçırdım. Çoğu babamdan geldi. Haberlere bakın dedi. Merdivenlerden inip dizüstü bilgisayarı google'a açtım. Neukölln'de bir yerde bir şisha barında yangın çıktı. Raporlar ne'nin adını veya tam olarak nerede olduğunu belirlemedi. Ama sonunda bir haber web sitesinde fotoğrafı gördüğümde, sokak üzerindeki ağaçları ve Qurbani Bakery'nin neon işaretini tanıdım.

Nila, sorun yok, sorun yok.

Ne oldu?

Üç kişiye ateş ettiler, dedi.

Kim?

Kapılama saatinde fırıncıya geldiler. Pencereden dışarı baktım ve her yerde duman vardı.

Kim?

- Kedini öldürdüler.

Jackie'yi en son gördüğüm zamanı düşündüm.

Eve geliyor musun?

Ama onları kim öldürdü?

- Daha bilmiyorlar Nila. Bu gürültü yapma.

Evde misin?

Tabii ki evdeyim, başka nerede olacağım?

Bir süre sonra, bir gece, bir gece, bir gece, bir gece, bir gece, bir gece, bir gece, bir gece, bir

gece, bir gece, bir gece, bir

gün, bir gün, bir gün, bir gün, bir
gün, bir gün, bir gün, bir gün, bir
gün, bir gün, bir gün, bir gün, bir
gün, bir gün, bir gün, bir gün, bir
gün, bir gün, bir gün, bir gün, bir
gün, bir gün, bir gün, bir gün, bir
gün, bir gün, bir gün, bir gün, bir
gün, bir gün, bir gün, bir gün, bir
gün, bir gün, bir gün, bir gün, bir
gün, bir gün, bir gün, bir gün, bir
gün, bir gün, bir gün, bir gün, bir
gün, bir gün, bir gün, bir gün, bir
gün, bir gün, bir gün, bir gün, bir
gün, bir gün, bir gün, bir gün, bir
gün, bir gün, bir gün, bir gün, bir
gün, bir gün, bir gün, bir gün, bir
gün, bir gün, bir gün, bir gün, bir
gün, bir gün, bir gün, bir gün, bir
gün, bir gün, bir gün, bir gün, bir
gün, bir gün, bir gün, bir gün, bir
gün, bir gün, bir gün, bir gün, bir

gün, bir gün, bir gün, bir

Ne diyebilirdim? Ben gittim. Bizim binanın içine girmek için içimde gücüm yoktu, gümüş çiçek duvar kağıdı ve boş çiçek küpelerle ve plastik çantalarla dolu balkonu görmek için. Ya da babam bazen uykuya dalan turuncu kanepe.

NEWS REPORTS'a göre, saldırgan 30 yaşlarında bir adamdı. Gropiusstadt'a vardığında, bir Astra P3 600 ve Walther M2'i yükleyerek bir siyah bisikletle Neukölln'e gitti ve bir kahveye oturdu. Üç bardak çay içtikten sonra etrafına ateş etti, ama kimseye çarpmadı. Sonra korktu ve olay yerine kaçtı, ancak öfkesinin bir kaç saat sonra tekrar artması gerekti.

Gropiusstadt'a vardığında, bir süre önce bir Astra'yı bir Kara bisikletiyle Neukölln'e doğru iki Afganı vurdu. Sonra bir Suriyeli kadını eve giderken bir ekmek ve bir kadeh marmelad taşıdı. Bakery kapısı kapalı kapalı kalmıştı, temiz displeyi, kutu ve çay posları vardı. Bir defasında bir tane tane tane, bir tane, bir tane, bir

tane, bir tane, bir tane, bir

tane, bir tane, bir tane, bir

Salı öğleden sonra, yabancının, erken gri kıvrımları, yeşil gözleri ve depresyon geçmişi olan otuz iki yaşındaki işsiz muhasebeci Mirko H., Potsdam'daki otobüs durağında oturdu ve Alman ulusunu savunmak için Aryan ırkına seslenerek atış hakkında gizemli bir itiraf mektubu yazdı.

DÜZ GÜNÜNÜNÜNÜNÜNÜNÜNÜN, gazete ofislerine, medya istasyonlarına, camilere ve tüm ülkenin İslam ve Türk kültür merkezlerine şüpheli paketler ve bir video geldi.

İş yerindeki öğle yemeği odasında, pencereler kuru Kasım havasına açıkken, küçük, eski

radyoda haberleri dinledim. Ev sahibi video içeriğini anlatırken robotik bir ses duymuştu: animasyonlu Pink Panther TV serisinin on beş dakikalık bir montajı, mağaza sahipleri mağazasında vuruldu, küçük işletmeler bombalandı, aile üyeleri ölümcül suç sahnelerinden yaslandı. Kebab Mafia cinayetleri, son on yıldır yetkilileri şaşırttı ve şimdi biri Pink Panther'ı, kahresici üst şapkası ve isyancı planlarıyla, cinayetleri itiraf etmek için kullanıyordu. Radyo raporunda çizgi film şarkısı çalınıyordu.

Birkaç gün sonra Rosenthaler Platz yakınında bir gazete stansından geçerken Bild'in ön

sayfasında bir şey gördüm: Gül Panther gülümsemesi ve bana akraba olabilecek gibi görünen bir ölü adamın pasaport fotoğrafına bir sopayı gösterdi. Başlık şöyleydi:

Video bir yıldan uzun bir süre önce yayınlanmış olmalı. Bu video o yılın başında Frankfurt'ta vurulan çiçek satıcısını da içermiyordu. Berlin ve Frankfurt'u gelecek hedefler olarak ilan etse de, tam video asla yayınlanmadı. Ancak ay ve yıllarda öğrendiklerimden sonra, bu video, eylem için propaganda olarak işlenmek üzereydi: Panter, haber muhabirleri gibi giyinmiş, yanır, kanepede oturur, bacaklarını kesiyor ve Alman

halkının Ulusal Sosyalist Yeraltı adlı grubun sorumlu olduğunu ne zaman anlayacağını merak ediyor.

İki hafta sonra Frankfurt dışında bir banka soygunu yanlış gitti ve suçluları bisikletle kaçan iki adam buldular. Kurbani katliamı ve Pink Panther videoyla bağlantılı oldukları ortaya çıktı: Bunlar Ulusal Sosyalist Yeraltı'nın insanlarıydı. Mirko H. insanların tahmin ettiği gibi yalnız biri değildi.

Aynı gün, komşu bir kasabadaki bir daire alevle patladı. Sahnede polis daha fazla silah ve Pink Panther video, neo-Nazi flyerleri ve ırk bilimi üzerine bir dizi kitap içeren bir

bilgisayar buldu. Bir hafta trenle ve yaya ile ülkeyi dolaştıktan sonra, Adriatik renkli gözlü bir kadın Frankfurt polis istasyonunu aradı ve kendini teslim etti. bu kadın efendi mi? bir haber başlığı söyledi.

Neukölln'deki mermici Mirko H. , dim-witted kuzenleri, son bir eklemdi. Onlar, anne babamın ait olduğu, sığınmacı dalgasına karşı sağcı terör saldırıları sırasında, sığınmacı dalgalarına karşı sağcı terör saldırıları sırasında Almanya'nın doğusundaki aynı 45.000 nüfuslu kasabada büyüdüler. O zamanlar hedefler öncelikle Vietnamlı mültecilerdi. Taliban Afganistan şehirleri boyunca insanların

kütüphanelerini yakmışken ve uydular Jüpiter'in Ayı Europa'da su keşfettiler. Ben de Neukölln'de mavi bir plush fille oynamaya gönderildim.

Gropiusstadt'daki bu ateşleme olayı, Mirko H.'un uzun kariyerinin artışıydı. Tanınmaması nedeniyle hayal kırıklığına uğradı ve bir patlama ile dışarı çıkmak istedi. Haberlere göre diğerleri daha sessiz, daha metodikti. Genç isyanlardan çıktıktan sonra, düğme indirgenerleri ve cinsleri, spor ayakkabıları giyen normal insanlar gibi görünüyorlardı.

Kadının yargılanması yıllarca sürdü. Ama polis itirafı Pink Panther videoyu doğruladı: 90'lı

yıllara kadar uzanan tüm Kebab Mafia cinayetleri ve bombalamaları ve soygunlarından sorumlu olduğunu iddia etti. Tüm kurbanların çoğu farklı kasabalarda öldürüldü; çoğu aynı türde silahla öldürüldü. Çeská CZ-35'i susturdu. Silahlıların en az iki kişiden oluşan ve kurbanlarıyla yakın bir grupta olması gerektiği iddia edildi. Bir başka fotoğraf, dondurma kamyonunun içindeydi.Ailesi yoktu,ama vücudunda, hayatını, rüyalarını,bir mor çeşme kalemle belgelediği bir not defteri buldular.Evsiz olan bunu yazılı olarak bulacaktır.Ve daha fazlası vardı.Bütün bunlar kara saçlı

erkekler, not defterleri tutan erkekler,ya da kendi içimden fındık çorbası pişirmek veya çiçek satmak için eve gitmekten hoşlanan erkekler.Bir düzine tulun için beş euro,bir düzine beş euro.Onların hepsinin gözlerine bakmışlardı,masklarını açmamış tüfekçilerinin gözlerine bakmışlardı.Ayaklıkları aylarca ayırmışlardı ve tüm bunları haberlerde gördüm, tüm bu diğer kurbanları umursamadığım, hiç dikkat etmemişlerdi,ken ölümleri kendi gözümün altındaydı, hayatları bir deniz altında kolayca.Bir kez daha Kebab'ın altında.Bu insanların yüzleri,yaşları ve yüzleri,benim gibi,bir kez daha açılmıştı.

Otuz İki

Bir şey büyük bir şey. senden daha büyük bir şey. Annem 1984'te bir öğrenci protestouna yürür, suede botları giyerken, dağ üzerinde güneş doğar. Ya da yetmiş yıl önce, Kafka uyanır ve Franz Ferdinand'ın öldürüldüğünü öğrenir. Güneş ışığı gece masasında su camından hareket eder. Tanrı Musa'ya iner ve ona altın buzağıyı reddetmesini, çocuklarını Mısır'dan çıkarmasını söyler. Büyük büyük büyük babam İran

sınırında olan kabilesi terk eder ve Afganistan'da yerleşir ve Shahada'yı söyler. Bir fısıltıcı bir mahkeme odasında oturur, bakış açısı onun kaderini belirleyecek bir cümle kitabı çevirir. Duruşmalar döner. Dünya döner. Roketleri tuttuk, robotlar çocukluk fotoğraflarını gönderir. Biz her zaman uzaydaki çekilen çekilen çekilen korkuyu yazmıştık. Ve biz, bu yasaları tanımladık. Ve biz, bir kez de, bir kez de, bir kez de

kez de, bir kez de, bir kez de, bir
kez de, bir kez de, bir kez de, bir
kez de, bir kez, bir kez de, bir
kez, bir kez, bir kez, bir kez, bir
kez, bir kez, bir kez, bir kez, bir
kez, bir kez, bir kez, bir kez, bir
kez, bir kez, bir kez, bir kez, bir
kez, bir kez, bir kez, bir kez, bir
kez, bir kez, bir kez, bir kez, bir
kez, bir kez, bir kez, bir kez, bir
kez, bir kez, bir kez, bir kez, bir
kez, bir kez, bir kez, bir kez, bir
kez, bir kez, bir kez, bir kez, bir
kez, bir kez, bir kez, bir kez, bir
kez, bir kez, bir kez, bir kez, bir
kez, bir kez, bir kez, bir kez, bir
kez, bir kez, bir kez, bir kez, bir
kez, bir kez, bir kez, bir kez, bir
kez, bir kez, bir kez, bir kez, bir
kez, bir kez, bir kez, bir kez, bir
kez, bir kez, bir kez, bir kez, bir

kez, bir kez, bir kez, bir

manzarayı kaplar. Sadece babam kameraya bakıyor. Pamuk pantolon ve keffiye ve omuzlarında dismal şal giymişler. Onlardan biri bir bakışta bir tüfek olarak yanlış anladığım şeyi tutuyor ama sadece bir kamera.

DOREEN beni kurbanların ailelerinin adaletini savunmak için bir protestoya davet etmişti. Alman istihbaratı da bu işe dahil.

Protesto küçüktü, belki de sadece iki yüz kişi toplandı. Çoğu çevresel adalet için gittiğim birkaç protestoda binlerce öğrenci katıldı. Romy, Anna ve Melanie ile sarhoşken vakit geçirdim. O zamanlar sloganları analiz ederdim veya bağırmak için çok utandım. Ama şimdi

sarkasma için çok yoruldum. Var olmanın hisine teslim oldum: Bir çocuk geleneksel bir davul üzerinde bir atış çalıyordu. Polis farklı bir köşede durdu, aptal bir üniforma içinde parıldıyordu. Doreen başka bir yerde, iki saat uzak bir şehirde bir neo-Nazi protestoyu konuşuyordu, bu da engellendi. Adamın üzerine, Yahudilerin Merkez Konseyi liderlerinden biri, bana bir çeşit bir göz bakışıyla, ailemin erken yıllarını hatırlatan bir koyuşlu giyside koydu.

Yürüyüşe başladığımız zaman güneş üzerimize vurdu, rüzgar kir taşıyordu. İnsanlar ceketlerini ve şalvarlarını çıkarmışlardı. Arasındaki bir adımdan bir adım

sonra, bu aydınlatıcı sıcakta, yavaşça kendiliğimden bir parçalanma hissettim. Kalabalıkta Doreen'i arıyordum, sarışın kafası benden birkaç metre öndeydi. Dans etmekten tamamen farklı değildi: Tempelhofer Feld'de beyaz elbisesiyle Antigone'yi hatırladım, bedeninin Creon'lara karşı uzanması. Bir şey için yas tuttuklarımızda bile, diğer bedenler arasında bir beden olmak sarhoştu. Ateşten sonra düşünebiliyordum: o soluklu, kıvrık adamın elinde küçük tüfek.

MOSQUES VANDALIZED, ölüm tehditleri sinagoglara gönderildi, Botticelli baskıları ile posta kartlarının arka tarafında

dikkatle yazıldı. Botticelli'nin bir paket dışkı Dortmund'daki bir Türk topluluk merkezine gönderildi. Bir sonraki siz, Kreuzberg'deki bir fırıncıda bir gece yanıp kül ettikten sonra etiketlenmiş graffitiyi okudunuz. Ama sonra haberler sona erdi. Kontrol altında olduk, polis dedi. Herkes öldü veya gözaltında. Ve yine de her yerde neo-Nazi yüzlerini gördüm. Süpermarkette omzumu üzerinde bir el hissettiğimde çığlık attım, sadece dönüp süt için bir büyükanne kapısı bulundum. Korku farklı değildi: annem'in pasaportundan geçen aylarda, kadın futbol çantasından sonra. Ve kimden daha çok korktuğumu

bilmiyordum: Tıraşlı kafaları ve savaş botları olan, vücutlarında gururla logoslarını giyenler, ya da H&M kotlu, sizin ve benim gibi görünen, sizi sokakta geçirirken, çekingen ya da tatlı gülümseyen, kimden daha çok korktuğumu bilmiyordum. Sevdiğimiz, nefret ettikleri her şey dokundu. Ve karanlıkta kalktı, ormanları sarıp alan ince mavi bir gaz gibi, yavaş yavaş şehre yükseldi ve akciğerlerimize yerleşti.

YOLTAN'DA yürüyüşü bitirdiğimizde yoruldum. Alexanderplatz'ta tren istasyonunun çöpü doluydu, yolcuları sarı renklerde yumurta ışığıyla batırıyordu.

Marlowe'ye beş katı yükseltirken biraz zaman ayırdım. Hiçbir müzik dinleyemedim. Ama kapıyı açtığımda ışık, bir Rönesans tablounda gibi dans etti. Pencerede çay ışıkları sıraya koydu. Marlowe halıda oturmuş, kafedeftinin önünde eğilmiş, kafası bir defter üzerine düşmüştü. Bir vodka ile bir şey olan bir çubuk, masanın yanında duruyordu.

Başını kaldırmadan tekrar yazıyorum dedi.

Bu harika.Bence daha da iyisiydi. O anda ceketimde durdum, o anda donmuştum, parıldayan mum ışığında ona

bakıyordum. Elini sayfaya düz koydu ve sonra bana baktı.

Nasıl geçti? Kendini daha iyi hissediyor musun?

Birazcık. Çizimlerimden kaydım ve küçük mutfağa gittim, sonra kazanı taktım. Ondan sonsuz bir uzaklık hissettiğim ve not defterinden rahatsız oldum, kalemini kulağının arkasına koyduğu şekilde.

Ben de kapalı gözlerimle masaya yaslanarak, diğer odadan gelen bu çığlıkları dinlememeye çalıştım. O John Berger'ın bir makalesinde okuduğu bir şey hakkında konuşuyordu.

Nefes alman lazım dedi.

Nefes alıyorum dedim, hiçbir şeyin bir daha aynı olmayacağını biliyordum.

Ellerim yumruklara sarılmış, tam olarak benimki olmayan bir nefreti hissettim, ancak içimden geçen başka dünyalardan ve halklardan miras alınan bir nefreti. İşten boş Kasım sokakları boyunca yürürken, parkta bir sandalyede, rüzgarcıkta duran adamı anladım ve İncil okudum; Doreen'i siyasi teorisi kitaplarıyla, öfkeli, doğru yüzündeki bakışlarıyla anladım; ve inanılmaz olan babamın ve sürekli yabancılaşmasının, sesinin yıllarca dinlemeyi hor gördüğümden ve şimdi tepede olan fotoğrafın garip karanlığı

olarak düşündüğüm ve şöyle dediğini anladım:

Otuz Üç

Kreuzberg'in yoğun bir caddesinde bulunan, camdan yapılmış bir kahvehanenin ve sık sık ziyaret eden C-list ünlülerin ünlü olduğu ünlü bir kahvehanenin önünde, Marlowe beni öğleden sonra sıradışı bir tatlılıkla uyandırdı ve kahve ve kek için gitmemiz gerektiğini söyledi.

Peynir kekini istiyorum dedim.

Hayır. Seni şişman edecek. O güldü, ben de biraz güldüm.

Ben de gidip camın yanında bir masada oturdum. Paramın ödeme için ihtiyacı olduğunu biliyordum, çünkü maaşını müzik ekipmanları ve uyuşturuculara harcadı, ama onu yalvarmak istedim. Bana gelmek için kararı toplamadan önce kafede ve tuvalette durmak için alışılmadıkça uzun bir zaman aldı. Tam değişim için istemek yerine bana cüzdanımı istedi. Kahverengi deri cüzdanımı geri aldım ve ona yirmi euro verdim. Bize en yakın masaya bakarak tekrar döndüm. Onlara doğrudan bakabildim: iki kız iki yaşlı adamla birlikte oturuyordu.

Kızlar benim yaşımdaydı ve bakışımı fark ettiklerinde, biri bana baktı, ve bir nabzeler beni rahatsız etti. Derileri güzel ve inceydi, kabalıktan yoksundu, ve etraflarında her şey zenginlik ve zevk parıltısı vardı. Adam kızlardan ne istediğini sordu, sonra bar'a gitmek için ayağa kalktı. Ve kısa olduğunu görünce şaşırdım. Hemen hemen ikinci bir şampanya şişesiyle geri döndü. Hepsi hiç gülmediğim şekilde güldüler, sesleri kötü niyetle bir özgürlükle yankılanıyordu.

Marlowe kek ve kahve ile döndüğünde, onu neredeyse dinlemedim. Diğer masada konuşma yüzünden tutuklandım.

Neye bakıyorsun? Marlowe sordu.

Bir an için diğer genç kız ve diğer yaşlı adamı inceledim, ama ilişki içinde görünmüyordu. Kız arkadaşını da getirdi olmalı ve adam düşük bir divan giyen genç kızla birlikte yaşamaya devam edeceğini umuyordu, ancak geçiş lensleri olan adamın çöp versiyonu gibi görünüyordu. Giysileri eşsiz görünüyordu, gevşek. Diğer kız ona ilgi göstermiyordu; o da akıllıydı, ancak tüm bu ücretsiz şampanya hakkında gülümsüyordu.

Onlar aptallar. Marlowe yoğun çalışmamın konusuya dikkat etti. Onlar hayatın bu olduğunu düşünüyorlar. alışveriş

yapmak. Şu Rolex'e bak. Burada oturup şampanya içiyor. Bu botları giyiyor.

Dürüst. Masası Ibiza'ya kaçışları için alkışladı. Marlowe, avokado krem tartına bile dokunmadı ve son zamanlarda dinlediği bir plak hakkında çalmaya başladı.

Seni terk edeceğim dedim.

Henüz değil. Elimi tuttu ve bir an için geri çekildim. Ama bu bir nazik dokunmaydu; işaret parmağıyla bileşimin içindeki bir kalp şeklini izledi, sonra bana gülümsedi. Henüz değil.

Neden? Sustum ve bana gülümsediğinde, gülümsemeyi bırakamıyordum.

Çünkü hala oynuyorduk.

"Doğum günümde mutluyum" diye tekrarladım ve sarı elbise giyen kızın bana karşı nefret duyduğunu merak ettim.

Otuz Dört

Romy'nin o pazar günü planı, Romy'nin beni öğleden sonra almasıydı: Anna bir dönem için yurtdışında çalışmak için Madrid'e gitti ve ben de onun odasını 375 euroya bir süre için kiralardım. Romy'nin geldiği zaman sağ kolum şişmişti ve telefonum tamir edilemezdi, ama Marlowe'nun dairesinden üç plastik çanta kıyafet, üç kamera ile çıktık. Küçük bonsai.

Romy, "Yemek yapmamız gerekiyor" dedi ve radyoyla

oynadı. Leonard Cohen de Chelsea Otelinde başını çekmek için şarkı söyleyip duruyordu ve ikimiz de güldük. Daha genç iken bu şarkıyı dinliyorduk. McDonald's'ta, pencereleri kaydırıp buzlu hava bizi göz kırpıyor ve sonra otopark'a çekiliyoruz. Diet Cokes'u içtik. Patates torbasını paylaştık. Sonra sessizce sigara içti. Oturumunu geri çekip uzandım. Dizlerimi kucakladım. Isıtıcının sıcak havası beni sinirlemeye yöneltti. Romy elimi tutmaya çıktı ve garip görüntüler arabayı geçti: Anna ve Dore gençler gibi aynı banyoda yatıp saçlarını sızdırıyorlardı. Ve ben, her zaman umutsuzca, erken bir şekilde,

eski ayakkabılarımdan ayrıldım. Birden fazla çırpılmış olan gençleri, her zaman, kırpmış kollarıyla birlikte, bir yere düşüp, kalbimde birileriyle, hatta birileriyle, bir yerde, birileriyle, bir yere, birileriyle, bir yere, birileriyle, bir yere, bir yere, bir yere

yere, bir yere, bir yere, bir

yere, bir yere, bir yere, bir yere, bir yere, bir yere, bir yere, bir yere, bir yere, bir yere, bir yere, bir yere, bir yere, bir yere, bir yere, bir yere, bir yere, bir yere, Setareh'le yıllarca sonra, başka bir ülkede, bir karanlık odada, gözlüklerimizden şarap gibi karanlık hikayeler içerek tekrar tanışacaktım.

İkea'ya gittik ve en ucuz kıyafet rafını, gece masası, birkaç yatak çarşafı ve bir lamba satın aldık. Anna'nın Spartan, yüksek tavanlı odasında evimde hissetmek için sadece birkaç gece ve küre ışığının sıcaklığı gerekti. Uzun kollar giyerek işe gittim ve yeni Polaroid kameramla bugüne kadarki en büyük ve en ilginç morunun ilerlemesini belgeledim.

Bir pahalı bir resim tarayıcısı, kullanılmış bir MacBook ve bir flip telefonu satın aldık. Ana'nın anahtar sahibi olarak terfi edildim ve işlemeye başladım. Müdürler hasta olduğunda çalışmaya başladım, ve açılış saatlerinden sonra denedim, yağmurlu bahçede durdum ve zincirle sigara içtim ve soğuk kahve içtim ve bu tarihte en iyi şekilde aynı yerde durmuş olan diğer tüm mağazaları hayal edebildim.

Bir gün Prenzlauer Berg'deki dairemize dönerken, sokakta birinin bıraktığı büyük bir ayna ile yansıdığım yansımayı yakaladım. Uzun siyah saçlı, siyah pantolonlu ve kitaplarla dolu bir çantayla o kız benim.

İçgüdüsel olarak Olympus'umu çıkardım ve bir otoprat çektim.

Çok iyi bir gözün var, Fotoğraf stüdyoundaki Asya büyükbabası bana negatifleri aldığımda dedi ve bir baskı istedi. Bu kadın Sally Mann gibi.

O gece uyanık kaldım ve fırça dolabımızın karanlığında iki Fuji rollü geliştirdim. Annemin hayatta olduğu bir yılın bir rolü ve Duino'da Marlowe ile yazdırılmış bir diğer. Bu yüzlerin dizüstü bilgisayarımın ekranında aydınlığa çıktığını görmek defamiliaryasyonluydu. Mavi tabakla Setareh, hatırı o kadar canlıydı ki gri ölçekte bile rengi hissedebiliyordum; veya beyaz yatak çarşafları arasında uykuya

dalan Marlowe; kulağının arkasında saklanan bir çiçek olan bir dondurma kutu tutarak Marlowe. Annemin saçında kıvrıklarla kanepede oturduğu, üstündeki duvardaki Hindu levhasının çerçeveli fotoğrafı ona bir taçevreyi ödünçevre verdi. Onları inceledim.

Tüm fotoğraflar o zamandan beri çekilmişti: Gerda Taro'nun fotoğrafları, milis için eğitim alan yüksek topuzlu bir kadının çekimi, bir diz yerde, hedefe eğitimli bir silah. Almanya'dan Fransa'ya kaçan ve Brunete Savaşı sırasında çarpılan Gerda. Abu Ghraib'deki başlıklı adamın dijital resmi. Ya da uzaydan yeryüzünün ilk fotoğrafı.

Sabahın mavi ışığı odama döküldüğünde, Kafka'nın günlük yazılarından biri bana çocukluk duaları gibi geri döndü.

Kafamda olan muazzam dünya. Ama nasıl özgürleşeceğim ve parçalanmadan nasıl özgürleşeceğim. Ve parçalanmak, içimde saklamak ya da gömmekten bin kat daha iyidir.

Otuz Beş

MARŞ'TA, şaşırtıcı bir şekilde güneşli ama buzlu bir hafta sonu, Eli'yle Landwehrkanal'da tanıştım ve uzun bir yürüyüşten sonra Amiralbrücke'nin köprüsünden tırmandık ve doğduğum hastanenin vahşi yapısının karşısında oturduk. Şalva ve eldiven giyerek, termosdan limon suyuyla karıştırılmış sıcak votka içtik. Gerçek Stalinistler gibi, Eli dedi ve biz de güldük.

Sorry,Dedim, tüm hatalarımı kastediyorum: Onu öpmeye çalıştığım gece, aramızda ipler çeken eroslar bazen tatlı ve gizli bir ses çıkardı. Ama sürtünme zayıfydı.

Üzgün olmanı istemiyorum. Bu konu o değil. Boynunda mor tüylü bir iplik olan bir ördek su üzerinde hareket etti.

Şimdi ona söylemek acil hissetti. Yağmurda ormanda birlikteyken sana bir şey anlatmaya çalıştım. . . . . Babanla o şeyi anlıyorum. Anlıyorum. Ailem de şiddetliydi. Ve büyükbabam hastalandığında babam bunun benim suçum olduğunu söyledi, çünkü bir fahişe gibi davrandım, çünkü

annem beni doğru şekilde yetiştirmedi.

Eli, sanki bir ömür boyu kederle nefes alıyormuş gibi soluk atıp kırmızı eldivenini çıkarıp bedenimizin arasına koydu.

Ve öldüğünde cenazesine gitmedim. Arkadaşlarımla bir rave'de ekstazi almaya gittim ve o kadar uyuştum ki üç gün evime gelmedim. Telefonumu kapattım ve sonunda annem Romy'yi aradı ve ona Berlin'e trenle gitmem gerektiğini söyledi.

Üzgünüm Nila.

Bir sigara yakıp festivaldeki tuhaf yoga öğretmeni bana ne söylediğini hatırlamaya çalıştım.

Gitmekten korkmamalıyım. Bazen düşünüyorum ki ailemde olmasaydım hiç kimse asla utanç duymazdı. Ve elbisesinde annem de öyle düşünüyordu. Bunu yüzünde gördüm ve bunu gizlemek istemedi. Her ailenin bir laneti var, ben de ailemin lanetiyim.

Bu doğru değil, biliyorsun değil mi? Beni ona yaklaştırdı, tüm bu yastıkla dolu kumaşta garip ve büyük.

Bu yıllar boyunca utanıyordum, neden Afganistanlı olmaktan utanmış olduğumu bilmiyorum. Müslüman olmak.

Anlıyorum, dedi. Teknik olarak, benim de Müslüman

olmam gerektiğini düşünüyorum. Atalarım da geçmişteydi.

Bekle, bekle.

Evet, Kosovo-Alban, bu bir bütün. Her neyse, senin bir kazık olduğunu umursamıyorum.

Bunu düşündüm.

Ben de bazen utanıyordum. Bu dünyanın en kötü şey değil. Eli sustu ve bu sessizlikte merhamet vardı. Bu samimi, korkunç açıklığı bir daha hissetmeyeceğimi sandım. O anda bir kadın suya yaklaştı, küçük bir siyah köpeği mor bir kelepçeden çekiyordu. Köpeği soğuk, karanlık suya bakıyordu. ördek okuyordu.

Sıkanırsın, dedi köpek. Sıkanırsın suya! Güzel hayvan kuyruğunu salladı, ayaklarına yelpledi, suya baktı. Sonra da bekleyerek ona geri döndüm. Köpeği sevdim. Üç yaşında ve hala atlamak için çok korktu! Her gün suya bakıyor. Hatta ördekten havlamakta da korkuyor.

Eli'ye dedim ki, "Bu benim. Köpek benim".

Eli kafasını salladı.

Ben kendim olmak için çok çekingenim, hayat yaşamak için.

Eli bana termosu verdi ve gülümseyerek.

O ve Doreen'in evine U-Bahn'i götürdük. Eski dairesinden getirdiği mutfak

masasında oturduk. Onlarca kez oturduğum masa üzerinde oturmuştuk. Eli bize domile çayı yaptı. Onu gördüğümde şimdi bir kardeş gibi, eski tanıdık yüzü gibi nazik hissettim. Ne kadar nadir olduğunu anlamamıştım. Çayı içtiğinde, kafatamdan bacaklarımın içine bir duygular geliyordu. Elleri vücudumun nehrinde küçük tekne gibiydi. Münster'deki kanalın yanında sessizce oturmak için hiçbir zaman dokunmadık, sadece suya bakmadık. Yaptığımız pelmeni.

Ağzını açıp bir şey söylemeye başladı ve sonra kendini durdurdu.

Ne dedim. Söylesene.

Önemli değil.

- Hayır, söyle. Ama sonra çan çaldı.

"Oh, Doreen anahtarlarını unutmuş olmalı" dedi Eli, ve çanaya doğru yürüdü ve geri oturdu. Ağır beyaz kapıdan, mandarinlerle dolu bir ağ torbası taşıyan Doreen geldi. Sıcak koktu, rüzgar gibi, sesinin dış dünyadaki ıslakları taşıdı ve varlığı havanın dokularını değiştirdi. Daha önce bir tabloydu, statik, yalnızken yeniden yaşıyordu. Özür diledim. Eli'nin pencereden baktığı şekilde, camdaki yansıması, gözleri hiçbir yere asılıydı, onu bir daha görmeyeceğimi biliyordum, bu şekilde değil.

Ama belki de yeterli oldu: Bu hayatta bir kez gördüm.

"Elveda Elias", dedim.

Otuz Altı

Nisan ayında, önceki yılın üç üniversitesinin kabul ofislerine posta gönderdim ve bir şansın getirdiği bir şekilde daha önce başvurduğum başvurumun tekrar değerlendirilebileceğini sordum. Haftalarca hiçbir şey duymadım. Sonra iki okuldan biri kenarda, diğerine en iyi seçimim hayır dedi. Maybachufer'de kanalın yanında yürüdüm, sigara içtim ve kendim içtim. Suya bakınca geçen baharda Marlowe ile yürüdümden biri hatırladım,

küçük bir teknedeki pop şarkısı. Müzik beni nadiren mutlu eder. Beni üzüyor, ona söyledim. Özellikle mutlu müzik. Bana bir hüzünlü bir yüzle baktı. Romy'nin yardımıyla Almanya'da burs, öğrenci kredisi için, bulabildiğim her yardım için başvurdum. Bu işi başarmak için bir iş bulmam gerekiyordu. Ama zaten mücadeleye alışmıştım. Ücretleri tekrar ödediğim ve yeni tekliflerini resmi olarak kabul ettim. Sonra işyerimde notımı teslim ettim ve Ağustos'ta taşınacağımı söyledim.

Birkaç hafta sonra, Kurbanis mezarına gittim ve bir buket mor hortançaya bıraktım. Kardeşler daha önce hiç gitmemiş olduğum

büyük bir uluslararası mezarlıkta gömüldü. Mezar vazu bulamadım, bu yüzden üstlerine taktım. Ertesi gün çürüyeceklerini ve çürüyeceklerini biliyordum. Birileri gelip onları görmesini umuyordum, yas gösterimi onaylayacaklardı. Mezarlıkta çok sessiz bir yer vardı ve parkta yürürken uzun ve zengin mezar taşlarını gördüm. Uzun zamandır süren aileleri: Yahudi ve Türk ve Müslüman isimler, Alman isimler, hepsi birbiriyle. Bir gün bu mezarlıklardan birinde gömülecektim, bedenim solucanlar tarafından alındı.

YAPANDA babam turuncu kanepede oturmuş mandarin

çırpıyordu. Kedim kolunda yanındaydı. Kedi yatağında yatıyordu. Bu sahne beni kedime, babam için bir yumuşaklık dalgasıyla doldurdu. Onu, vücudunu ince ve bulanık olarak Olympus'un görücü aracılığıyla fotoğrafladım. Üç çekim, bakışları kahve masasına, mandarin elinde küçük bir gezegen. Son fotoğrafta bana bakıyor. Bana gülümsemeği yok. Ondan bir sertlik yayılıyor, gözlerinde bir güven. Bu resimde kendimi babamın yüzünde görüyorum, sanki benim genlerimi miras almış gibi, tersine değil. Aynı belirgin burun. Çukurlu burunlar, yanaklar,

badem şekilli gözler. Onu tekrar oturdu ve konuşmaya başladı.

"Geliyor musun?" diye sordu.

"Ben aslında Londra'ya taşınıyorum, baba" diye açıkladım ve başını çevirdi.

Londra. İki dilli eğitiminiz bunun için iyi olacak. Belki bir gün Amerika'ya taşınırsınız.

Evet dedim, gülümsemekle, o efsanevi şehirde, siyah ceketli, New York sokaklarında yürüyen kendimi tekrar görüyorum.

Biliyordum ki bize döneceksin. Büyükannen dedi ki, kayboldu, bir daha asla geri dönmeyecek. Ama ben de geleceğini biliyordum. Daha uzun kalacaksın.

"Bence yapamam" dedim. Ve o nefese girdi ve televizyonu kapattı ve büyük babamın yaptığı gibi birkaç dakika uzayla baktı.

"Sana neden Nilab dediğimizi hiç söyledik mi?" diye sordu babam.

Bu sorunun nereye gittiğini anlamadım ve kinlendim.

Kabul'daki nehirin Indus'a boşalması nedeniyle sana Nilab adını verdik. Hindistan'daki büyük nehirin birçok farklı adı var. ...Afganlar ona Nilab derler. Annenizin nehirden hoşlandığını biliyorsun. Mesleğini sahte kılmalı, uçağa sahte pasaport almalıydı. İşin olmadığını taklit etti. Doktorları bırakmak istemediler. O yüzden o uçağa

benimle birlikte bindi ve o küçük uçağın penceresinden şehrin nehrini gördü. . . . . annesini ne zaman tekrar göreceğini bilmedi. Ve onu bir daha görmedi. Onu bir daha görmedi. Kız kardeşlerini, onları bir daha görmedi.

Onları bir daha görmedi.

Sen bu adın.

Ona hiçbir şey söylemem mümkün değil, içimde her şey kapalıydı, o uçakta onun görüntüsü saçma.

Üzgünüm.

Sorun değil Nilou, ama nereden geldiğini unutamazsın.

Neden hep bu kadar dramatiksin?

- Dramatik değil. Sadece hatırlamanızı istiyorum.

Tabii ki, ona nereden geldiğimi unutmadığımı söyleyemedim. Hayatımdaki her şeyin bu şekilde olduğunu söyleyemedim çünkü unutamadım. Afganistan kanım, bu bölge, bu mahalle, yaşadığımız bu yapılı binalar, grilik dolu sokaklar, kışın buzlu siyah rüzgar, yazın çekmecelerimizi kaplayan böcekler, çöplerden aceleyle sürüklenen gümüş balıklar, skinheadlerin asılı olduğu otobüs durağı, indirimli süpermarketin koridorları: İçimde ayaklanıyordu ve bu beni kim yaptığını yaptı.

Babam uyuduğundan sonra odamın sessizliğine girdiğimde, penceremde gölgeleri oynayan karanlıkta birbirimize dokunarak, ana babamdan saklanarak yürüdüm. Bu binanın tarihi, bu duvarlar arasında yaşayan diğer tüm kızların rüyaları, o zaman çamurlu, garip gecenin saatlerinde düşen rüyaları, şehrin yakılmış fırınatları, çöple çırpılmış duvarları, evlerin gölgeleri arasında, sokaklarda, karanlıkta birbirimize dokunarak, ana babamdan saklanarak geçen saatleri düşündüm. Bizim önümüzde gelenlerin hayaletleri. Tüm ölülerimiz kan içinde gürültüye dalga dalga dalga dalga dalga dalga. Annemin

kitaphanesi, kendi kıvrıkları, Nil'in lambası tarafından yakılmıştı. Diğer ülkelerde binalar, Nil'in suları ile boşaltılmıştı. Bu yılları, bu yollarda bisikletle geçirdiğim yılları, ayaklarımın üzerine kaynmış parmak gibi, benim ayaklarımın üzerine kaynmış parmak gibi, yerin kırıklığından, bu sözcükten sonra, bu geceyi, bizden sonra, şehrin bir araya doğru, bir dizi, birbiri, birbiri, birbiri, birbiri,

birbiri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,bi
ri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,bir
i,biri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,biri
,biri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,
biri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,
biri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,
biri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,
biri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,
biri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,
biri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,
biri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,
biri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,
biri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,
biri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,
biri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,
biri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,
biri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,
biri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,biri,
biri,biri Benim adım, dilimde garip bir çalma. Ne de olsa o

kadar özel değil. B. Hayatım boyunca utanmıştım. Taşınmak için gizli bir ses, bir harfin sertliği. Ama bu, biliyorum, içimde tüm zaman boyunca müzikti. Bir şarkı isimlendirilmeyi bekliyordu. Yeniden isimlendirmek için, dikkatle ve amaçla: her kelimeyi elbisemden bir taş aldım ve denize uzattım.

Teşekkür

Aşağıdaki insanlara ve kurumlara minnettarlığımı ifade edeyim:

Bil Clegg'e, bir ajan meleği olan bir dahiye, ilk okuyucuma bu kitap sensiz kalmaz. Hayallerimin editörü David Ebershoff'a, zekice, sezgisel zihin ve önerileriniz ve vizyonumu anladığınız için.

Beni gördüğünüz için Marion Duvert'e, Clegg Ajansı ve Hogarth/Random House'daki ekiplere, bu kitabı mümkün

kılmak için gösterdiğiniz destek, sabrınız için.

Aşağıdaki kurumlara: Stanford Üniversitesi'ndeki Wallace Stegner Fellowship; Wisconsin Yaratıcı Yazı Enstitüsü; NYU Yaratıcı Yazı programı; Güney Kaliforniya Üniversitesi'ndeki İngilizce Edebiyat Doktorası bölümü; Hawthornden Vakfı ve Casa Ecco ve Morgan Parker ve Megan Fernandes ile Griante'deki pembe villa.

Yazılarımı canlı ve ateşli kılan parlak arkadaşlarım: Asiya Gaildon, Fatima Farheen Mirza, Maggie Millner, Mary Terrier, Kate Wisel, Margaret Ross, Natalie Dunn, Solmaz Sharif,

Sally Wen Mao, Natasha Oladokun, Kabel Mishka Ligot ve Derrick Austin.

Nora, Isabel, Ilona, Lisa ve üçü de Julias'a.

Fusion Festivali'nin yaratıcılarına, Berghain ve KaterHolzig'deki işçiler ve atıcılara, DJ'lere ve dansçılara özgürlüğü, ütopyi ve uçurumunu yaşama fırsat verdiğim için Münster'deki Haverkamp'a ilk partilerime, o yıllarda tanıdığım herkese: Beni kollarına, dairelerime ve raves'lerine kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, ihtiyacım olduğunda bana bir ev verdiğiniz için.

Aşk'a yeniden inanmama neden olan Noah'a.

Anne babam ve kız kardeşim, Sima, Farid ve Nadine'e, acımasız, sonsuz destek ve aşk için.

Yazar Hakkında

Aria Aber Almanya'da doğdu ve büyüdü ve şimdi ABD'de yaşıyor. İlk şiir koleksiyonu olan Hard Damage, Prairie Schooner Kitap Ödülü ve Whiting Ödülü'nü kazandı. Stanford'da eski bir Wallace Stegner Fellow ve USC'de yüksek lisans öğrencisi ve yazıları The New Yorker, The New Republic, The Yale Review, Granta ve başka yerlerde yayınlandı. Farsi ve Almanca

konuşarak büyüdü, üçüncü dilinde İngilizce yazar.

BLOOMSBUR Y Yayıncılığı

Bloomsbury Yayıncılık Şirketi

50 Bedford Square, Londra, WC1B 3DP, İngiltere

29 Earlsfort Terrace, Dublin 2, İrlanda

BLOOMSBURY, BLOOMSBURY PUBLISHING ve Diana logosu, Bloomsbury Publishing Plc'nin ticari markalarıdır.

İlk olarak 2025 yılında ABD'de Hogarth tarafından yayınlandı.

Bu elektronik baskısı , 2025 yılında Bloomsbury Publishing Plc tarafından yayımlandı .

Telif Hakları © Aria Aber, 2025

Aria Aber, 1988'deki Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası'na göre bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanmıştır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler ve karakterler yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölü gerçek kişilere herhangi bir benzerlik tamamen tesadüf.

Tüm haklar korunmaktadır. Bu yayının hiçbir parçası: i)

yayıncıların önceden yazılı izni olmadan, i) kopyalama, kaydetme veya herhangi bir bilgi depolama veya geri alma sistemi yoluyla, elektronik veya mekanik olarak herhangi bir şekilde yeniden üretilebilir veya aktarılamaz; veya ii) yapay zeka (AI) teknolojilerini, üreticik AI teknolojilerini de dahil olmak üzere eğitmek, geliştirmek veya çalıştırmak için herhangi bir şekilde kullanılabilir veya yeniden üretilebilir. Hak sahipleri bu yayın'ı, Dijital Tek Piyasa Direktifi (AB) 2019/7903'nin 4*3 maddesine göre metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça saklar.

Bu kitabın katalog kayıtları İngiliz Kütüphanesinde bulunur

ISBN: HB: 9781-5266-7903-1; TPB: 9781-5266-7904-8;

E-Kitap: 9781-5266-7911-6; ePDF: 9781-5266-7908-6

Yazarlarımız ve kitaplarımız hakkında daha fazla bilgi almak için www.bloomsbury.com adresine git ve haber bültenlerimiz için kaydolun

İçindekiler Tablosu

Visar için	4
Müzik onu böyle harekete geçirebilirse, bir hayvan mıydı?	5
Birinci Kısım	6
Bir	7
İki	29
Üç	55
Dört	61
Beş	77
Altı	89
Yedi	123
Sekiz	139
Dokuz	166
On	176
İkinci Kısım	189

On Bir 190
On İki 217
On Üç 233
On Dört 246
On Beş 254
On Altı 267
On Yedi 301
On Sekiz 315
On Dokuz 350
Yirmi 375
Üçüncü Kısım 394
Yirmi Bir 395
Yirmi İki 412
Yirmi Üç 444
Yirmi Dört 460
Dördüncü Kısım 474
Yirmi Beş 475
Yirmi Altı 497
Yirmi Yedi 522

Yirmi Sekiz 534
Yirmi Dokuz 550
Otuz 575
Otuz Bir 580
Otuz İki 598
Otuz Üç 611
Otuz Dört 617
Otuz Beş 626
Otuz Altı 635
Teşekkür 647
Yazar Hakkında 651
BLOOMSBURY Yayıncılığı 653